

4-10-1928

За сжба дойдохъ

... за сжба дойдохъ на този святъ...

... на Христосъ думи имать отношениа сѣ...

ЗА СЖДБА ДОЙДОХЪ

... за големо негово нещастие. Сждбата, обаче, има и друго предназначение: тя рѣшава и съдбата на човѣкъ. Когато някой ѣдакъ човѣкъ е несправданъ, сждбата, именно, рѣшава да му се даде правото.

Сгащаниятъ свѣтъ, въ своята цѣлостность, е изграденъ върху едно велико начало, което показва, че между всички области на живота, или между всички неговъ проявлѣния, далечни или близки, има тѣсно връзка. Когато се говори за връзка, трябва да се знае, че връзка се прави между разумни явления. Всѣко явление има своя причина и послѣствие.

1

Може да се каже, че разнѣлима е вселенната на три категории: материални явления, въ които сѣмъ естество на хото съзнанието не взима участие, но има малко съприкосновение съ тѣхъ; духовни явления, въ които сѣмъ естество на хото съзнанието дѣйствува отъначи. Неизмѣрима е разликата на човѣка, който опредѣля точното дѣйствието на зѣчата, не съзнава това и тѣмъ. Тѣмъ сѣмъ естество дѣйствува отъначи. Човѣкъ, който човѣкъ естество си прѣвѣлно, бѣже да съзнава, какво естество, но неговата работа се опредѣля отъ други сждбата на човѣка естество. Съ естество сѣмъ естество. Третата категория явления е естество.

За сждба доходъ.

„Азъ за сждба доходъ на този свѣтъ.“*)

Тия Христови думи иматъ отношение само къмъ ония хора, у които се е пробудило възвишеното и благородното. По-добра дума въ български езикъ, която да изразява понятието „сждба, сждене“ нѣма. Да сждишъ човѣка, това се счита за голѣмо негово нещастие. Сждбата, обаче, има и друго прѣдназначение: тя рѣшава и благото на човѣка. Когато нѣкой бѣденъ човѣкъ е онеправданъ, сждбата, именно, рѣшава да му се даде правото.

Сегашниятъ свѣтъ, въ своята цѣлокупность, е създаденъ върху едно велико начало, което показва, че между всички области на живота, или между всички негови проявления, далечни или близки намъ, има тѣсна връзка. Когато се говори за връзка, трѣбва да се знае, че връзка се прави между разумни явления. Всѣко явление има своя причина и послѣдствие.

Ние можемъ да раздѣлимъ явленията на три категории: материални явления, въ проявлението на които съзнанието не взима участие, но има малко съприкосновение съ тѣхъ; духовни явления, въ проявлението на които съзнанието дѣйствува отвънъ. Напримѣръ, стрѣлката на часовника, която опрѣдѣля точно движението на земята, не съзнава това нѣщо. Тукъ съзнанието дѣйствува отвънъ. Часовникътъ върши работата си правилно, безъ да съзнава, какво върши, но неговата работа се оцѣнява отъ други същества извънъ него, съ високо съзнание. Третата категория явления сж Божие-

*) . Иоана 9:39.

ствени, при които съзнанието участва от-
вѣнъ и отвѣтрѣ. Тѣ прѣдставляватъ сжчинскитѣ
явления. Този родъ явления обединяватъ и матери-
алнитѣ, и духовнитѣ явления въ себе си.

Съврѣмнената наука засѣга само двата рода
явления — материалнитѣ, въ които съзнанието не
участвува, и духовнитѣ, при които съзнанието
участвува само отвѣнъ. Такова явление прѣдстав-
лява работата на часовника, който дѣйствува ав-
томатически: дрънка, буди господаря си. Дѣ е не-
говото съзнание? — Въ господаря му. Възъ основа
на това, ученитѣ казватъ: всички хора сж автома-
ти, тѣ извършватъ работитѣ си автоматически
и слѣдъ като умратъ, всичко се свършва съ
тѣхъ. Това казва и часовникътъ: „Ако не ме нави-
ете, азъ ще спра, нѣма да ви бжда полезенъ.“

Сега, въ тия врѣмена, които прѣживѣваме,
всички хора се интересуватъ живо отъ това, как-
во ще кажатъ ученитѣ за землетресението. За-
да не покажатъ своето невѣжество, ученитѣ
казватъ, че ставали нѣкакви размѣствания на пла-
стоветѣ, че огънь имало въ земята и т. н.
Казвамъ: така е, и размѣстване на пластоветѣ
става, и огънь въ земята има, но сжчинската при-
чина на землетресенията не е нито въ размѣстване-
то на пластоветѣ, нито въ вжтрѣшния огънь на
земята. Когато нѣкоя жена накладе огънь на огни-
щето и тури отгорѣ тенджерата съ вода и месо-
да ври, питамъ: огънътъ, отъ самосебе си ли се
накладе? Тенджерата отъ самосебе си ли дойде?
Месото отъ самосебе си ли влѣзе въ тендже-
рата? — Не, причината на всичко това се крие
другадѣ. Така и много отъ съврѣмненитѣ учени-
като ги питатъ, дали пакъ ще стане землетре-
сение, тѣ казватъ: науката още не може съ по-
ложителностъ да прѣдскаже това. Сеизмографътъ
опрѣдѣля само това, което е вече станало, близо-
или далечъ нѣкъдѣ, но не може да прѣдскаже,
какво има да стане.

Днесъ свѣтътъ се намира въ сжщото положе-

ние, въ каквото нѣкога бѣ царь Навуходоносоръ, който сънува сънъ, но не можа да го запомни. Той извика всички мждреци отъ царството си да му го изтълкуватъ, но никой не можа да стори това. И пророкъ Данаилъ се натъкна на сжщото противорѣчие, въ което изпаднаха всички мждреци на царь Навуходоносора. Обаче, у Данаила имаше мжжество, имаше вѣра. Той се обърна къмъ Господа, да му разкаже съна на царя. Съ молитвата си Данаилъ отиде да почерпи свѣдения отъ явленията на Божествения свѣтъ. Тия явления сж отъ Божественъ характеръ. Така трѣбва да постѣпятъ и съврѣменнитѣ учени хора. Тѣ трѣбва да направятъ крачка напредъ! Нека отправятъ своята молитва къмъ Бога, да Го помолятъ да имъ обясни причинитѣ на днешнитѣ явления. Тѣ се спиратъ предъ вратата на Царството Божие и философствуватъ. Не, врѣме е да се изтълкува съня на царя, да се изтълкуватъ новитѣ явления, които ставатъ въ живата разумна природа. Цѣлата европейска култура, всички съврѣменни хора сж се спрѣли предъ материалния и духовния свѣтъ и не прѣдприематъ рѣшителна крачка напредъ.

Питамъ: защо ставатъ землетресенията въ България? Защо се вари месото на огъня? — Все трѣбва да има нѣкаква причина за това. Защо колятъ вола? — И за това има нѣкаква причина. Защо умиратъ хората? — И за това има нѣкаква причина. Нѣкои казватъ: така е наредилъ Богъ. Не, това не е философия. Азъ, като чета свещенитѣ книги, въ които се говори за създаването на свѣта, абсолютно никждѣ не съмъ срещналъ да се говори за смъртъта. Въ Божествения езикъ думата смъртъ не сжществува. Хората сами създадоха тази дума. Тя сжществува само въ човѣшкия езикъ. Въ Божествения езикъ не сжществува и думата землетресение. И тази дума създадоха хората. Причината за землетресенията, въ коя и да е частъ на земното кълбо, сж всички живи

сжщества. Тѣ създаватъ землетресенията. Чудни сж хората, като търсятъ причината на землетресенията другадѣ, а не въ себе си. Отрицателнитѣ мисли, чувства и дѣйствия на хората влияятъ върху земята тѣй, както експлозивнитѣ вещества, които, като турятъ подъ нѣкоя канара, тя се разрушава. Достатъчно е само да се тури запалка на тия вещества, и всичко надъ тѣхъ хвърква изъ въздуха. Така се произвеждатъ и землетресенията.

Казвамъ: всички учени хора, слѣдъ като заминатъ за другия свѣтъ и нѣма какво да правятъ, слизатъ долу въ земята, на дълбочина 5—10—15—20 клм., и като намѣрятъ тамъ избухливитѣ вещества, запалватъ ги и казватъ: да става каквото ще съ България! Казвате: това научна теория ли е? — Толкова научна, колкото сж научни и теориитѣ на съврѣменнитѣ геолози. Ние можемъ да опрѣдѣлимъ точно, ще стане ли землетресение въ София, или нѣма да стане. Землетресенията, които станаха въ Чирпанъ и Пловдивъ, показаха, че тамъ нѣмаше десетъ души праведни. Азъ имъ казвамъ това нѣщо въ очитѣ. Намѣрете десетъ души праведни, и землетресението ще мине и ще заміне, безъ да причини голѣми нещастия. Нѣма ли десетъ души праведни, землетресението ще стане и голѣми нещастия ще причини. Тия десетъ души праведници сж десетъ опорни точки, които гарантиратъ извѣстна стабилностъ. Ако въ едно сражение нѣмаме разумни генерали, може ли това сражение да се спечели? Ако въ една държава нѣма десетъ разумни управници, може ли тази държава да се оправи? Ако въ единъ университетъ нѣма десетъ разумни, добри професори, може ли той да сжществува? Ако въ астрономията, като наука, нѣма десетъ души учени хора, които да я подържатъ, може ли тя да се развива?

Сега, въ тия врѣмена, ако ме слушате, най-добрѣ е човѣкъ да мълчи, да наблюдава явленията и да ги проучава. Отъ прѣди години още азъ

имахъ силно желание да избавя българитѣ отъ страданията, които днесъ дойдоха. И землетресението спрѣ до София. Обаче, ако българитѣ не измѣнятъ поведението си спрѣмо небето, ако не се рѣшатъ да служатъ на Бога, страданията и изпитанията ще дойдатъ. Трѣбва да знаете, че на първо мѣсто духовенството е отговорно за тия катастрофи въ България. Слѣдъ това отговорността лежи върху управляващитѣ, въ широкъ смисълъ на думата, и най-послѣ върху всички останали хора: учители, майки, бащи, млади и стари. И ако всички тия фактори въ свѣта не изпълнятъ волята Божия, ние не сме отговорни за нищо.

Питамъ: какво може да се очаква отъ единъ народъ, поданицитѣ на който се изтрѣбватъ едни други помежду си? Какъвъ примѣръ даватъ българитѣ въ това отношение? Съ какво могатъ да се похвалятъ тѣ? Едно врѣме турцитѣ ги клаха и изтезаваха, и тѣ се оплакаха за това прѣдъ цѣла Европа. Но какъвъ отговоръ ще даде днесъ българскиятъ народъ прѣдъ Бога, като се изтрѣбватъ и колятъ сами помежду си? Казвате: еди-кой си човѣкъ не подържа държавата, обявява се противъ нея. Питамъ: какъ може този човѣкъ да се обявява противъ държавата, отъ която е единъ удѣ? Какъ може краката ми да бждатъ мои врагове? Какъ може очитѣ ми да бждатъ мои врагове? Това не може да бжде, немислимо е! Българинъ на българинъ врагъ не може да бжде. Такъвъ е Божиятъ законъ! Всѣки, който каже противното, не говори Истината. Въпросътъ не е само за българитѣ, но и за всѣки човѣкъ, който се обявява противъ цѣлото човѣчество. Такъвъ човѣкъ е неговъ врагъ.

Христосъ казва: „Азъ за сждба дойдохъ въ свѣта.“ Христосъ е дошълъ за сждба, да тури редъ и порядъкъ въ свѣта, да внесе разумно разбиране за живота. Нѣкои хора мислятъ, че свѣтътъ, както и цѣлата земя, е създадена само заради тѣхъ. Не, на първо мѣсто земята е създадена

на за Бога, на второ мѣсто — за ангелитѣ и на трето мѣсто — за насъ. Оттукъ ние извличаме три важни положения за насъ, а именно: цѣлото е създадено за главата, главата—за дробоветѣ, а дробоветѣ—за стомаха. Главата е Богъ, дробоветѣ сж ангелитѣ, а стомахътъ сме ние. Най-послѣ има и другъ единъ свѣтъ—свѣтътъ на дебелитъ и тънkitѣ черва. Той е чистилицето, адътъ. Всѣки човѣкъ носи този адъ въ себе си. Червата съставляватъ ада у човѣка, дѣто живѣятъ всички паднали и грѣшни духове, всички демони. Нѣкои питатъ: какво нѣщо е адътъ и дѣ се намира той? Казвамъ: адътъ се намира въ червата на човѣка. Затова често казватъ за нѣкого: проклетъ е въ червата си! Ето защо, когато съврѣменната наука се заеме да лѣкува нѣкого, най-първо очиства стомаха и червата му. Празни ли сж червата на човѣка, лѣкуването му може да започне. Въ това отношение и всѣки народъ има глава, дробове, стомахъ и черва. И ако червата на нѣкой човѣкъ или на нѣкой народъ се задрѣстятъ, трѣбва ли да се рѣже главата му? Чудни сж хората съ своята философия!

Ще ви приведа случая, станалъ още отъ най-стари врѣмена, съ единъ българинъ. Той рѣшилъ да се ожени, избралъ и момата, но не знаелъ, какъ да разрѣши единъ важенъ въпросъ съ своята булка, която била неимовѣрно висока, около 2 $\frac{1}{2}$ метра. Въ това врѣме у българитѣ сжществувалъ обичаятъ да вървятъ съ изправени глави, да не се навеждатъ. Прѣзъ врата ли ще минаватъ, или дѣто и да е, главитѣ имъ трѣбвало да бждатъ изправени нагорѣ. Дошло редъ булката да влѣзе прѣзъ вратата на кжщата, дѣто живѣлъ момъкътъ. Какво било очудването на всички, когато вратата на кжщата се указала низка за булката! Какъ да влѣзе? Обичай е главата да не се навежда. И българинътъ, като циганина, трѣбвало да каже: „И чука си продавамъ, и чергата си продавамъ, но обичаятъ си не измѣнямъ.“ Всички започнали

да мислятъ, какво да направятъ, за да вкаратъ булката прѣзъ вратата. Като помислили, че трѣбва да се отрѣже главата ѝ, за да я вкаратъ вжтрѣ, взели да плачатъ, да тжжатъ, каква ще е тази булка безъ глава. Приближава се най-послѣ при сватбаритѣ единъ старъ, разуменъ българинъ и имъ казва: „Азъ ще ви покажа начинъ, какъ да вкарате булката прѣзъ вратата, но ще ми позволите ли да се кача на врата ѝ? — Позволяваме. Той се качилъ на врата ѝ, и тя безъ да ще, се навела. Тогава той казва на сватовеѣ: „Хайде, теглете сега булката навжтрѣ!“ Потеглили я тѣ, и булката влѣзла. Както виждате, по единъ простъ начинъ се прѣмахнало нещастieto, което щѣло да сполѣти тия стари българи.

По сѣщия начинъ и съврѣменнитѣ хора сж се възгордѣли, не навеждатъ глава, и казватъ: ние сме разрѣшили всички въпроси въ свѣта, никаквъ Господъ не сжществува, ние управляваме свѣта, ние имаме право да сѣчемъ глави, затова всѣки трѣбва да се подчинява на нашитѣ закони. Но землетресението дойде, качи се на гърба на българина и каза: теглете го сега вжтрѣ! Какво иска да ни каже днесъ землетресението? — Да влѣзете прѣзъ вратата на Царството Божие. Сега всички хора и народи седятъ прѣдъ тази врата и казватъ: обичай е да не си навеждаме главата, не можемъ да минемъ прѣзъ вратата, низка е за насъ. Казвате: много пострадахме отъ землетресението. Не, още не сте пострадали. Ако София пострада, тогава ще бжде лошото. Засега страдатъ малко само краката и стомаха на България, но главата трѣбва да се пази. Пострада ли главата на България, тогава ще бжде най-голѣмото нещастие.

И азъ казвамъ днесъ на българския народъ: нека цѣла София излѣзе вънъ да се помоли на Бога. Защо чакатъ само на свещеницитѣ? Нека софиянци не чакатъ никакви православни свещеници, никакви евангелски проповѣдници, нека сами излѣзатъ

подъ открито небе и да се помолятъ на Бога, да се обърнатъ къмъ Него, да видятъ, какъ Богъ ще ги послуша! А тѣ седятъ и философствуватъ, дали има Богъ, или не; дали ще ги послуша Той, или не. Тѣ отиватъ да питатъ ученитѣ хора, ще има ли землетресение, или не. Казвамъ: ако грѣшите, ще има землетресение; ако не грѣшите, никакво землетресение нѣма да има. Когато евреитѣ разпнаха Христа, стана голѣмо землетресение, и завѣсата на храма се разкъса. Едно трѣбва да знаятъ съврѣменнитѣ хора: избиването на добритѣ хора винаги произвежда землетресения.

Ние можемъ да обосновемъ това нѣщо научно. Какъ, именно, се обясняватъ землетресенията? — Тѣ сж резултатъ на отрицателнитѣ човѣшки мисли, чувства и дѣйствия. Човѣшката мисль е въ състояние да измѣни лицето на земята. Въ това отношение, колективната мисль на българитѣ е много силна, много активна. У българитѣ е складирана голѣмо количество разрушителна енергия. Ще ви приведа единъ примѣръ, отъ който се вижда резултатътъ на тази разрушителна енергия. Прѣди години въ варненската градина, край морето, бѣха поставили желѣзни пейки за сѣдане. Не се минаха и двѣ години слѣдъ това, тия пейки бѣха разрушени. Хората, които сѣдаха на тѣхъ, ги разрушиха безъ пила, безъ никаквъ инструментъ. Какъ стана това? — Благодарение на излишната електрическа енергия у българитѣ, която е въ състояние да развинтва бурмитѣ. Сега, да оставимъ този въпросъ настрана. Важно е, какво трѣбва да се прави днесъ.

Често запитватъ: защо идватъ нещастия и страдания въ свѣта? Казвамъ: доказано е, че прѣзъ всички епохи на човѣчеството, страданията и нещастията сж идвали като резултатъ отъ прѣстѣпване на Божественитѣ закони. Едно нѣщо, което знаемъ съ положителностъ е слѣдното: нѣма случай въ цѣлата история на човѣчеството да сж пострадали хората, когато сж изпълнявали волята Бо-

жия. И всички трѣбва да признаемъ, че българитѣ не живѣятъ, както трѣбва. Надъ тѣхната съвѣсть лежатъ редица грѣхове и прѣстѣпления. Тѣ гониха гърцитѣ отъ България, биха ги, палиха имъ кжщитѣ и т. н. Азъ не ги сѣдя за това, небето ги сѣди—и сѣдбата е започнала вече. Едно врѣме българитѣ бѣха измжчвани, бити, затваряни отъ турцитѣ, но не взеха поука отъ това положение. Нека знаятъ, че тѣ не сж невинни. Ще кажете: ами за гърцитѣ нѣма ли да дойде възмездие? — И за тѣхъ ще дойде. — Ами за сѣрбитѣ? — И за тѣхъ ще дойде. — Ами за англичанитѣ? — И за англичанитѣ ще дойде. — Ами за французитѣ? — И за французитѣ ще дойде. Нѣма да остане народъ въ цѣла Европа, комуто справедливо да не се въздаде за дѣлата!

Въ втората глава отъ книгата на пророкъ Данаила се говори за сѣня на царъ Навуходоносора, който бѣ възпроизведенъ и разтълкуванъ отъ пророка. Сѣнътъ, който царътъ видѣлъ, бѣ слѣдниятъ: „Великъ образъ, на който главата бѣ отъ чисто злато, гърдитѣ и мищитѣ му — отъ сребро; коремътъ и бедрата му — отъ мѣдъ; голениитѣ му — отъ желѣзо, а нозѣтѣ му — една часть отъ желѣзо и една отъ калъ. Слѣдъ това се отсѣче камъкъ безъ ржцѣ и удари образа въ нозѣтѣ му, които бѣха отъ желѣзо и калъ и ги съкруши. . . Камъкътъ, който удари образа, стана планина голѣма и изпълни всичката земя“.

Краката на образа, направени отъ калъ и желѣзо, прѣдставляватъ европейската култура. Голѣмиятъ камъкъ, който удари нозѣтѣ на този образъ и ги съкруши, прѣдставлява Божията сѣдба, разумното, което иде въ свѣта. Този голѣмъ камъкъ ще съсипе всички съврѣменни стари разбирания и схващания и въ науката, и въ общественния животъ и ще създаде нова наука, нови отношения, които ще почиватъ на здрава, положителна основа.

И тѣй, казвамъ: петната, които се явиха на

слънцето, имаха връзка съ землетресенията. Ние знаемъ, какво нѣщо е слънцето и защо ставатъ извѣстни пертурбации въ него. Слънцето е единъ разуменъ центъръ, но и земята прѣдставлява нѣщо разумно. Не само на повърхността на земята, но и въ вжтрѣшността ѝ живѣятъ разумни същества. Какво ще кажете на това отгорѣ? Какво ще кажатъ съврѣменнитѣ учени, ако имъ се каже, че като се проникне на дълбочина 1000 километра въ земята, ще се достигне до една празнина отъ около 1000 километра? Слѣдъ нея иде друга една топка, като малка земя, която се върти постоянно. Надъ тази топка живѣятъ други разумни същества. Кой може да опровергае тази теория? Който смѣе да я опровергае, ще му кажа да слѣзе долу, да провѣри. Ще кажете: нали долу има огънь? — Да, на дълбочина около 1000 километра отъ земната повърхностъ има огънь, но този въпросъ не ни интересува. За въ бждеще учени-тѣ хора ще знаятъ разни методи, какъ да слизатъ въ земята и ще могатъ да провѣрятъ тия истини. Ние не тълкуваме явленията безразборно, или както не сж въ дѣйствителностъ. Ние сме за Истината, споредъ която земята е великъ живъ организъмъ, въ който живѣе една възвишена разумна душа, съ съзнание, каквото има и човѣкътъ.

Въ Писанието се казва, че когато земята не може да търпи съществата, които живѣятъ върху нея, тя започва да набръчква кожата си. Кожата е нейната кора, нейнитѣ пластове, които сж живи. Въ кората на земята дѣйствуватъ редъ сили, които ученитѣ хора наричатъ „силови линии.“

Христосъ казва: „Азъ за сждба дойдохъ въ свѣта“. Вие трѣбва да знаете, че ако между васъ се намѣрятъ десетъ души праведници, тѣ ще бждатъ въ състояние да спасятъ София. Ако тия десетъ души се намѣрятъ било въ православната църква, било въ евангелската църква, било въ еврейската църква, безразлично отъ коя църква ще бждатъ, ние ще имъ благодаримъ. За насъ е

важно София да се спаси, да има десетъ души богаташи, които да вложатъ своитѣ капитали въ Божествената банка, да кредитиратъ за София. Да не мислите, че праведнитѣ хора сж бѣдни. Не, бѣдниятъ човѣкъ не може да бжде праведенъ. Праведнитѣ хора сж дошли на земята да извършатъ нѣкаква специална работа и да придобиятъ опитностъ. Тѣ сж дошли отъ друга нѣкаква система и разполагатъ съ цѣлата земя — могатъ да живѣятъ тукъ, колкото години искатъ и, като си свършатъ работата, ще си отидатъ, отдѣто сж дошли. Богати сж праведнитѣ хора, Синове Божии сж тѣ! Всѣки човѣкъ, който е Синъ Божий, той има капитали, разполага съ цѣла слънчева система. Хората мислятъ, че праведниците, светиитѣ сж бѣдници, които се уединяватъ въ нѣкои пещери или въ нѣкои гори и тамъ прѣкарватъ живота си въ постъ и молитва, а отъ врѣме на врѣме се срѣщатъ съ нѣкои хора и имъ прѣдсказватъ, колко души сж въ кѣщи, колко отъ тѣхъ има живи и колко умрѣли, богати ли сж или бѣдни, колко отъ овцитѣ имъ сж изгубени и т. н. Разказватъ имъ още за онзи свѣтъ, за наказанията и за благата въ свѣта и редъ други нѣща. Казвамъ: това е лесна работа. Така могатъ да прѣдсказватъ и всички врачки въ България, които гледатъ на кафе, както и всички обикновени мждреци. Въ София има двама такива видни гледачи на кафе. Тѣ взели своитѣ джезвета, спрѣли се нѣкждѣ прѣдъ Витоша и прѣдсказватъ, кому какво ще се случи. Обикновено този родъ гледачи могатъ да врачуватъ и прѣдсказватъ на всички, но не и на себе си. Тѣ не могатъ да прѣдскажатъ, какво ще се случи на самитѣ тѣхъ. Сждбата на българския народъ прѣдсказали, но своята не могли да прѣдскажатъ. Доколкото зная отъ тѣхнитѣ прѣдсказания, сждбата на България не е лоша.

„Азъ за сждба дойдохъ въ този свѣтъ“. Казвамъ: въ всѣки едного отъ васъ трѣбва да се пробуди истинско желание да добиете Божестве-

ното знание. Въ всеки човѣкъ трѣбва да се събуди желание да има глава, т. е. да бѣде свързанъ съ Бога, съ Мъдростѣта, да знае нѣщата, да изработи въ себе си единъ сеизмографъ. Сегашната наука не знае, какво има да се случи, тя не може да прѣдсказва събитията съ положителностъ. Божествената наука може да прѣдсказва всичко. Отъ двѣ-три години насамъ азъ постоянно говоря за землетресенията, за събитията, които прѣдстоятъ да дойдатъ. Азъ имамъ точни данни за тия нѣща, които станаха, както и за тия, които ще станатъ за въ бѣдеще. Казвате: не трѣбва да се говори на хората така, да не се плашатъ. Да, нѣма защо да се плашатъ хората, но казвамъ: има една наука, споредъ която нѣщата сж точно опрѣдѣлени, но тя не е фатална наука. Споредъ тази наука, при извѣстни условия, нѣкои страдания и злини могатъ да се отстранятъ, или да се отложатъ, а могатъ и да се ускорятъ — това зависи отъ живота на хората. Единъ домъ може да се разруши, а може и да се съгради. Единъ народъ може да се разруши, а може и да се създаде. Това е въ ржцѣтъ на самия народъ, въ ржцѣтъ на неговитѣ управници. Казвамъ: въ свѣта, обаче, трѣбва да има абсолютна справедливостъ! Въ България трѣбва да има идеална справедливостъ! Въ българскитѣ затвори не трѣбва да остане затворенъ нито единъ праведенъ човѣкъ. И най-послѣ, Правдата трѣбва да се приложи въ свѣта, да не остане нито единъ бѣденъ човѣкъ, който да си въздъхва, да се чувствува онеправданъ и да се пита: нѣма ли Господъ въ свѣта? Въ България не трѣбва да има бѣдни хора. Ние можемъ по десетъ пѣти на день да вдигаме ржцѣтъ и да се молимъ, но тази молитва не хваща мѣсто. Праведникътъ, като се моли на Бога, трѣбва да иска отъ Него да му покаже, дѣ има нѣкоя страдална душа, за да ѝ помогне. Това значи молитва! Щомъ намѣрите такава душа, ще ѝ каже-

те: не се обезсърдвай, има животъ, има добри хора въ свѣта!

Казвамъ: всѣки човѣкъ трѣбва да развива своето вътрѣшно радио, да бжде въ прѣмъ контактъ съ невидимия свѣтъ. Цѣнна придобивка е днесъ радиото въ свѣта. То върши голѣма услуга на човѣчеството. Вземете примѣра съ двамата германски авиатори, които прѣлетѣха океана съ своя аеропланъ, но прѣтърпѣха една малка изненада: бензинътъ имъ се свърши, и тѣ слѣзоха съ аероплана си на единъ леденъ островъ. Тѣ имаха на разположение радио. Веднага си послужиха съ него, и отъ Америка имъ пристигна помощъ. Ако свѣтскитѣ хора правятъ това, нима духовнитѣ хора не могатъ да си послужатъ съ своето невидимо радио и да се обърнатъ за помощъ къмъ Бога, къмъ Онзи, Който имъ е подарилъ животъ? Щомъ сме въ връзка съ Бога, помощта веднага ще дойде. Достатъчно е само да отправимъ своето радио къмъ Него. Кажемъ ли на Бога, че нашиятъ аеропланъ не работи, и помощта отъ Него веднага ще пристигне.

Слѣдователно, когато ви дойдатъ нѣкои малки нещастия, благодарете за тѣхъ, защото вие не знаете, какви по-голѣми нещастия би могло да ви се случатъ. Землетресението, което стана въ Пловдивъ на 18 априлъ, 9 ч. в. бѣше опрѣдѣлено да стане срѣдъ нощъ, но това, което можахме да направимъ ние, бѣше да го ускоримъ, да стане 2—3 часа порано, за да се избегнатъ по-голѣмитѣ нещастия. Добритѣ хора въ България прѣдотвратиха голѣмитѣ нещастия. Ако имаше повече добри хора, тѣ съвсѣмъ щѣха да спратъ землетресението. Казвате: голѣмо нещастие ни сполетѣ. Не казвайте, че нещастieto е голѣмо. Благодарете и за него! Ако разбирате смисъла на страданията и нещастията, ще видите, че тѣ сж едно благо за българския народъ. Философия е да разбирате смисъла на страданията! Благодарете, че Богъ

намали нещастieto на България на $\frac{1}{100}$ от това, което бѣше прѣдвидено да дойде. Ако то бѣше дошло съ такава сила, съ каквато бѣше опрѣдѣлено, щѣше да помете всички хора: въ Чирпанъ и въ Пловдивъ нѣмаше да остане нито една жива душа. И всички села наоколо щѣха да бждатъ унищожени. Но Господъ каза: „Засега тия хора нека се стреснатъ малко, тѣ сж още болни, не могатъ да издържатъ голѣми нещастия.“

Та казвамъ: тия страдания, които дойдоха въ България чрѣзъ землетресенията, сж голѣмо благо за българитѣ, да се стреснатъ малко, да прѣстанатъ ежбитѣ между тѣхъ, да се осмисли живота имъ, да изчезне различието между богати и бѣдни и т. н.. Днесъ си богатъ, но утрѣ, като дойде землетресението и ти изгубишъ кжщата си, паритѣ си, дѣ ще отиде твоето богатство? Какво ни показва землетресението? — Че българитѣ трѣбва да бждатъ демократични. Щомъ дойде землетресението, всички излѣзоха подъ открито небе, всички сж подъ общъ знаменателъ. Прѣди нѣколко години още казахъ на българитѣ да излизатъ сутринъ да се молятъ на Бога подъ открито небе, но тѣ казахъ, че това било идолопоклонство, нѣмало защо да излизатъ прѣди изгрѣвъ на слънцето и т. н.. Не всички хора трѣбва да гледатъ нагорѣ, да отправятъ ума и сърцето си къмъ Бога. Не, казвамъ, че не трѣбва да ходятъ на църква. Нека ходятъ на църква, но слѣдъ това да излѣзатъ подъ открито небе и тамъ още веднѣжъ да се помолятъ на Бога. Направятъ ли това, никакво землетресение нѣма да дойде. Но ако тѣ се молятъ въ своитѣ църкви, както сега, още много землетресения ще дойдатъ. Азъ не казвамъ на българитѣ да съборятъ църквитѣ си. Не, нека ги освѣщаватъ, но поне 4 — 5 пжти прѣзъ годината да излизатъ сутринъ рано подъ открито небе да се помолятъ на Бога, да Му благодарятъ за живота, за здравето и за благо-

денствието, което имъ е далъ. Такъвъ трѣбва да бжде тѣхниятъ идеалъ!

Нѣкои питатъ: какво е новото учение?—Новото учение изисква да имашъ една възвишена идея, да живѣешъ за Бога, за своята глава, да имашъ здравъ мозъкъ, да бждешъ свързанъ съ Бога, съ това, което не виждашъ. Послѣ, постепенно ще слизашъ къмъ това, което се оформява и най-послѣ ще дойдешъ до хората и ще ги обикнешъ. Ти не можешъ да обичашъ хората, докато не обичашъ Бога. Защо?—Понеже Любовта, като велика сила, иде отгорѣ. При това, за да обичашъ нѣкого, нужни сж условия. Този, когото ти обичашъ, не може да почувствува и възприеме твоята любовъ, ако нѣма затова необходимитъ условия. Прѣдставете си, че главата и краката на този, когото обичашъ, сж свързани съ едно менгеме. Какъ ще говоришъ на този човѣкъ за любовъ? Какъ ще те разбере той? Какъ ще може да те слуша? За да те слуша и разбере, ти трѣбва да освободишъ главата и краката му отъ менгемето, да му прочетешъ 5 глава отъ Исая, да чуе, какъ се изразява злото.

И тогава, ако нѣкой те пита, има ли Господъ, или не, ще му кажешъ: ела, азъ ще ти покажа, има ли Господъ, или нѣма. Болниятъ какъ познава, дали има Господъ, или нѣма? Ако си лѣкаръ, ще кажешъ на болния: ела съ менъ, азъ ще ти покажа, има ли Господъ, или нѣма. — Какъ ще ми докажешъ? — Ако вѣрвашъ, още сега ще бждешъ излѣкуванъ; Господъ може да направи това. Тогава, бутнешъ болния на 4-5 мѣста, и въ нѣколко часа той е здравъ, изправенъ на краката си. — Сега вѣрвашъ ли въ Бога? — Вѣрвамъ. Какъ ще докажешъ на бѣдния, има ли Господъ, или нѣма? Ако си богатъ, ще му кажешъ: ела при менъ, азъ имамъ цѣръ противъ твоята болестъ. Ще бутнешъ тукъ-тамъ, ще му помогнешъ и ще кажешъ: въ името Божие азъ ти давамъ това, отъ което се нуждаешъ. Докато човѣкъ е сиромасъ, казва: има

Господъ! Забогатѣ ли, казва: нѣма Господъ! Съврѣменнитѣ учени хора пѣкъ се срамуватъ да признаятъ, че има Господъ. Азъ не говоря за този Господъ, който днесъ се проповѣдва. Ама имало нѣкакви противорѣчия въ свѣта. Тѣ сж послѣдствия отъ нашия животъ. Ако въ червата на хората се събиратъ много нечистотии, природата не е виновна за това. Ние, които сме яли повече, отколкото трѣбва, сами сме виновни. Ние не сме се въздържали, вслѣдствие на което става задрѣстване въ червата, и лѣкарътъ като дойде, казва: „Очистително дайте на този боленъ!“ Мислите ли, че въ другитѣ области на човѣшкия организъмъ не става задрѣстване? — Задрѣстване става и въ сърцето, и въ ума на човѣка, т. е. става подпушване на неговитѣ мисли и чувства.

Та казвамъ: първото нѣщо, което се изисква отъ всѣки човѣкъ е да тури като основа въ живота си великата сила—Любовта, и да може при най-голѣмитѣ изпитания въ живота да издържа, безъ да губи доброто разположение на душата и на духа си. Да запазишъ любовта си, когато си богатъ, това всѣки може, но да я запазишъ при най-голѣмата мжнотия и при най-лошитѣ условия — това е изкуство. Напримѣръ, дойде нѣкое голѣмо землетресение, всички хора бѣгатъ, криватъ се — само човѣкътъ на Любовта седи спокойно, не бѣга, не се крие. Днесъ хората бѣгатъ и безъ землетресения. Прѣди години, въ една отъ варненскитѣ църкви, на разпети петѣкъ се събрали много хора. По едно врѣме се чува нѣкакво бучение, като землетресение, и единъ отъ присѣдстващитѣ извиква: „Землетресение!“ — всички хора отъ църквата хукватъ да бѣгатъ навънъ. Въ тази паника били изпотѣпкани и избити около 20 души. Излизатъ вънъ — никакво землетресение. Тази паника се прѣдава по всички църкви въ Варна, като по радио, и всички хора избѣгали вънъ отъ църквитѣ.

Та тѣзи отъ васъ, които иматъ въ себе си

свещената идея за Бога, да направятъ крачка напредъ! Ако любовта ви не се увеличава всѣки день съ по единъ градусъ, вие не сте на правия пътъ! Ако разумността ви не се увеличава всѣки день съ по единъ градусъ, вие не сте на правия пътъ. Увеличава ли се любовта ви всѣки день съ по единъ градусъ, вие сте праведни хора. Мнозина се оплакватъ, че любовта имъ постепенно изчезвала. Това, което изчезва, което прѣстава и се намалява, не е любовъ. Любовта, въ своитѣ прояви, е непрѣривна; тя всѣки моментъ се усилва.

Апостолъ Павелъ казва: „Кой може да ни отдалечи отъ Бога, отъ Любовта Христова?—Никоя сила не е въ състояние да стори това. Ако вие се проникнете дълбоко отъ тази идея, животътъ ви ще стане щастливъ. Напримѣръ, сега, между хората се явяватъ редъ противорѣчия, задаватъ се въпроситѣ, кого да обичаме и кого не? Казвамъ: може да се обича само добриятъ и разумниятъ човекъ, а на, глупавия и на неразумния може да се докаже закона, че чрѣзъ злото въ себе си той прѣпятствува на своето развитие.

Въ прочетената глава на пророкъ Данаила се говори за съня на царъ Навуходоносора, който Данаилъ изтълкувалъ по слѣдния начинъ: главата на този образъ, която била отъ злато, прѣставлявала вавилонското царство. Гърдитѣ му били отъ сребро. Това било асирийското царство. Коремътъ и бедрата му били отъ мѣдъ, това е царството на Александъръ Велики. Голенитѣ му били отъ желѣзо. Тѣ прѣставлявали римската империя. Краката му били една частъ отъ желѣзо, а другата отъ желѣзо и калъ. Тѣ прѣставлявали сегашната култура—културата на европейскитѣ държави.

И тъй, вие ще бъдете зрители на това, което става. Нѣма защо да ви разправямъ, какво ще стане. Азъ съмъ ви казвалъ и другъ пътъ, че това, което ще става на земята е велико и славно. За добритѣ, за разумнитѣ хора то ще бже години на юбилей. Христосъ казва: „Когато видите, че всич-

ки тия събития ставатъ, трѣбва да знаете, че настава часа на вашето освобождение." Пробуждане на съзнанието е нужно да стане! Всички катастрофи, които сега ставатъ, всички смущения, които идватъ, всичко се извършва съ цѣль да се пробуди човѣшкото съзнание. Само по този начинъ хората ще си подадатъ ржка. И европейскитѣ народи ще си подадатъ ржка едни на други, но сега тѣ още не сж дошли дотамъ, да прѣмахнатъ прѣградитѣ, които сжществуватъ между тѣхъ. Ако Германия, Франция, Англия се съединятъ въ едно, нима малкитѣ държави покрай тѣхъ нѣма да изправятъ живота си? Засега между народитѣ може да се постави, ако не напълно идеаленъ, поне сносенъ животъ. Идеалниятъ животъ ще дойде за въ бждеще.

Всички, които ме слушатъ, трѣбва да пожелаятъ да дадатъ примѣръ на сносенъ животъ, и да не чакатъ спасението да дойде отвънъ. Всѣки човѣкъ трѣбва да работи усилено съ мисълта си. И ако всѣки човѣкъ е единъ отъ десетѣтѣ мждреци на Навуходоносора, щомъ се обърне къмъ Бога и Го попита, какво трѣбва да прави, ще получи отговоръ. Това става по вжтрѣшна свобода. Всѣки човѣкъ, който е дошълъ до новата областъ на живота, трѣбва да бжде едно възвишено, Божествено дѣте. Той ще бжде, въ широкъ смисълъ на думата, „човѣкъ“, освободенъ отъ своя вжтрѣшенъ егоизъмъ, съ съзнание, че може да обича, може да мисли. Само такъвъ човѣкъ може да приложи правилно всичко, което му е дадено. Той може да прави погрѣшки, но никой нѣма да го сжди за тѣхъ. Погрѣшки правятъ и ученитѣ хора, погрѣшки правятъ и разумнитѣ хора, погрѣшки сж правила и светиитѣ, но злото не е тамъ. Злото е въ отлагането, когато хората казватъ: ние не искаме да живѣемъ, не искаме да работимъ и да се учимъ, животътъ нѣма смисълъ.

Днесъ Провидѣнието поставя цѣлото човѣ-

чество, цѣлата съврѣменна култура на изпити. Ние сме въ послѣдната фаза на тази култура. Всички народи, всички хора, у които съзнанието е пробудено, сж поставени на единъ вжтрѣшенъ духовенъ изпитъ. И всѣки, който има любовъ въ душата си, ще има миръ въ себе си, нѣма да се смуцава отъ условията, но ще се намира подъ великия Божи Промисълъ.

Та казвамъ: въ тия врѣмена е потрѣбно истинско, положително знание. Казватъ, че при сеташинитѣ землетресения много хора сж полудѣли отъ страхъ. Да, ще полудѣятъ, тѣ сж прѣдъ неизвѣстностъ, а неизвѣстността е страшно нѣщо! Щомъ дойде землетресението, човѣкъ се намира прѣдъ голѣма катастрофа, той мисли, че е въ ржцѣтъ на единъ разбойникъ, който го коли. Отъ какво се плаши човѣкъ? — Отъ неразумното. Човѣкъ се плаши отъ разбойника, отъ звѣра — мечка, вълкъ и др., защото въ тѣхъ нѣма разумностъ. Може ли да се плашимъ отъ разумния човѣкъ? — Не, на него ще имаме упование. Значи, въ свѣта има великъ Промисълъ, велика Божия Любовъ, която обединява хората. Богъ ги обединява, злото ги разединява. Съврѣменнитѣ хора, като видятъ, че двама души се обичатъ, не могатъ да търпятъ и казватъ: какво сж намѣрили помежду си, че се обичатъ? Питамъ: кой човѣкъ, споредъ васъ, заслужава вашата любовъ? Допуснете, че имате двѣ моми: едната бѣдна, скромна — простичко облѣчена, а другата богата — хубаво облѣчена, съ накити и гирлянди. Коя отъ двѣтъ ще заслужи вашата любовъ? — Тази, която е богата съ добродѣтели; тя може да бжде и бѣдната, и богатата мома. Всѣка душа, въ своето първично състояние, е едно богатство. Знанието, което душата носи въ себе си, това сж нейнитѣ хубави, скжпи дрехи и накити. Ако една мома е разумна, богатитѣ дрехи и скжпитѣ накити идватъ отпослѣ.

Често хората казватъ: този човѣкъ не вѣрва

като насъ, той има съвсѣмъ друго вѣрую. Но съществува законъ, споредъ който най-мъчното нѣщо въ свѣта е да обичашъ човѣка, който вѣрва напълно като тебе, или който мяза въ всѣко отношение на тебе. Не изисквайте, щото всички хора да мислятъ точно като васъ, да сж напълно като васъ. Вие трѣбва да знаете, че ако се обича нѣкой човѣкъ, или ако се уважава, то е за неговата специфична мисль, различна отъ мисльта на всички други. Това е красивото въ човѣка! Неговото специфично вѣрую, неговата специфична мисль, това е единъ красивъ брилянть, единъ красивъ скжпоцѣненъ камъкъ. Той е различенъ за всички хора.

Ще ви опрѣдѣля, какво нѣщо е този брилянть или този скжпоцѣненъ камъкъ. Срѣщате единъ голѣмъ юнакъ, който носи на гърба си чуваль съ сто килограма злато, или съ скжпоцѣнни камъни. Вие сте слабъ, хилавъ човѣкъ, но казвате: и азъ бихъ желалъ да нося този чуваль. Питамъ: за тебе ли е този чуваль? — Не, ти можешъ да носишъ на гърба си чуваль съ десетъ килограма тежестъ. Този, който носи стотѣ килограма на гърба си, той е юнакъ, заслужава да носи чувала съ златото. Но и вие, които носите десетъ килограма на гърба си, сте герои по отношение другъ нѣкой, който може да носи само единъ килограмъ. И той, като ви погледне, ще каже: герой е този човѣкъ! Има други същества пъкъ, които носятъ само по единъ милиграмъ на гърба си. Като погледна къмъ всички същества, намирамъ; че всички сж герои — все носятъ нѣщо на гърба си, и то всѣки споредъ силата си. Това е специфичното за всѣки човѣкъ; то е неговиятъ брилянть, неговиятъ скжпоцѣненъ камъкъ.

Казвамъ: всѣки човѣкъ има въ себе си извѣстна добродѣтель, извѣстна способностъ, специфична за самия него, поради която, именно, той е цѣненъ прѣдъ Бога, и прѣдъ хората. И ако вие заличите въ себе си красивото, вашето специфично

хубаво и добро нѣщо, за което Богъ ви цѣни, небето — познава, а хората — обичатъ, това ще ви причини смъртъ, или най-малко ще опетни живота ви. Когато хората опетняватъ своята Божествена, своята свещена идея въ себе си, животътъ имъ се помрачава и изгубва смисълъ. Казвамъ: измийте тази калъ, която сте поставили върху своята свещена идея, и животътъ ви веднага ще придобие смисълъ. Обаче, всички трѣбва да знаете, че нѣма сжщество въ свѣта, което би могло да разруши основната, свещената идея, която Богъ е вложилъ въ душата ви. Душата може да страда, може да мине прѣзъ ужасни страдания, може да гори въ най-голѣмия огънь, но ще мине и замине, безъ да се засегне, и ще каже: минахъ прѣзъ голѣми страдания, велика опитностъ придобихъ и пакъ излѣзохъ благополучно. Благодаря на Бога за благата, които по този начинъ придобихъ!

И тъй, ако вървите по Божия пѣтъ, ще видите, че въ всички нѣща има великъ Божи Промисълъ. Напримѣръ, вие може да живѣте въ висока, нѣколко етажна кжща, но живѣте ли правилно, вършите ли волята Божия, землетресението ще мине и замине, но вашата кжща нѣма да се събори. Много кжщи наоколо ще се разрушатъ, но ако ангелътъ е турилъ ржката си на вашата кжща, тя ще остане здрава, непожжнатата, ще стърчи като канара около развалинитѣ. Какво ще кажатъ ученитѣ хора на това отгорѣ? Казвамъ: праведенъ човѣкъ живѣе тамъ! Ако той е единъ отъ десетѣтъ праведни хора, неговата кжща нѣма да се засегне нито на йота. И въ Писанието е казано сжщото. Но какво се изисква отъ хората сега?— Вѣра. Обаче, вѣрата имъ не трѣбва да бжде като вѣрата на онази бѣлгарка баба, която имала прѣдъ прозореча на кжщичката си една малка каменна могилка, за която, като ѝ прѣчила сутринъ да вижда изгрѣването на слѣнцето, молила се на Бога да я прѣмѣсти отъ нейното мѣсто. Като ставала сутринъ и виждала, че могилната все още седи на

своего мѣсто, казвала си: „Точно така излѣзе, както си мислихъ!“ Тя се молила на Бога могилката да се прѣмахне, но въ себе си казвала: я ще стане така, я не. Толкова била нейната вѣра.

По сжщия начинъ и вие правите опити и казвате: Господъ мене ли ще слуша? Щомъ Господъ не те слуша, трѣбва да знаешъ, че не живѣешъ добръ и ще се заемешъ да изправишъ живота си. Не те ли слуша Господъ, това показва, че ти нѣмашъ обработено сърце, нѣмашъ свѣтълъ умъ и ще се молишъ на Бога, ще работишъ върху себе си, докато придобиешъ тия нѣща. Нѣма да разправяшъ на другитѣ, че не си добъръ човѣкъ, но ще признаешъ това само за себе си и тайно въ душата си ще се молишъ на Бога да ти помогне въ работата. Работишъ ли за изправянето на своя животъ, Господъ ще те слуша и ще отговаря на молитвитѣ ти.

Нѣкои питатъ: защо сж страданията въ свѣта? Ще ви обясня съ единъ примѣръ. Върви единъ бѣденъ човѣкъ по пжтя и вижда единъ сакатъ прѣдъ него седи, иска помощъ. Той нѣмалъ съ що да му помогне, но се помолилъ на Бога за него и си заминалъ. Минава другъ човѣкъ покрай сакатия, ритва го съ крака си и го запитва: „Защо седишъ тукъ? Защо не направишъ опитъ да работишъ, да се движишъ, за да се излѣкувашъ?“ Сакатиятъ слѣдъ това става, започва да се движи полека-лека и се замисля върху това, какъ да изправи своя животъ. Отъ този моментъ винаги благодарилъ въ себе си на непознатия, който, като го ритналъ, станалъ причина да се излѣкува.

Та страданията и изпитанията въ живота ни, това сж тласъцитѣ, ударитѣ отъ страна на Провидѣнието, които ни подтикватъ къмъ работа, къмъ новъ животъ. Тѣ носятъ извѣстни блага заради насъ. Вие казвате: това сж заблуждения. Не, заблужденията сж въ сегашния животъ на хората. По-голѣми заблуждения отъ сегашнитѣ нѣма. Заблуждения сжще-

стуватъ и въ съврѣменната наука, и въ съврѣменната религия. Обаче, има редъ учени хора, които се отличаватъ съ своята искреностъ. Тѣ изясняватъ фактитѣ, говорятъ по тѣхъ, но дойдатъ ли до нѣкои факти, които не познаватъ, казватъ: тия нѣща още не съмъ разбралъ, не ги познавамъ. Дарвинъ има тази отличителна чѣрта на искреностъ. Дойде ли до нѣкой непознатъ фактъ, той казва: „Огтукъ нататкъ не мога да вървя“. После срѣща факти, които познава, разбира и продължава да ги обяснява. Така трѣбва да постѣпватъ и съврѣменнитѣ учени. Като дойдатъ до факти, които не познаватъ, трѣбва ли да спратъ до тѣхъ, или като Данаила, да отидатъ при Бога, да Го помолятъ Той да имъ даде своитѣ обяснения и тълкувания? По сѣщия начинъ трѣбва да постѣпватъ и съврѣменнитѣ хора. Дойдатъ ли до извѣстни междини въ живота си, да кажатъ: тия междини не познаваме, трѣбва да ги проучаваме.

Казва Христосъ: „Азъ за сѣдба дойдохъ въ този свѣтъ!“ Сега вие какво мислите да правите? Не е въпросътъ да ставате православни, нито теософи, нито окултисти, но да направите връзка съ Бога, съ Първата Причина на нѣщата. У всинца ви трѣбва да има желание да прѣтърпѣвате всичко заради Бога. Страдате ли, страдайте заради Бога! Учите ли, учете заради Бога! Правите ли добро, правете го заради Бога! Азъ не говоря за този Богъ, за когото свѣтътъ страда, но за Онзи Богъ, Който разширява душитѣ, Който дава свѣтлина на съзнанието и освобождава човѣка отъ всички заблуждения и ограничения.

„Азъ за сѣдба дойдохъ въ този свѣтъ“. Всички хора искатъ да живѣятъ щастливъ животъ, но въпрѣки това животътъ имъ е пѣленъ съ противорѣчия. Докато човѣкъ не си създаде едно положително вѣрую въ себе си, докато не си постави здрави основи въ живота, той не може да бѣде щастливъ. Не е достатъчно само да вѣрвате въ това, което ви говоря, но трѣбва да провѣря-

вате моитѣ думи. Не се спирайте само върху моитѣ думи, но четете и проучавайте свещената книга, четете книгитѣ на разнитѣ философи, да видите, какво сж казали и тѣ. Четете всичко, но доброто дръжте и прилагайте. Всичко опитвайте, стига да намѣрите Истината. Търсете навсѣкждѣ скжпоцѣнниятъ камѣкъ и като го намѣрите, използвайте го! Азъ не съмъ отъ тѣсногрудитѣ, да ви налагамъ да се спрете само тукъ, но казвамъ: наврѣдъ търсете Истината и като я намѣрите, извадете скжпоцѣннитѣ камѣни отъ нея и ги вложете въ вашата душа, въ вашия умъ, въ вашето сърце и работете съ тѣхъ!

Казвамъ: единъ езикъ има въ свѣта и едно писмо, по които се чете доброто. Тѣ сж човѣшкото лице. На човѣшкото лице е написано и доброто, и лошото. Правдата се пише на човѣшкото лице, и безпавието се пише на човѣшкото лице. Истината се пише на човѣшкото лице, и лъжата се пише на човѣшкото лице. Всичко се отпечатва върху човѣшкото лице! Когато злсбата, умразата, завистъта и редъ други пороци се загнѣздятъ у човѣка, тѣ хвърлятъ отпечатѣкъ върху неговото лице, което започва постепено да се деформира и обезобразява. Кой е виновенъ за това? — Самиятъ човѣкъ. Когато нѣкой човѣкъ се прѣвива отъ болки въ корема, хората ли сж виновни за това негово положение? — Не, той самъ си е виновенъ, взелъ е лоша храна, която разстройва стомаха.

За да си обяснимъ всички прояви въ живота, ние вървимъ отъ физическото къмъ духовното. Животътъ, въ всички свои прояви, е цѣлокупенъ. Цѣлокупниятъ ни животъ има смисълъ, когато връзката ни съ Бога е правилна. Азъ разглеждамъ връзката съ Бога като великъ принципъ, който прониква цѣлата природа. Тогава всички принципи отъ материалния и духовния свѣтъ иматъ смисълъ, защото сж свързани помежду си. Ако ние прѣкъснемъ връзката си съ Бога, съ Божестве-

ния свѣтъ, тогава и материалниятъ, и духовниятъ свѣтъ изгубватъ смисъла си: личността изгубва своя смисълъ; приятелитѣ изгубватъ смисъла си; домътъ изгубва смисъла си — всичко изгубва своя смисълъ.

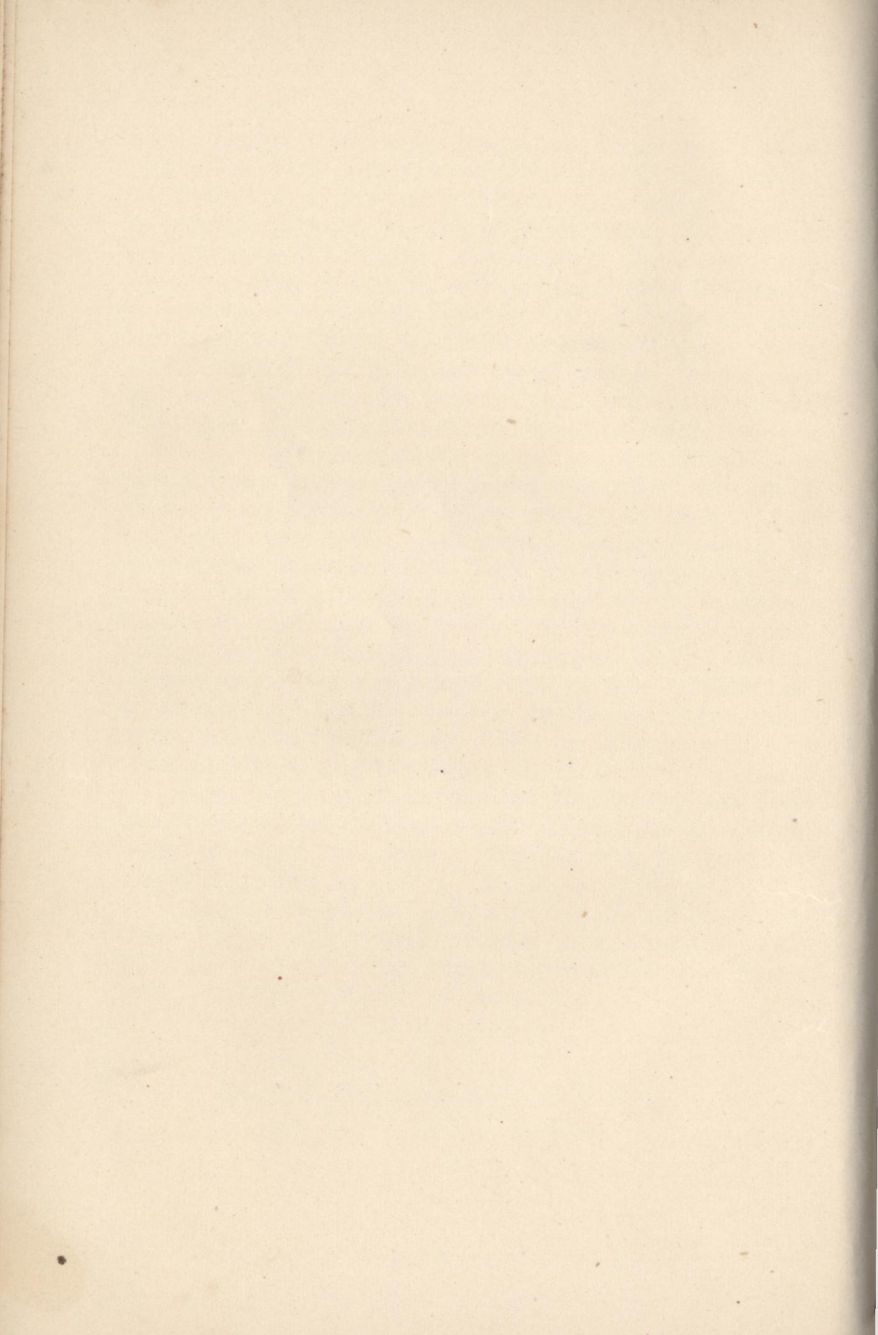
Та казвамъ: ще поставите въ ума си мисълъта, че ще можете да постигнете всичко, което желаете. Вие сте живѣли хиляди години досега, и у васъ има събрана много енергия, много красиви мисли и чувства, но не смѣте да дадете ходъ на тия нѣща, да се проявятъ. Вие постоянно се корегирате и казвате: не е врѣме още да се проявя. Не, дойде ли ти нѣкоя хубава мисълъ посрѣдъ нощъ — стани и я изпълни. Не казвай, че сега не ѝ е врѣмето. Дохожда ти нѣкоя мисълъ да станешъ, да излѣзешъ вънъ и да се помолишъ на Бога. Не отлагай, стани! Или нѣщо отвжтрѣти казва: иди въ еди-коя си кжща, тамъ живѣе една бѣдна вдовица, помогни ѝ! Стани веднага, похлопай на вратата и помогни! ѝ Другъ пжтъ нѣщо ти нашепва: прочети еди-коя си книга! Не отлагай, прочети я! Каквото хубаво и добро ти се нашепва отвжтрѣ, направи го, не отлагай, то е разумно. Въ разумността всѣкога има плодъ. Когато запитватъ нѣкой ученъ, какво ще стане съ България, той нека насърдчава хората, а не да ги плаши. Нѣкои казватъ, че толкова и толкова кжщи ще пострадатъ въ София, толкова и толкова хора ще измратъ и т. н. Казвамъ: всичко това не зависи отъ никаква философия, отъ никакви философи. Само Богъ разполага съ сждбинитѣ на София. Той я държи въ ржцѣтѣ си. Ако я остави въ ржцѣтѣ на друга сила, София ще изчезне. Но Богъ казва: „Чакайте, не бързайте още!“ Господъ държи София въ ржцѣтѣ си на вѣзни. Всички софиянци сж подъ Негова защита. Слѣдъ землетресението всички софиянци започнаха да говорятъ за Бога, и Той ги пита: „Ще вѣрвате ли въ мене, ще изпълнявате ли моя законъ? Ако обѣщаете, ще изпълните, безъ да се отмѣтате“. Сега

Богъ държи София на вѣзни въ ржцѣтъ си и я прѣтегля. Той пита всички учени, професори, всички свещеници, всички управляващи, както и всички останали хора: ще вѣрвате ли вече въ мене? — Господи, ще вѣрваме! Достатъчно е Господъ малко да наведе вѣзнитѣ, и всички софиянци отново ще се изплашатъ. Докато Господъ държи София въ ржцѣтъ си, никакво землетресение нѣма да стане. Остави ли вѣзнитѣ на земята, землетресението ще дойде, и сждбата на София е рѣшена. При това положение азъ вече не отговарямъ, но засега още виждамъ, че Богъ държи София въ ржцѣтъ си и казвамъ на софиянци: обърнете очитѣ си къмъ Господа, Който сега ви говори! Не мислете, че само праведнитѣ хора и светиитѣ трѣбва да се молятъ на Бога въ тия врѣмена. Не, всички ще се молятъ тъй, както и тѣ се молятъ. Както тѣ жертвуватъ своя животъ, така и вие трѣбва да жертвувате своя животъ; както тѣ се лишаватъ отъ много нѣща, така и вие трѣбва да се лишавате. Всички трѣбва да бждете праведни хора, всички трѣбва да бждете светии и то не обикновени, а първокласни.

Азъ бихъ желалъ всички да бждете въ Божията ржка, Той да ви държи. Държи ли ви Богъ, глава нѣма да ви боли и косъмъ отъ главата ви нѣма да падне.

Христосъ казва: „Азъ за сждба дойдохъ въ този свѣтъ“. Дѣто има сждба, има и разумность. Дѣто има разумность, тамъ е Богъ. Дѣто е Богъ, тамъ е вѣчното благо на живота.

Бесѣда, държана отъ Учителя
на 22. IV 1928 г. София.

Който се отмъта.

КОЙТО СЕ ОТМЪТА

„Който се отмъта.“

Разумният живот има свой вътрешен смисъл: вътрешен физически, вътрешен духовен и вътрешен Божествен смисъл. От това гледище, не трябва да се прави разлика между физическия, духовния и Божествения свят. Въ цялата природа, въ цялото ниш живот, прониква една разумна нишка. Учените хора на миналото, както и учените хора на настоящето наричат тази разумна нишка „съзнание“. Онези, които е наточени да пазят тази 2 нишка здрава, т. е. да се грижат да не се пръкне съзнанието, наричат неговия интелект или човешкия ум. Значи, алтарят на човешкия ум е да пазят здрава тази нишка, която Първичната Природа е поставила между всички явления.

Аз говоря за разумните явления въ света, и не за разпокъсаните. Итогазъ, като разглеждаме явленията въ съвременната наука, намираме, че по-визначително съпротивоположни; това е, защото въ фактите няма единство. Тъ съ разпокъсани, безъ да се обяснява, не както се дължи това разпокъсане. Същата разпокъсаност се вижда и по отношение на небесните тела. Едва сега съвременните учени хора започват да намират връзка между всички факти и явления. Тази връзка.

СОФИЯ — 1928

Който се отмѣта.

„Който се отмѣта отъ мене,
отмѣта се отъ Тогози, Който ме
е проводилъ.“*)

„Който се отмѣта.“

Разумниятъ животъ има свой вжтрѣшенъ смисълъ: вжтрѣшенъ физически, вжтрѣшенъ духовенъ и вжтрѣшенъ Божественъ смисълъ. Отъ това гледище, не трѣбва да се прави разлика между физическия, духовния и Божествения свѣтъ. Въ цѣлата природа, въ цѣлокулния животъ прониква една разумна нишка. Ученитѣ хора на миналото, както и ученитѣ хора на настоящето наричатъ тази разумна нишка „съзнание“. Онзи, който е натоваренъ да пази тази нишка здрава, т. е. да се грижи да не се прѣкъсва съзнанието, наричаме човѣшки интелектъ или човѣшки умъ. Значи, длъжността на човѣшкия умъ е да пази здрава тази нишка, която Първичната Причина е поставила между всички явления.

Азъ говоря за разумнитѣ явления въ свѣта, а не за разпокъсанитѣ. И тогазъ, като разглеждаме явленията въ съврѣменната наука, намираме, че по-видимому тѣ сж противоположни; това е, защото въ фактитѣ нѣма единство. Тѣ сж разкъсани, безъ да се обяснява, на какво се дължи това разкъсване. Сжщата разкъсаностъ се вижда и по отношение на небеснитѣ тѣла. Едва сега съврѣменнитѣ учени хора започватъ да намиратъ връзка между всички факти и явления въ цѣлата природа. Тази връзка

*) Лука 10:16.

не я виждатъ всички учени, нѣкои само, които сж истински капацитети, макаръ че имената имъ не сж познати на учения свѣтъ. Тия учени хора, които днесъ минаватъ за капацитети, за видни хора, въ сжщностъ сж само ученици на науката. Кажете ми нѣкои видни капацитети отъ Европа, които могатъ да прѣдскажатъ нѣщата безпогрѣшно. Ако отидете при нѣкой капацитетъ по геология, напимѣрь, щомъ е истински ученъ, той би трѣбвало да ви прѣдскаже бждещото положение на земята. Може ли да се нарече ученъ, капацитетъ на науката този, който не знае, какво ще стане утрѣ? Такива капацитети днесъ сжществуватъ въ всички области на науката: и въ химията, и въ физиката, и въ биологията, и въ богословието—навсѣкждѣ. Има и религиозни хора, които вѣрватъ въ Бога, но нищо не могатъ да прѣдсказватъ. Водителитѣ на човѣчеството питатъ: има ли Господъ, или нѣма? Къмъ коя религия да се причислимъ? Тѣ разрѣшаватъ въпроса, кое политическо или духовно вѣрую е по-право.

Казвамъ: ние не се кланяме на никаква религия. Защо?—Религията е създадена отъ човѣка, а ние не се кланяме на никакви човѣшки идеали. Ние не се кланяме на никаква култура. Защо?—Културата е създадена отъ човѣка, а ние не се кланяме на никакви човѣшки идеали. Ние не се кланяме на никаква наука. Защо?—Наука е създадена отъ човѣка, а ние не се кланяме на никакви човѣшки идеали. За въ бждеще ще се създаде нѣщо по-хубаво. Ние се кланяме само на една Висша Разумна Сила, която направлява всички хора, като имъ посочва свѣтлия пжтъ на бждещото. Само Първичната Причина, която въодушевява всички учени, всички поети, всички музиканти, всички художници, е съвършена въ своитѣ прояви. Слѣдователно, всѣки човѣкъ, който иска да разбере Първичната Причина, трѣбва да има чисто съзнание. Той трѣбва да е ограденъ съ чиста възвишена мисль, която да пази връзката на своето съзнание съ тази на Първичната мисль. Докато тази

нишка не е прѣхжната, човѣкъ може да се радва на положителна, на истинска наука. Докато очитѣ ви сж затворени за външния свѣтъ, какво можете да изучавате отъ него? Можете ли да изучавате астрономията, художеството или кой да е отрасълъ на науката съ затворени очи? Докато ушитѣ ви сж затворени, можете ли да изучавате музиката? Ако вашиятъ разсѣдѣкъ е ограниченъ, можете ли да правите връзка между причини и послѣдствия на явленията?

Днесъ повечето хора минаватъ за учени, за капацитети, не признаватъ Бога, не признаватъ никаква сила надъ себе си. Често се казва за нѣкой човѣкъ, че не вѣрва въ Бога. Казвамъ: ако този човѣкъ не вѣрва въ онзи богъ, когото хората сж създали, той е за уважение; но ако отрича себе си, ако отрича Бога, Който живѣе въ него, той не може да има ничие уважение. Себе си, личността, това е низшето проявление на Бога у човѣка. Второто, по-високо проявление на Бога е индивидуалността. Третото проявление на Бога е въ душата на човѣка и четвъртото проявление на Бога е въ човѣшкия духъ. Слѣдователно, ако Богъ едновременно се проявява въ личния, въ индивидуалния, въ душевния животъ на човѣка, както и въ неговия духъ, той е истински човѣкъ, въ пълния смисълъ на думата „човѣкъ“, който разбира нѣщата.

Като наблюдавамъ и изучавамъ хората, намирамъ между тѣхъ малъкъ брой истински човѣци. Като слѣдя, какво пишатъ нашитѣ вѣстникари, азъ съжалявамъ, че тѣ изопачаватъ Истината. Тѣ не изнасятъ фактитѣ тѣй, както сж въ дѣйствителностъ. Това е защото не обичатъ Истината. Свѣрѣменнитѣ хора трѣбва да знаятъ слѣдното нѣщо: лошитѣ и добритѣ мнѣния се връщатъ тамъ, отдѣто сж излѣзли. Истинскиятъ човѣкъ се отличава по това, че никога не изкривява фактитѣ. Ако нѣкой човѣкъ се качи на амвона и оттамъ наплашва хората, като изопачава фактитѣ и насѣсква хората къмъ разединение, такъвъ човѣкъ е изчадие

на човѣчеството; той не може да се нарече човѣкъ. Ако пъкъ всички учени хора разпрѣдѣлятъ помежду си науката, всѣки отъ тѣхъ да се занимава съ отдѣлна областъ, и послѣ да събератъ всички отдѣлни факти въ едно, да ги обобщатъ, да образуватъ една обща, положителна наука, това ще бжде похвално отъ тѣхна страна. Казвамъ: има учени хора, които не използватъ живота тѣй, както трѣбва, и по този начинъ създаватъ страдания на хората. Ако вие нѣмате добъръ архитектъ, който да ви построи добра и солидна кжща, какво ще излѣзе отъ нея? Ако кжщата ви е слаба, че и отъ най-малкия вѣтъръ се събаря, кой е виновенъ за това? — Архитектътъ. Този архитектъ трѣбва да построи такова жилище, което да устоява на всички бури и природни стихии. Ако искате да постройте единъ съврѣмененъ параходъ, той трѣбва да се построи по всички правила на физиката, на техниката, като се взематъ прѣдъ видъ всички мжчноти, които ще се срещнатъ и въ тихото, и въ развълнуваното море.

Ако влѣзете въ единъ голѣмъ съврѣмененъ параходъ и започнете да изучавате живота отъ гледището на тия нови условия, при тихото врѣме ще забѣлжите, че параходътъ не се вълнува — всички въ него сж тихи и спокойни. Яви ли се най-малката буря, параходътъ започва да се клати на една или на друга страна. Коя е причината за това клатушкане на парахода? — Морето. Коя е причината за вълнуването на морето? — Водата. Коя е причината за движението на водата? — Вѣтърътъ. Коя е причината за явяването на вѣтъра? Казвамъ: морето никога не може самó да се вълнува. Нито водата може сама да се вълнува. Има нѣщо, което я раздвижва, което я вълнува. Нито вѣтърътъ може самъ да се вълнува.

Питамъ: тогава какъ си обяснявате пукота, който се чува на парахода? По сжщия начинъ днесъ и нашиятъ параходъ — земята, тукъ въ България, както и въ други нѣкои страни, се огъва. Огъ-

ватъ се пластоветъ на нашата земя! Какъ обясняватъ това нѣщо съврѣменнитъ геолози? Тѣ казватъ, че това се дължи на извѣстна тектоника. Каква е тази тектоника? Ученитъ казватъ, че върху земното кълбо имало двѣ голѣми плочи, които се движатъ: едната е наречена фино — скандинавско — сибирска и се движи отъ сѣверъ къмъ югъ, а втората е наречена африкано — арабско — индустанска и се движи отъ югъ къмъ сѣверъ. Тѣзи двѣ плочи били устойчиви, но въ срѣдата имъ имало една неустойчива зона, каквато е Срѣдиземното море, което има около 2000 клм. широчина. Тия двѣ плочи се движатъ отъ полюситъ къмъ тектоническия екваторъ на земята, и по този начинъ прѣдизвикватъ голѣмо налѣгане върху Срѣдиземно море, което налѣгане се прѣдава и на другитъ части на земята. Споредъ тия учени, и България спада къмъ тази неустойчива зона, вслѣдствие на което ставатъ сега землетресенията. Вѣрно е, че вѣтрътъ вълнува повърхността на водата въ морето. Вѣрно е, че вълнитъ отвѣнъ биятъ, удрятъ върху парахода. Вѣрно, е че плочитъ на парахода скърцатъ, но въпрѣки всичко това има и други, вѣтрѣшни, по-дълбоки причини за землетресенията. Ученитъ хора отъ Лионъ казватъ, че землетресенията сж свързани съ слънчевитъ петна. И ние имаме редъ наблюдения, които ни показватъ, че землетресенията, които станаха въ Мала-Азия, въ България и въ Гърция сж свързани съ голѣмитъ слънчеви петна, които се появиха около това врѣме на слънцето. И дѣйствително, сегашнитъ петна на слънцето бѣха забѣлѣжителни по своята голѣмина. Слънчевитъ петна, наистина, иматъ нѣкаква връзка съ землетресенията, но тѣ не сж дълбоката, сжщинската причина за землетресенията. Истинската причина за землетресенията се крие другадѣ нѣкъдѣ.

Обаче, ако се допусне, че въ свѣта сжествува една велика, разумна причина, наречена Богъ, Първична Причина, Природа, тя прониква въ дълбинитъ на цѣлото битие, тя направлява всички

нѣща и всичко става подъ нейнъ контролъ. Щомъ е така, и землетресенията, които ставатъ днесъ, сж подъ Нейното зорко око. Вие трѣбва да разбирате Бога не тъй, както Го разбиратъ ограниченитѣ умове, но трѣбва да Го разбирате като Разумна Причина, която прониква навсѣкждѣ и въ всичко. Азъ нѣма да ви доказвамъ научно, какво е Богъ. Всѣки самъ може да прочете, какво сж писали ученитѣ хора, капацитетитѣ по този въпросъ. И вие трѣбва да благодарите, че живѣете въ единъ вѣкъ, когато стотици и хиляди хора сж писали за и противъ Бога, едни сж Го приемали, а други — отричали. Мнозина, като се сблъскали въ различни религиозни убѣждения, писали сж редъ съчинения, за да изправятъ религията, да създадатъ едно положително вѣрую. Когато хората отричатъ Бога, то не значи, че тѣ се отричатъ отъ Него, но отричатъ се отъ кривитѣ вѣрвания и разбирания за Бога. Религията твърди, че Богъ е създалъ свѣта, че Той е направилъ човѣка по свой образъ и подобие. Питамъ: какъ е възможно, човѣкътъ, който е излѣзълъ отъ такива разумни ржцѣ, да грѣши? Значи, такъвъ, какъвто виждаме днесъ човѣка, той не е създадениятъ човѣкъ отъ Бога. Той не е първичниятъ човѣкъ, за когото се казва, че е създаденъ по образъ и подобие Божие. Сѣврѣмениятъ човѣкъ се е отклонилъ отъ своя първообразъ, затова не може да познае и своя създателъ.

Слѣдователно, когато една кжща се гради и събаря, ние казваме, че тя не е съградена отъ разуменъ човѣкъ. Щомъ видя, че една кжща по нѣкакви причини не издържа на външнитѣ условия, на бури и на стихии, азъ зная, какъвъ е билъ човѣкътъ, който я градилъ. Ако една кжща е комфортна, но сжщеврѣменно и солидна, икономична и хигиенична, и може да издържа на всички бури, казвамъ: разуменъ е човѣкътъ, който е градилъ тази кжща. По този начинъ се сжди и за живота на човѣка.

Вие казвате: икономия е нужна въ живота. Подъ думата „икономия въ живота“, ние разбираме да не се харчатъ човѣшкитѣ енергии напразно. Разумниятъ животъ изисква още хигиена въ физическия животъ, да не влизатъ въ него чужди вещества, които да разкъсватъ вътрѣшната връзка. Нѣкои религиозни хора казватъ, че за да се пази хигиената на физическия животъ, човѣкъ трѣбва да пости. Какъвъ е смисълътъ на поста? — Постътъ има смисълъ като хигиенично сръдство, което трѣбва да се прилага по отношение на болнитѣ. Болнитѣ хора трѣбва да ядатъ по-често, но по малко, а здравитѣ хора никога не трѣбва да прѣяждатъ. При това, здравитѣ хора не трѣбва да ядатъ, каквото намѣрятъ, но трѣбва да употребяватъ най-хубавата храна, която не нарушава равновѣсието на тѣхното тѣло и на тѣхното здраве. Често болнитѣ хора умиратъ отъ неправилно хранене и отъ употребление на нездравословна храна. Здравитѣ хора пъкъ развалятъ своето здраве отъ пишната храна, която употребяватъ.

„Който се отмѣта“. Отъ какво се отмѣтатъ хората? — Отъ Истината. Много отъ съврѣменнитѣ хора не могатъ да говорятъ Истината. Запримѣръ, много хора отиватъ да слушатъ различни научни бесѣди, но като излѣзатъ внѣ, съзнателно, съ нѣкаква тенденция изопачаватъ думитѣ. Тѣ влагатъ своеобразенъ смисълъ и своеобразни тълкувания на това, което сж чули. Това сж хора, които не обичатъ Истината.

Казвамъ: въ свѣта сжествува една единствена Първична Причина, Която съединява всички явления и всички сжщества въ едно цѣло. Щомъ човѣкъ признава тази Първична Причина, но вземе единъ удъ отъ нея, за да го използва за свое лично благо, питама: този човѣкъ ще бжде ли въ съгласие съ Първичната Причина? Покажете ми единъ какъвъ и да е човѣкъ, билъ той религиозенъ или свѣтски, ученъ или простъ, който, като се е протизопоставялъ сръщу зако-

нитѣ на Първичната Причина, да е успѣлъ въ живота си. — Не е съществувалъ такъвъ човѣкъ и нѣма да съществува. Всички велики хора, които човѣчеството е признало за такива, на първо мѣсто сж имали любовъ къмъ великата Истина, къмъ всичко онова, което Богъ е създалъ, а не къмъ това, което сж създали хората. Това, което Богъ е създалъ, е разумно, живо и вѣчно; това, което хората сж създали, е неразумно, мъртво, прѣходно и врѣменно. Тази е разликата между Божиитѣ и човѣшкитѣ дѣла.

Вие отивате, запримѣрь, въ нѣкоя художествена изложба, разглеждате разни картини и статуи на видни художници и скулптори. Спирате се прѣдъ една, прѣдъ друга, възхищавате се отъ тѣхъ, докато най-послѣ си изберете една, платите за нея десетки и стотици хиляди лева и си отивате дома. Питамъ: тази картина, или тази статуя, която сте купили, може ли да говори? — Не може. Тя е човѣшко изобрѣтение, направена е отъ мраморъ, не е жива. Щомъ плащате толкова скжпо за тѣзи картини или статуи, колко трѣбва да платите за вашата жива картина, или за вашата жива статуя, която сте изработили досега? Въ това отношение, човѣшкиятъ духъ е най-видниятъ капацитетъ въ свѣта. Защо? — Той разбира отъ химия така, както никой другъ химикъ въ свѣта; той разбира отъ физика така, както никой другъ физикъ въ свѣта; той разбира отъ геология така, както никой другъ геологъ въ свѣта; той разбира отъ астрономия така, както никой астрономъ въ свѣта. Той разбира и познава отлично законитѣ на всички тия науки и съобразно тѣхъ е създалъ и продължава още да създава и работи върху безсмъртната картина на човѣка — образъ и подобие Божие. Човѣшкиятъ духъ разбира и отъ художество. Той и до днесъ продължава да рисува. Слушаме нѣкой художникъ да казва: „Цѣли двѣ години какъ рисувамъ една картина и скоро ще я за-

върша.“ Човѣшкиятъ духъ казва: отъ хиляди години рисувамъ картината „човѣкъ“ и не съмъ я завършилъ. Още много години ще я рисувамъ, докато я завърша. Въ това седи Истината.

Казвамъ: обичайте Истината, защото тя ще осмисли живота ви и ще направи всички форми красиви. Човѣкътъ на Истината има красиво лице, красиви очи, красивъ носъ, красиви вѣжди, красиви устни, красивъ умъ, красиво сърце, красива душа и великъ духъ. Съвременнитѣ хора се стремятъ къмъ красотата и като не могатъ да я постигнатъ по лесенъ начинъ, тѣ прибѣгватъ до външни, козметически сръдства, като боядисватъ устнитѣ си червени, вѣждитѣ — черни, лицата — бѣли и т. н. Казвамъ: нѣма нищо лошо въ боядисването, но то не е нито изкуство, нито наука. Изкуството е човѣкъ да се боядисва отвътрѣ, да се стреми къмъ вътрѣшна козметика. Вижте, какъ се боядисватъ цвѣтята въ природата! Вижте, какъ боядисватъ перата и крилцата си птицитѣ и пеперудитѣ въ природата! Тѣхната боя е устойчива, не се измѣня и отъ най-силното слънце. Това боядисване е изкуство; то е цѣла наука.

Често хората казватъ: какво ще стане съ насъ? Какво ще бжде положението на свѣта? Казвамъ: съ свѣта ще стане това, което и съ тебе. Ако ти се отречешъ отъ извѣстенъ фактъ, за да се освободишъ отъ едно заблуждение, а попаднешъ въ друго, това не е наука, това е само една прѣдпазителна мѣрка. По сжщия начинъ и хората, като се отричатъ отъ Първичната Причина, поставятъ си друго нѣщо за култъ, за религия и казватъ: ето дѣ е нашата сила! Това, обаче, е външната страна на културата. Ние трѣбва да дойдемъ до вътрѣшно разбиране, до вътрѣшно единство на нѣщата. Това вътрѣшно единство трѣбва да сжществува между всички народи. Малкитѣ народи, именно, трѣбва да разбиратъ този великъ законъ на единство и да се стремятъ за реализирането му, защото чрѣзъ него тѣ ще се повдигнатъ.

Ако Първичната Причина, която ги е създала, съ която тѣ сж свързани, е на тѣхна страна, Тя ще ги повдигне, ще имъ даде здравъ мозъкъ, здрави дробове, здравъ стомахъ, здравъ умъ, здраво сърце, благородна душа и мощенъ духъ.

Да направимъ прѣводъ на тия нѣколко величини. Здравиятъ мозъкъ подразбира здравъ, трѣзвъ умъ. Здравитѣ дробове подразбиратъ правилна чувствителностъ. Здравиятъ стомахъ подразбира правилна дѣятелностъ, която е необходима за живота. Докато стомахътъ поддържа физическата дѣятелностъ на свѣта, той е на мѣстото си. Прѣстане ли стомахътъ да работи, и човѣкъ прѣстава да работи — стомахътъ е произнесълъ вече неговата смъртна присжда. Когато сърцето каже на човѣка, че той не трѣбва да обича хората, а да се грижи само за себе си, да бжде щастливъ въ живота—то вече е произнесло неговата смъртна присжда. Когато умътъ каже на човѣка, че той трѣбва да мисли само за своитѣ работи, той вече е произнесълъ неговата смъртна присжда. Никой човѣкъ въ свѣта не е дошълъ да върши своя работа. Човѣшкиятъ умъ, човѣшкото сърце, човѣшкиятъ стомахъ, както и душата и духътъ сж прѣдначени да извършатъ една малка частъ отъ работата на цѣлото. Ако нѣкой човѣкъ се проявява като лѣкарь, той трѣбва да знае анатомията и физиологията на отдѣлнитѣ удове, да разбира причината на болестята, и по този начинъ да лѣкува. Съ своята дѣятелностъ той ще допринесе нѣщо къмъ общата дѣятелностъ.

Та казвамъ: отъ гледището на окултната наука, както и отъ гледището на видни учени, слѣнчевитѣ петна иматъ нѣкаква връзка съ землетресенията. Обаче, мнозина отъ съврѣменнитѣ хора, споредъ своитѣ разбирания за живота, казватъ: празни теории сж тия! Каква връзка може да има между явленията на слѣнцето и тия на земята? Казвамъ: както има тѣсна връзка между моралния и физическия животъ на човѣка, така сжществу-

ва тѣсна връзка между явленията на слънцето и явленията на земята. Може да се отиде и по-далеч даже. Редъ примѣри отъ историята на човѣчеството ни показватъ, че лошиятъ животъ на хората прѣдизвиква пертурбации въ невидимия свѣтъ, вслѣдствие на което се явяватъ и пертурбациитѣ на земята. Вземете примѣра отъ Стария Завѣтъ за градоветѣ Содомъ и Гоморъ. Кое докара тѣхната гибель? Лошиятъ животъ на хората не доведе ли тия физически пертурбации на земята? Проститѣ хора наричатъ това Божие наказание, а ученитѣ хора казватъ: задъ всѣко физическо явление се крие една морална, разумна причина. И въ Писанието се казва: „Гледайте земята да ви не избѣлва!“ Ето защо, за да не се нарушава хармонията въ висшия свѣтъ, всѣки човѣкъ, както и всѣки народъ трѣбва да бжде свързанъ съ Първичната Причина. Всички нѣща, които сж ставали въ миналото, които сега ставатъ, както и тия, които ще ставатъ за въ бждеще, показватъ, че цѣлиятъ животъ е подложенъ на растене и развитие. Слѣдователно, всичко се допуска, като необходимостъ, като неизбѣжностъ въ живота.

„Потърсете ме въ день скърбенъ!“ — се казва въ Писанието. Кой е този день? — Деньтъ на изпитанията и нещастията. Богъ казва: „Азъ съмъ, Който допускамъ буритѣ и землетресенията. Азъ съмъ, Който допускамъ прѣвратитѣ въ свѣта. Азъ съмъ, Който допускамъ богатството и сиромашията въ свѣта“. Ще възразите: еди-кой си ученъ дава особени обяснения и теории за буритѣ и землетресенията. Други учени социолози и икономисти, съ редъ научни теории, обясняватъ причинитѣ за прѣвратитѣ, за богатството и за сиромашията въ свѣта. Нищо, вие изучавайте и тия теории, но трѣбва да знаете, че тѣ сж частни мнѣния; тѣ не включватъ още абсолютната Истина.

„Кѣйто се отмѣта“. Отъ какво? — Отъ великата Истина. Всѣки, който се е отрекълъ отъ тази Истина, който е скжсалъ връзката съ Пър-

вичната Причина, се страхува отъ страданията и изпитанията въ живота, бои се отъ землетресенията и си казва: какво ли ще стане сега съ София? Да бѣгамъ ли вѣнъ нѣкждѣ, или да седя въ кжщата си? Казвамъ: дръжте връзката съ Първичната Причина и не се страхувайте! Обичайте великата Истина, бждете нейни поклонници, и животътъ ви ще се запази. Живѣете ли съобразно съ тази Истина, вие ще бждете художници, творци на вашето бждеще. Ще кажете: това сж отвлѣчени понятия, които нѣматъ приложение въ практическия животъ. Трѣбва ли ние да се отказваме отъ радоститѣ въ живота? Азъ искамъ вие да прѣводолѣете надъ мжнотиитѣ и страданията въ живота и да дойдете до истинската радостъ. Питамъ: какъвъ смисълъ има радостъта на пияницата, че спечелилъ пари за да пие? Като се опие, той ще се скара съ този-онзи, ще се сбие, ще пукнатъ нѣкждѣ главата му, ще я прѣвържатъ и на другия день ще минава за герой. Какво геройство има въ това? И това е позволено на човѣка, но нищо не го ползува. Важниятъ въпросъ е човѣкъ да живѣе споредъ своята вжтрѣшна свобода, безъ да се съмнѣва въ постжпкитѣ на другитѣ хора.

Съврѣменнитѣ хора сж много подозрителни. Погледне ли ви нѣкой човѣкъ единъ-два пжти, вие веднага сте готови да се усъмните, да се обидите. Какво отъ това, че ви погледналъ? Ако вие сте силенъ човѣкъ, и нѣкой ви поглежда, той иска да проникне, дѣ се крие силата ви. Ако сте добродѣтеленъ човѣкъ и нѣкой ви поглежда, той иска да проникне, дѣ се крие добродѣтелята у васъ и т. н. Пита ви нѣкой: дѣ се крие вашата сила? — На различни мѣста. Силата на единъ човѣкъ може да бжде физическа, може да бжде и духовна. Дѣ се криеше силата на Самсона? Прочетате отъ Библията разказа за Самсона и ще видите, дѣ се криеше неговата сила. — Въ косата му. Самсонъ още отъ утробата на майка си бѣше опрѣдѣленъ да служи на Бога, за което, доклѣ бжде живъ, брѣс-

начъ не трѣбваше да влиза въ косата му. Той бѣше голѣмъ герой. Съ една челюсть отъ оселъ уби 1000 души. Самсонъ се зае да освобождава Израиля отъ филистимцитѣ, но поради слабостъта му къмъ красизитѣ жени, не успѣ. Тѣ се опитваха да разбератъ отъ него, дѣ се крие силата му, но той ги заблуждаваше, че ако го завържатъ съ дебели, здрави вжжета и го биятъ по три пжти на день, ще отслабне. Филистимцитѣ го завързваха, биха го, но той кжсаше вжжетата, като конци, и пакъ проявяваше силата си. Най-послѣ, една отъ неговитѣ любимки, Далида, успѣ да го изпита, дѣ се крие силата му, и той и каза: „Силата ми е въ косата. Никога брѣсначъ не е влизалъ въ главата ми, защото азъ съмъ опрѣдѣленъ да служа на Бога още отъ утробата на майка си. Ако отрѣжа косата си, силата ми ще се оттегли отъ мене, и ще стана безсиленъ, като всички хора“. Това като научиха филистимцитѣ, опиха го, приспаха го, отрѣзаха коситѣ му, извадиха и двѣтѣ му очи и го затвориха въ тъмница. Тамъ прѣкара той цѣли три години, безсиленъ и слѣпъ, но коситѣ отново израснаха. Като станаха толкова дълги, к лкото и по-рано, той отново доби своята сила, но остана слѣпъ. Неприятелитѣ му се веселѣха единъ день и извадиха Самсона отъ тъмницата да имъ поиграе, като го поставиха между два стълба на зданието, дѣто бѣха устроили пиршеството. Самсонъ хвана тия два главни стълба, на които се крѣпѣше зданието и съ всичката си сила го разклати. Зданието се разтърси, като отъ землетресение, и се събори, а подъ него останаха повече отъ 3,000 души, заедно съ Самсона.

Питамъ: трѣбва ли човѣкъ да разправя, дѣ е неговата сила? Силата на човѣка се крие въ Истината, на която той служи. Доколкото човѣкъ служи на Истината, дотолкова той е силенъ. На такъвъ човѣкъ нито коситѣ могатъ да отрѣжатъ, нито съ вжжета могатъ да го вързватъ. Той не се подкупува съ никакви обѣщания, за никакви пари.

и отъ никакви жени. Защо?—Защото такъвъ човѣкъ съдържа всичко въ себе си. Той е и мжжъ, и жена, и дѣте. Тогава, какво може да го изкушава отвънъ? Всичко въ него е красиво. Докато вие търсите красивата жена или красивия мжжъ отвънъ, вие сте на кривъ пѣтъ. Докато търсите приятеля си отвънъ, вие сте на кривъ пѣтъ. Докато търсите богатството отвънъ, вие сте на кривъ пѣтъ. Щомъ влѣзете въ себе си, тамъ ще намѣрите своята възлюбена, или своя възлюбенъ; тамъ ще намѣрите своя истински приятелъ; тамъ ще намѣрите и богатството. Търсите ли тия нѣща отвънъ, цѣлъ животъ ще се лутате и нѣма да ги намѣрите.

„Който се отмѣта“. Отъ какво? — Отъ Истината. Питамъ: коя е причината, задѣто двѣтъ плочи на земята се движатъ къмъ екватора? — Понеже тѣ сж изгубили своята топлина, втвърдили сж се, а при екватора има повече свѣтлина и топлина, срѣдата тамъ е по-рѣдка. При екватора има повече магнетическа сила, която привлича тѣзи плочи. Този законъ е вѣренъ и по отношение на хората. Ако вземемъ двѣтъ уши на човѣка, лѣвото ухо е насочено къмъ сѣверния полюсъ, а дѣсното — къмъ южния. Тѣ прѣдставляватъ двѣтъ плочи, които постоянно се мърдатъ. Когато човѣкъ изгуби своята вжтрѣшна топлина, т. е. това, което наричаме Любовь у човѣка, той става материалистъ, изгубва смисъла на живота и слѣдъ време у него се събужда религиозното чувство — стремежъ къмъ екватора. Въ това отношение, религията не е нищо друго, освѣнъ стремежъ къмъ екватора, за да се придобие изгубената топлина на живота.

Мнозина казватъ: голѣми поврѣди, голѣми материални загуби причини землетресението. Казвамъ: благодарете, че загубитѣ сж повече материални, а по-малко човѣшки жертви. Най-цѣнното за човѣка е животътъ му. Но има нѣщо цѣнно, което донесе землетресението, и трѣбва да се използва разумно. То е голѣмото количество коз-

мическа енергия. При всѣко землетресение, отъ почвата се освобождава грамадно количество електрическа енергия, която отива къмъ слънцето. Разумниятъ човѣкъ може да употреби тази енергия за творчески цѣли.

Христосъ казва: „Ако земнитѣ работи не разбирате и не можете да приложите, какъ ще разберете и приложите небеснитѣ работи, които ви казвамъ?“ Казва се още: „Когато Синъ Человѣчески дойде втори пѣтъ на земята, щѣ намѣри ли готови хора, които да прилагатъ Неговото учение въ своята цѣлокупность?“ Врѣме е вече да се приложи Христовото учение, както въ живота на отдѣлния човѣкъ, така и въ всички общества и въ цѣлото човѣчество. Днесъ хората се плашатъ, какво ще стане, ако дойде второ землетресение. Казвамъ: всѣки трѣбва да бжде на своя постъ, да работи съобразно законитѣ на великата природа, и да не се страхува, да не бѣга. Не е лошо да се бѣга, но кой човѣкъ трѣбва да направи това? Когато заекътъ бѣга, това е похвално за него, но когато мечката бѣга, това е укоръ за нея. Човѣкътъ, който е свързанъ съ Първичната Причина, не трѣбва да бѣга.

Въ древността единъ слонъ влѣзълъ въ жилището на единъ Фараонъ и изпоплашилъ неговитѣ синове и дѣщери, които избѣгали навънъ. Слонътъ срещналъ единъ отъ жрецитѣ и му казалъ: „Ще ме извините прѣдъ Фараона и неговитѣ синове и дѣщери, които се изпоплашиха отъ моя ръстъ. Азъ нѣмахъ желание да ги плаша, затова нека се качатъ на гърба ми и ще ги поразходя малко“. Този слонъ е дошълъ днесъ да поизплаши малко и българитѣ, но казва: „Извинете ме, нѣмахъ желание да ви плаша. Качете се на гърба ми, и азъ ще ви поразходя малко“. Въпросътъ седи другадѣ. Всѣки трѣбва да работи! Задачата на духовенството е да изучава законитѣ на топлината и нейното приложение. Задачата на учителитѣ е да изучаватъ законитѣ на свѣт-

лината и нейното приложение. Задачата на държавнитѣ мъже, на управниците е да изучаватъ законитѣ на физическия свѣтъ и тѣхното приложение въ живота.

Ще кажете: какъ можемъ да се свържемъ съ Първичната Причина? Прѣди всичко изисква се любовъ къмъ Бога. Обикнете ли Бога, ще обикнете и своитѣ ближни; обикнете ли ближнитѣ си, ще обикнете и всички наоколо, и по този начинъ ще си създадете срѣда, въ която ще можете да работите. Дойдете ли до това положение, страхъ нѣма да имате. Всички изпитания, всички страдания и нещастия, колкото и голѣми да сж, да ви не смущаватъ. Най-голѣмото нещастие за човѣка е смъртта. Тя идва като бирникъ, задига, каквото има, и си заминава. Обаче, Писанието казва: „За човѣка, който е свързанъ съ Бога, смъртъ нѣма“. Подъ „смъртъ“ се разбира напущане старото тѣло и влизане въ другъ, новъ свѣтъ. То е подобно положение на това, когато човѣкъ напуска една, втора трета служба. Всички служби въ свѣта сж все за човѣка.

Та казвамъ: не се колебайте, не се омѣтайте отъ Истината, не питайте, има ли Господъ, дѣ е Той и т. н. Дѣто и да сте, ще намѣрите Бога. Намѣрите ли Го, отправете ума и сърцето си къмъ Него и Му благодарете за всички блага, които ви е далъ. Благодарете за здравето, което имате; благодарете за здравитѣ мисли и чувства. Питамъ: трѣбва ли да се говори на хората да обичатъ Бога? То е все едно да имъ се казва, че трѣбва да се грѣятъ на слънцето, че трѣбва да ядатъ хлѣбъ и да пиятъ вода. Веднѣжъ човѣкъ се е родилъ, той знае, че и на слънце трѣбва да се грѣе, и хлѣбъ трѣбва да яде, и вода трѣбва да пие, и въздухъ трѣбва да диша.

Казвамъ: отъ вашето гледище, кое е най-важното нѣщо въ свѣта? Накѣдъ се движатъ тия плочи у човѣка? Кои сж тия плочи? Казватъ за нѣкой човѣкъ, че дъската му хлопала. Дъската у

човѣка съотвѣтствува на тия двѣ плочи, за които говорятъ ученитѣ. Значи, въ мозѣка на човѣка понѣкога става голѣмо напрѣжение, вслѣдствие на което се заражда нѣщо неестествено въ неговия начинъ на мислене. Щомъ кажатъ за нѣкой човѣкъ, че дѣскитѣ му хлопатъ, веднага търсятъ начини, какъ да ги стегнатъ. Съ това, обаче, въпросътъ не се разрѣшава. То е механическо разрѣшение. Мозѣкътъ на човѣка не е създаденъ отъ дѣски; той е създаденъ отъ редъ живи клѣтки, отъ редъ мисли, способности и чувства, които трѣбва да се развиватъ правилно. Въ това отношение, човѣкъ трѣбва да се изучава въ своята цѣлокупность. Има една вжтрѣшна наука за живота и за отношенията на хората, съ която всѣки човѣкъ е запознатъ. Споредъ тази наука човѣкъ трѣбва да урежда живота си най-хармонично и то, при условията, при които е поставенъ. Тази наука трѣбва да се изучава и прилага за въ бждеще. Колкого повече ученитѣ хора намиратъ връзка между всички явления, толкова повече и тѣхната задача се улеснява. Науката трѣбва да бжде служителка на Първичната Причина. Религията трѣбва да бжде служителка на Първичната Причина. Художеството, изкуството, музиката трѣбва да служатъ на Първичната Причина. Управлението трѣбва да бжде въ услуга на Първичната Причина. Всичко трѣбва да бжде въ нейна услуга, за да се създаде вжтрѣшна хармония въ живота.

Христосъ казва: „Който се отмѣта“. Този стихъ може да се вземе и въ положителенъ смисълъ: „Който не се отмѣта“. Тоза значи, човѣкъ при всички условия на своя животъ, при каквито и да е мжноти и страдания, да остане вѣренъ на своитѣ вжтрѣшни убѣждения и да знае, че всичко, което Богъ е създалъ, има свое вжтрѣшно прѣдназначение. За въ бждеще ще има една велика, мощна наука, която нѣма само да проучава явленията въ природата, но ще разбира, какви сж дълбокитѣ причини, които ги прѣдизвикватъ. При тази наука,

за човѣка нищо нѣма да бжде изненада. Днесъ земята се прѣустройва, минава прѣзъ една нова фаза. Докато се организира и напълно прѣустрои земята, все ще ставатъ по-малки и по-голѣми разтрѣсвания. Земята, на която сега живѣятъ хората, е за петата раса, а на новата земя, която сега се създава, ще живѣятъ новитѣ хора — хората на шестата раса. Вие се радвайте, че се туря основа на новата земя. Хиляди архитекти работятъ днесъ за нейното прѣустройване. Вие ще бждете зрители на този строежъ, на великата наука, на великата култура.

Та казвамъ: вие ще провѣрите, че между всички явления въ природата сжществува тѣсна връзка. Разглеждате ли явленията така, вие ще имате и повече свѣтлина. Ние сме за новото въ свѣта. И отъ гледището на новото въ свѣта, трѣбва да се почита всичко. Човѣшката личностъ трѣбва да се почита и да се тури на своето мѣсто. Индивидътъ трѣбва да се почита и да се тури на своето мѣсто. Душата трѣбва да се почита и да се тури на своето мѣсто. Духътъ трѣбва да се почита и да се тури на своето мѣсто. Всѣки човѣкъ трѣбва да знае, дѣ е мѣстото на духа, на душата, на индивида и на личността. Това е задача, върху която всѣки човѣкъ трѣбва да работи съ десетки години. Разрѣши ли той тази задача, ще израсте въ духовния свѣтъ. А всѣко растене въ духовния свѣтъ, това е придобиване на грамадна енергия. На земята има добри условия за растене и развитие, затова тукъ слизатъ най-възвишени, най-учени сжщества да работятъ. Тѣ разбиратъ законитѣ, какъ може да се използва земната енергия.

Ще кажете: отдѣ слизатъ тия сжщества? — Отъ разни планети. Ученитѣ хора днесъ твърдятъ, че между слънцето и неговитѣ жители и земята има не само физическа, но и разумна връзка. Слънцето е мѣсто на свѣтлината. Всѣки, който отиде на слънцето и се върне, ще свѣти. Когато

Мойсей отиде на Синайската гора и прѣседѣ тамъ 40 дни, слѣдъ като се върна, той толкова много свѣтѣше, че трѣбваше да си тури було, за да могатъ евреитѣ да го гледатъ. Всѣки човѣкъ, който има идея, трѣбва да излѣзе вѣнъ отъ слънчевата система, да мисли за цѣлия козмосъ. Защо? — Понеже всѣки човѣкъ съставлява една малка клѣтка на Божествения организъмъ, който обхваща цѣлия козмосъ. Щомъ човѣкъ се отметне отъ тази идея, животътъ му се обезсмисля, и той става слабъ. Мисли ли човѣкъ, че той е една клѣтка отъ Божествения организъмъ, на всичко трѣбва да се радва. Като погледне къмъ звѣздитѣ, къмъ слънцето, къмъ растенията, къмъ животнитѣ, къмъ камънитѣ — на всичко трѣбва да се радва, понеже всичко има единъ и сжщъ произходъ. Всичко е произлѣзло отъ Бога.

„Истината ще ви направи свободни“. Всѣки човѣкъ се стреми къмъ свобода, но въпрѣки това не я придобива. Защо? — Стремезътъ му е неправиленъ. Човѣкъ трѣбва да се стреми съ цѣлото си сжщество къмъ великата Истина. Придобие ли нея, свободата ще дойде. Какъ ще се придобие Истината? — Като се приложи Христовото учение. Всички сте християни — приложете Христовото учение. Приложете Любовта Христова споредъ разбиранията на вашата личностъ, на вашата индивидуалностъ, на вашата душа и на вашия духъ! Приложете ли Любовта Христова, тогава и думитѣ на Христа: „Азъ ще бжда съ васъ до скончанието на вѣка“ — ще бждатъ вѣрни и истинни. Сега започва скончанието на вѣка. Всички хора живѣятъ вече въ скончанието на вѣка.

Скончанието на вѣка подразбира край на старитѣ възгледи на човѣчеството и начало на нова ера на свѣтлина и любовъ, край на насилието и начало на миръ и свобода, край на стария свѣтъ и начало на новия свѣтъ, който ще продължи съ хиляди години въ бждещето.

Бесѣда, държана отъ Учителя,
на 29 априлъ, 1923г. въ гр. София,

9-11-1945

Гласъ отъ града.

ГЛАСЪ ОТЪ ГРАДА

Гласъ отъ града, който прави въздъвание
на неприятелитъ си **)

Като четете 66. глава отъ пророкъ Исаия, вие ще се прѣнесете въ врѣмето преди 2500 години. Въ шестия стихъ отъ прочетената глава се изтъкватъ три различни положения: „Гласъ на метежъ иже отъ града; гласъ отъ храма; гласъ отъ Господа, Който прави въздъвание на неприятелитъ си“.

3.

„Гласъ на метежъ иже отъ града“. Градътъ представлява материалния свѣтъ, съвокупността отъ всички материални нужди, които произвеждатъ сегашното стѣлкновение между хората.

„Гласъ отъ храма“. — Това е гласътъ на различнитъ религии въ свѣта, които сѫ раздѣляли човѣчеството. Това е гласътъ на хора съ различни религиозни убѣждения, които разискватъ върху въпроса, кое вѣруе въ свѣта е най-право.

„Гласъ отъ Господа, Който прави въздъвание на неприятелитъ си“. — Този е гласътъ на възмущеното, на Божественото, което туря чинието въ редъ и порядъкъ. Сега, запримеръ, Господъ говори въ България. По какъвъ начинъ? — Чрезъ землетресенията, Който се интересува, какво ще-що представляватъ землетресенията, ще знае, че Господъ говори чрезъ тѣхъ. Ученитъ казватъ, че такива разгърсания на земята, каквото сега става, се е случвало само единъ пътъ досега. Тѣ не

9-xii-1946гг.

Гласъ отъ града.

„Гласъ на метежъ иде отъ града; гласъ отъ храма; гласъ на Господа, Който прави въздаяние на неприятелитъ си.“*)

Като четете 66. глава отъ пророкъ Исаия, вие ще се прѣнесете въ врѣмето прѣди 2500 години. Въ шестия стихъ отъ прочетената глава се изтъкватъ три различни положения: „Гласъ на метежъ иде отъ града; гласъ отъ храма; гласъ отъ Господа, Който прави въздаяние на неприятелитъ си“.

„Гласъ на метежъ иде отъ града“. Градътъ прѣдставлява материалния свѣтъ, съвокупность отъ всички материални нужди, които произвеждатъ сегашното стълкновение между хората.

„Гласъ отъ храма“. — Това е гласътъ на различнитъ религии въ свѣта, които сж раздѣлили човѣчеството. Това е гласътъ на хора съ разни религиозни убѣждения, които разискватъ върху въпроса, кое вѣрую въ свѣта е най-право.

„Гласъ отъ Господа, Който прави въздаяние на неприятелитъ си“. — Този е гласътъ на възвишеното, на Божественото, което туря нѣщата въ редъ и порядъкъ. Сега, запримѣръ, Господъ говори въ България. По какъвъ начинъ? — Чрѣзъ землетресенията. Който се интересува, какво нѣщо прѣдставляватъ землетресенията, ще знае, че Господъ говори чрѣзъ тѣхъ. Ученитъ казватъ, че такова разтърсване на земята, каквото сега стана, се е случвало само единъ пѣтъ досега. Тѣ не

*) Исаия 66:6

съобщаватъ, по кое врѣме е било първото раз-
търсване на земята, но казватъ, че нѣкога въ ми-
налото е било първото силно разтърсване на зе-
мята и сега е второто. Такива пропуквания на зе-
мята, като сегашнитѣ, се случватъ едва втори
пѣтъ. Сегашнитѣ пропуквания заематъ голѣми раз-
стояния въ диаметръ, а на дълбочина достигатъ
около 25 клм.. Като правя своитѣ изчисления, на-
мирамъ, че грамадната енергия, която сегашното
землетресение произведе, се равнява на число, съ-
ставено отъ единица и 50 нули. Грамадна енергия
се разви при това землетресение! Ако тази енер-
гия се използва разумно, като електрическа енер-
гия, тя би могла да движи всички фабрики въ
свѣта, или би могла да освѣтява цѣлия свѣтъ.
въ продължение на 10,000 години. Ако българитѣ
могатъ да я използватъ разумно, тѣ биха могли
да я изпратятъ по цѣлия свѣтъ и да станатъ най-
богатъ народъ въ свѣта. Богъ ги осигурява за
10,000 години, но българитѣ сами трѣбва да раз-
бератъ и съзнаятъ това благо, за да могатъ пра-
вилно да го използватъ. Ония отъ тѣхъ, които по-
страдаха отъ землетресението, излѣзоха вѣнъ на
палатки, треперятъ на дъжда и на студа и си каз-
ватъ: „Какво става? Какво значи това?“

Казвамъ: това е гласътъ на Господа. Отъ
редъ години проповѣдници имъ говориха, тълку-
ваха имъ Словото Божие, казваха имъ, че идатъ
врѣмена на изпитания, но тѣ не искаха да чуятъ,
намираха, че тия проповѣдници били глупави, смах-
нати и т. н. Редъ учени имъ прѣдсказваха тия
врѣмена, обаче, и за тѣхъ казваха, че тия учени
нищо не знаятъ, докато най-послѣ Господъ имъ
проговори и ги изпрати навѣнъ. Питамъ: сега въ
коя църква ще се молятъ хората? — Нѣма църк-
ва, въ която могатъ да се молятъ. Въ коя джамия
ще се молятъ? — И джамия нѣма, въ която мо-
гатъ да се молятъ. Страхъ ги е да влѣзатъ вжтрѣ.
Въ коя наука ще вѣрватъ? — Нѣма наука, на коя-
то могатъ да уповаятъ. Запитватъ ученитѣ, профе-

соритѣ, ще има ли още землетресения, или нѣма да има повече. Отдѣ ще знаятъ професоритѣ?

— Сега Господъ разтрѣсва земята! Единственъ Той знае, кога ще има землетресение. Ученитѣ, за обяснение на землетресенията, изнесоха слѣдния фактъ: причината на землетресения а се крие въ грамадната енергия, която се произвежда отъ търкането на частицитѣ на двѣтѣ голѣми плочи, съ грамадни плоскости, които се движатъ една срѣщу друга. Едната плоча е наречена фино-скандинавско-сибирска и се движи отъ сѣверъ къмъ югъ; другата плоча е наречена африкано-арабско-индустанска и се движи отъ югъ къмъ сѣверъ. Казвамъ: тази грамадна енергия не се произвежда отъ плочитѣ, но тѣ сами се движатъ, като ледени планини, отъ Божествена сила, отъ Божествена енергия. Тѣ се намиратъ въ обятията на тази сила и подъ нейния тласъкъ се движатъ въ двѣ противоположни посоки една на друга. Защо едната плоча се движи отъ сѣверъ къмъ югъ, а другата — отъ югъ къмъ сѣверъ? — Желанието на цѣла Европа и на цѣла Азия е да бѣгатъ отъ полюситѣ и да отиватъ къмъ екватора. Ученигѣ хора трѣбва да направятъ изчисления, съ колко километра Европа се е отдалечила отъ полюса. Европа ще стане по-топълъ материкъ. И двѣтѣ плочи се движатъ къмъ екваторъ. Това е символъ, знамение на врѣмето. Съврѣмениятъ човѣшки егоизъмъ, който е образувалъ високи снѣжни планини, е достигналъ вече върха на своето развитие. И тия снѣжни планини днесъ трѣбва да се стопятъ! И въ Писанието се казва, че всички ледени планини ще се стопятъ. За кои ледени планини се говори тамъ? — За леденитѣ планини, създадени отъ мислитѣ и чувствата на човѣшкия егоизъмъ.

„Гласъ на метежъ иде отъ града“. — Това е гласътъ на човѣшкия стомахъ, който разрѣшава економическия въпросъ, какво ще ядемъ и какво ще пиемъ, какъ ще се обличаме, въ каква къща ще живѣемъ и т. н. Всичко това е необходимо, но

тия въпроси сж външни. Има важни, съществени въпроси, които стомахът не може да разрѣши.

„Гласъ отъ храма“. — Това е гласътъ на човѣшкото сърце. Всѣки човѣкъ иска да бжде обичанъ. Право е това. Защо? Когато човѣкъ е обичанъ, животътъ му добива смисълъ. Като обичашъ, ти осмисляшъ живота си; когато хората те обичатъ, тѣ осмислятъ твоя животъ. Това подразбира, че хората ти създаватъ условия да направишъ нѣщо. Защо е необходима обичта за човѣка? — Обичта е ограда на човѣшката градина, въ която хубавитѣ плодни дървета, посадени отъ пами-вѣка, ще могатъ да растатъ и да се развиватъ правилно. Ето защо, всѣки човѣкъ, който не е обичанъ, нищо не може да създаде. Обаче, не е достатъчно само да бждешъ обичанъ, но и ти самъ да обичашъ. Защо? — Да обичашъ другитѣ, значи да съешъ отъ тия хубави плодни дървета въ твоята градина. Какво ще се ползувашъ, ако градината ти е хубаво заградена, но не си посѣлъ въ нея нито едно плодно дръвче? — Тя ще бжде пълна съ тръне и бодили. Или, какво ще се ползувашъ, ако си посѣлъ въ градината си хубави плодни дървета, но не е заградена? — Всички животни, които те заобикалятъ, всички противодѣйстващи сили на твоео развитие ще влѣзатъ въ градината ти и ще изядатъ всичко.

И тъй, съврѣменитѣ народи въ цѣла Европа трѣбва да съзнаятъ, като главни фактори въ живота си, слѣднитѣ двѣ положения: всѣки народъ да проявява любовта си къмъ другитѣ народи, но и тия народи отъ своя страна да проявяватъ любовта си къмъ дадения народъ. Днесъ Богъ изпитва любовта на европейскитѣ народи къмъ българитѣ, като имъ казва: „Много е дадено на васъ, сега идете вие да помагате!“ Съврѣменното човѣчество се нуждае стъ честни управници, отъ честно духовенство. Тѣ сж поставени отъ Бога да управляватъ, да ръководятъ хората, затова носятъ на съвѣстѣта си голѣма отговорност. Прѣдъ

кого? — Има една власт въ свѣта, прѣдъ която тѣ ще даватъ отчетъ. Всички тия хора трѣбва да знаятъ, че тѣ не сж главнитѣ фактори въ свѣта. И за тѣхъ има затвори и сждилища, както и за обикновенитѣ хора. Ако нѣкой министъръ не изпълни длъжността си, както трѣбва, и за него има сждъ и затворъ; и той е отговоренъ за дѣлата си. Тѣ създаватъ едни закони, други анулиратъ, но дохожда день, когато ще се намѣрятъ въ затвора, дѣто ще имъ кажатъ: „Опитайте сега върху себе си законитѣ, които вие сами създадохте!“ Да бждешъ министъръ въ нѣкоя държава, то е равносилно на това, да свършишъ университетъ. Всѣки разуменъ министъръ трѣбва да знае, че е отговоренъ за своитѣ дѣла. Той трѣбва да знае още, че законитѣ, които създава, засѣгатъ и него самия. Проповѣдвашъ нѣкое учение. Ще знаешъ, че това учение засѣга и тебе. Всички философи — отъ миналото и настоящето — твърдятъ, че въ живота, между всички нѣща, сжествува вжтрѣшна връзка.

„Гласъ отъ Бога, Който дава въздаяние на неприятелитѣ си“. — Това е гласътъ на Божественото, което говори въ всѣки човѣкъ. Най-първо човѣкъ трѣбва да бжде честенъ и справедливъ! Да бждешъ честенъ, значи да служишъ на себе си, на своята личностъ, на човѣшкото. Да бждешъ справедливъ, значи да служишъ на Божественото начало въ себе си, на Бога. Само така човѣкъ може да се ползува отъ благата, които Богъ му е далъ. За да може човѣкъ да опита благата, които храната му дава, той трѣбва да има здравъ стомахъ; за да може да опита благата, които облѣклото му дава, той трѣбва да има здраво тѣло. Какво е прѣдзначението на човѣшкия стомахъ? — Стомахътъ трѣбва добръ да смила храната и правилно да използва образуванитѣ въ него хранителни сокове. Ако човѣкъ мисли, че трѣбва да яде за удоволствие, да стане пьленъ, той не е използватъ добръ своя стомахъ. Има хора, които

тежатъ 80 — 100 — 150, а понѣкога достигатъ и до 250 клгр. тежестъ. Питамъ: защо имъ е толкова месо? Казватъ за нѣкого: този човѣкъ е тежъкъ. Добрѣ е човѣкъ да бжде тежъкъ, но при дадени условия. Да бжде тежъкъ, когато ходи по земята, тази тежестъ има смисълъ; но когато падне въ водата, тази тежестъ е опасна. Още по-опасно е, когато нѣкой човѣкъ падне отъ високо, отъ нѣкой аеропланъ. Ако двама души съ различни тежести, единиятъ тежи 100 клгр., а другиятъ единъ грамъ — паднатъ отъ височина 5 — 10 клм. отъ нѣкой аеропланъ, кой отъ тѣхъ ще се избави отъ смъртъта? — Разбира се, че онзи ще се избави, който тежи единъ грамъ.

Когато се казва, че хората трѣбва да се обичатъ, ние подразбираме, че тѣ трѣбва да се облѣкатъ въ Божественъ животъ. Казвате: богатитѣ хора се обличатъ добрѣ. Богатството не седи само въ паритѣ. Тия богати хора не се считатъ за разумни само затова, че иматъ срѣдства, пари. Истински богати хора сж тия, които иматъ съдържание. Тѣхното богатство днесъ може да е въ потенциално състояние, но единъ день тѣ ще разполагатъ съ милиони. Тия хора, които цѣлъ животъ мечтаятъ за богатство, мязатъ на онзи циганинъ, който, като турилъ на главата си гърне съ млѣко за проданъ, започналъ да си мечтае: „Ще продамъ млѣкото и съ паритѣ, които спечеля, ще си купя яйца; отъ яйцата ще се излюпятъ пиленца. Като пораснатъ пиленцата, ще ги продамъ, и съ паритѣ отъ тѣхъ ще си купя една патица, която слѣдъ врѣме ще има малки патенца. Като пораснатъ патенцата, ще ги продамъ и съ спечеленитѣ отъ тѣхъ пари ще си купя единъ волъ. Слѣдъ врѣме и него ще продамъ и ще си купя единъ конъ. Послѣ ще се облѣка хубаво, ще се кача на коня и по пжтя си ще срещна царската дъщеря, която ще се влюби въ мене. Ще се оженимъ, ще ни се родятъ дѣчица, които ще ни радватъ.“ Тѣй увлеченъ въ мечтитѣ си, той подскочилъ, гърне-

то съ млѣкото паднало отъ главата му и се счу-пило. Сега вече той останалъ по-бѣденъ, отколко-то билъ по-рано. Хубаво нѣщо сж мечтитѣ, но други сж мечтитѣ на хора, родени богати, които разбиратъ сжщината на живота. Обаче, да мечтае човѣкъ, като този циганинъ, това е заблуждение. Има хора, които отпослѣ ставатъ богати, а има такива, които се раждатъ богати. Тия послѣднитѣ сж царски синове, които считатъ цѣлия козмосъ като условие за своето развитие.

„Гласъ на Господа, Който дава въздаяние на неприятелитѣ си.“ Като говоримъ за гласа на Господа, разбираме положението на разумнитѣ хора, които осмислятъ всички нѣща и отдаватъ право на всички сжщества. Не е достатъчно човѣкъ само да мисли правилно, но и да живѣе правилно; не е въпросътъ, дали живѣе добрѣ, или не живѣе добрѣ, важно е да живѣе. Благородството на човѣка седи въ това, да бжде справедливъ. Справедливостта не подразбира строгостъ. Справедливиятъ човѣкъ е строгъ първо къмъ себе си и казва: „Азъ трѣбва да възприема Божията Любовь и отъ придобитото благо да дамъ и на своитѣ ближни.“ По този начинъ човѣкъ може да разчита и на любовта на своитѣ ближни. Нѣкой пита: „Защо трѣбва да обичамъ?“ — За да оградишъ градината, въ която си сѣлъ. — Ами защо трѣбва хората да ме обичатъ? — За да се създадатъ благоприятни условия за растежа на всичко, което си посѣлъ въ градината.

Казвамъ: когато човѣкъ се проникне отъ тѣзи двѣ положения — да бжде обичанъ и да обича — той ще може да изяви Божията Любовь на земята. Тогава и Богъ ще живѣе въ всѣки човѣкъ. Дойде ли Божествената Любовь у човѣка, той е готовъ вече на всички жертви, малки и голѣми. Не е ли готовъ човѣкъ на жертви за Бога, той ще се намѣри въ голѣми противорѣчия: ще се ражда и умира, ще бжде младъ и ще остарѣва, ще изгубва смисъла на живота си и т. н. Живѣе

ли човѣкъ въ Божията Любовь, той постепенно се приближава къмъ закона на безсмъртието. Законътъ на безсмъртието поставя всички хора подъ еднакъвъ знаменателъ. Когато при мене дойде нѣкой мой приятелъ, азъ ще постѣпя съ него тъй, както съ себе си: отъ моята чаша нѣма да пие, на моето легло нѣма да спи, отъ моето ядене нѣма да яде, но за моя приятелъ ще имамъ специална чаша, специално легло, специална храна — всичко ще бѣде най-хубаво и приготвено специално за него. Колкото мои приятели дойдатъ, за всички ще имамъ специални чаши, завивки, легла, храна и т. н. За всѣки мой приятелъ ще имамъ нови нѣща. Това изисква Божествениятъ животъ. Употрѣбите ли една чаша два пѣти, ще чуете гласъ, който иде отъ града, гласъ на метежъ. Употрѣбите ли една чаша три пѣти, ще чуете гласъ отъ храма, Употрѣбите ли най-послѣ една чаша четири пѣти, ще чуете гласъ отъ Господа, Който ви казва, че не разбирате Неговитѣ закони.

И тъй, когато съврѣменнитѣ хора се намѣрятъ въ противорѣчия, веднага започватъ да търсятъ Бога, като ходятъ по църкви, палятъ свѣщи и т. н. Обаче Богъ казва: „По този начинъ вие не може да разрѣшите противорѣчията на вашия животъ. Вие трѣбва да измѣните чувствата и мислитѣ си“. — Какъ? — Като вървите паралелно съ моитѣ чувства и мисли и като постѣпвате тъй, както азъ постѣпвамъ. Днесъ всички живѣемъ въ Божията Любовь. Всичко, което виждаме на небото — слънцето, мѣсеца, звѣздитѣ — всичко това е проявената Божия Любовь, Която казва: „Азъ създадохъ всичко заради васъ. Посѣйте най-красивото и най-великото въ своитѣ градини и ще се ползвате отъ всички Мои блага.“ Но какво казватъ на това отгорѣ съврѣменнитѣ хора? — Тѣ искатъ всичко да имъ се докаже. Ученитѣ хора — геолози, биолози, астрономи и други — искатъ да имъ се докаже, че наистина цѣлата вселена е създадена отъ Бога и търсятъ, дѣ е Неговиятъ

прѣстолъ. Казвамъ: това е гласъ на метежъ, който иде отъ града. Много отъ съврѣменнитѣ учени и философи сж хора на физическия животъ, хора на стомаха. Какво казватъ религиознитѣ?— Братство, братство, но сиренето трѣбва да се купува съ пари. Така е, паритѣ сж нужни въ живота, нищо не се дава даромъ, но въ свѣта трѣбва да сжществува правилна обмѣна.

Христосъ казва: „Даромъ сте приели, даромъ давайте!“ Това се отнася до богатата, които идатъ отъ Бога, но по отношение богатата на хората, трѣбва да сжществува правилна обмѣна. Има хора, които обичатъ само да взиматъ, а нищо не даватъ. Ние наричаме тия хора „щерни“. Въ този случай, имаме два вида хора: щерни и извори. Ако нѣкой човѣкъ е щерна, въ него ще се налѣе извѣстно количество вода, която слѣдъ врѣме ще се излѣе и ще трѣбва отново да се пълни. Остане ли тази вода за по-дълго врѣме въ него, тя ще се развали. Ако пѣкъ нѣкой човѣкъ е изворъ, той постоянно ще тече, и водата въ него винаги прѣсна ще бжде. Какво щастие, какъвъ животъ иматъ тия хора, които мязатъ на щерни? Тѣ се осигуряватъ, пълнятъ щернитѣ си съ вода, но докога ще трае това осигуряване? Утрѣ заминатъ за другия свѣтъ и виждатъ, че никаква осигуровка не може да ги спаси. По този начинъ всѣки човѣкъ ще бжде повиканъ за другия свѣтъ и ще разбере, че съ своята философия не е придобилъ нищо.

Единъ день българскиятъ царъ попада между простото население нѣйдѣ изъ България, и една бабичка се приближава къмъ него и започва да се оплаква отъ положението си: „Синко. много бѣдствуваме, рискуваме да умремъ отъ лишения и сиромашия.“ — Нищо, бабо, ще се оправи работата, не се безпокой! Ама ще измремъ отъ гладъ. Питамъ: за по е този страхъ отъ смъртта? Какво лошо има въ това, че ще умремъ? Въпросътъ не седи въ това, че ще умремъ, но да умремъ като

разумни същества, които могат да обичатъ и да бждатъ обичани,

Ще ви приведа единъ примѣръ изъ живота на българскитѣ учители, случилъ се въ нѣкой отъ провинциалнитѣ градове. Единъ отъ учителитѣ въ този градъ изпраща свой ученикъ при учителката на сжщото училище, дѣто и той прѣподавалъ, да го сватосва. Ученикътъ отива при учителката и започва да ѝ говори за добрината, за красотата на своя учителъ и т. н. Учителката го изслушва и слѣдъ това го запитва: „Защо ми говоришъ за учителя си, а не говоришъ за себе си?“ Значи, учителката се влюбила въ ученика, а не въ учителя. Така и нашитѣ съврѣмenni философи говорятъ за природата, за Бога, за всичко това, което не знаятъ, но нищо не говорятъ за себе си. Казвамъ: дали свѣтътъ е добръ създаденъ или не, не се занимавайте съ тия въпроси. Говорете за себе си! Не ставайте сватове на хората, не се наемайте да ги жените! Всѣки човѣкъ е въ състояние самъ да се ожени. Работата на ученика не седи въ това да жени учителя си. Учителътъ, който го учи, самъ може да се ожени. Защо учителътъ изпраща своя ученикъ да го сватосва? — Той искалъ да му даде единъ урокъ, и по този начинъ да го изпита. Учителката пъкъ казва на ученика: „Азъ не мога да се оженя за учителъ, който изпраща своя ученикъ да го сватосва“.

Питамъ: кой ще ни покаже сега пжтя? Дѣцата ли ще дойдатъ? Синовеѣ ли ще учатъ бащитѣ си? Дѣщеритѣ ли ще учатъ майкитѣ си? Ученицитѣ ли ще учатъ учителитѣ си? Ние ли ще учимъ Бога, какво трѣбва да прави? Нѣкой пита: защо Господъ създаде свѣта? Казвамъ: азъ ще ви отговоря, защо Господъ създаде свѣта, но вие ми кажете, защо страдате отъ ставенъ ревматизъмъ, защо имате невралгия въ лѣвото полушарие на мозъка си, защо сте кжсогледъ, защо сърцето ви е пълно съ умраза и т. н.? Ако можете да отговорите на тѣзи въпроси, вие имате положителна

философия въ живота си. Човѣкъ трѣбва да знае причинитѣ за всичко това, не е достатъчно само да каже, че така е роденъ. Той трѣбва да прѣвърне тия отрицателни величини въ положителни. Всѣка положителна и отрицателна величина въ свѣта има свой произходъ. Ако между двама души се зароди умраза, има причини за това. Умразата се ражда между двѣ еднакви величини съ еднакви стремежи, но въ противоположни посоки. Напримѣръ, двѣтъ голѣми плочи на земята се движатъ въ противоположни посоки, като се стремятъ къмъ екватора, при което се произвежда това голѣмо сътресение на земнитѣ пластове. Силитѣ на тѣзи двѣ плочи сж въ голѣма вжтрѣшна борба помежду си. Слѣдователно, когато двама души се движатъ отъ своитѣ полюси къмъ екватора, непременно ще се създаде вжтрѣшна умраза, едно вжтрѣшно сътресение.

„Гласъ на метежъ иде отъ града; гласъ отъ храма“. Ако съврѣменнитѣ религиозни хора се помолятъ и землетресението спре, тѣ ще кажатъ на протитѣ и на нерелигиознитѣ хора: „Виждате ли, щомъ се помолихме ние, и землетресението се прѣкрати. Ако не бѣхме ние, положението ви щѣше да бжде лошо. Затова, вие трѣбва да ни слушате“. — Не е така. Всѣки човѣкъ, всѣки народъ трѣбва да бжде самъ за себе си свещеникъ и да се моли на Бога. Това изисква новата религия! Това изисква разумниятъ животъ! Мнозина казватъ: „Ние сме учени хора, не е достойно за насъ да се молимъ.“ Казвамъ: който не се моли, не може да се нарече човѣкъ. Слѣдъ землетресението, нѣкой ученъ обяснявалъ на слушателитѣ си, какъ става землетресението, кои сж причинитѣ за землетресенията и т. н.. Той разказвалъ, какъ се огъвали пластоветѣ, но въ този моментъ станало землетресение, и този ученъ прѣвъ избѣгалъ навънъ и казалъ: „Божия работа е това!“ Защо избѣгалъ навънъ? — Отъ страхъ.

Сега, азъ ви говоря, и вие ме слушате,

но знаете ли, дали ще има землетресение, или нѣма да има? Ако този часъ стане едно силно землетресение, вие ще останетѣ ли тукъ да ме слушате, или ще избѣгате вѣнъ? Ако землетресението е отъ първа и най-много до пета степенъ, може да ме слушате, но ако е отъ шеста до девета степенъ, не зная колко души биха останали да слушатъ бесѣдата. Вие ще питате: дали ще има още землетресения, или нѣма да има? — Опрѣдѣлено е, дали ще има землетресение, или нѣма да има. Ако ви кажа, че зная това, веднага ще ме питате какво зная, ще ставатъ ли още землетресения, или нѣма да ставатъ? Който знае това нѣщо положително, той е тихъ и спокоенъ, отъ нищо не се смущава. Нѣкога вѣнъ има силенъ вѣтъръ, но азъ зная, че той ще прѣстане слѣдъ половинъ часъ. Хората бѣгатъ, криятъ се, азъ седя тихъ и спокоенъ, наблюдавамъ врѣмето. Другъ пжтъ вали силенъ дъждъ, излива се като изъ ведро. Всички хора тичатъ, криятъ се подъ стрѣхи, подъ дървета. Азъ излизамъ, не взимамъ чадъръ съ себе си. Които ме виждатъ, че излизамъ безъ чадъръ, чудятъ се, казватъ: липсва нѣщо на този човѣкъ! Обаче, не се минаватъ и десетъ минути, и дъждътъ спира. Другъ пжтъ денътъ е горещъ, не се седи вѣнъ. Азъ излизамъ, взимамъ си дреха, чадъръ, а хората сж леко облѣчени. Слѣдъ малко врѣме на небето се явяватъ тъмни облаци, започва да вали, и врѣмето се изстудява. Азъ прѣд-виждамъ, какво ще бже врѣмето.

Единъ мой приятель ми разправяше слѣдното: „Единъ день излизамъ на разходка съ единъ свой познатъ, ученъ човѣкъ, който минаваше за астрономъ. По едно врѣме отъ западъ се зададе единъ тъменъ, черенъ облакъ. Питамъ своя познатъ: „Какъ мислишъ, ще вали ли дъждъ? — Да, ще вали и хубаво ще ни измокри. Казвамъ му: „Не, нѣма да вали, защото има едно условие, което ще попрѣчи на облака. — Кое е това условие? — Понеже мѣсечина-

та е пълна, тя ще раздѣли облака на двѣ — едната половина ще отиде на югъ, а другата половина на сѣверъ — и нѣма да капне нито една капка дъждъ. И наистина, слѣдъ малко облакътъ се раздвои и не валѣ. По-нататъкъ азъ не му обяснихъ причинитѣ за това явление, но му обърнахъ внимание върху факта, че съврѣменнитѣ хора не познаватъ всички явления, които ставатъ въ природата. Когато въ врѣме на пълнолуние по небето има дъждовни облаци, дъждътъ закъснява съ 24 часа. Луната произвежда извѣстни колебания въ воднитѣ капки.“

Казвамъ: животътъ, който прѣкарваме на земята, и условията, които Богъ ни е далъ, трѣбва да се използватъ разумно. Всички хора трѣбва да знаятъ, че благата, които иматъ, сж дадени отъ Бога. Нещастията, страданията въ свѣта сж допуснати пакъ отъ Бога. Въ края на краищата, обаче, всѣки човѣкъ ще разбере, че Божиата Любовъ седи надъ всички страдания и нещастия, както и надъ злото въ свѣта. Ето защо, всѣки, който отива при Бога, получава двоенъ дѣлъ. Ако кракътъ му е счупенъ, Богъ ще каже: „Дайте му по-хубавъ кракъ“! Ако окото му е извадено, Той ще каже: „Дайте му по-хубаво око!“ Любовта всѣкога дава на човѣка повече, отколкото той е изгубилъ. Колкото повече страда човѣкъ, толкова по-добрѣ е за Божественото въ него. Хора, които сж страдали повече, сж по-благородни отъ тия, които не сж страдали толкова. Питамъ: коя земя е по-добра: ораната или неораната? Кой хлѣбъ е по-хубавъ: омѣсенитъ или неомѣсенитъ? Кой плодъ е по-вкусенъ: зрѣлиятъ или незрѣлиятъ? Като знаете тия факти, защо искате нѣща, които днесъ не сж полезни за васъ? Защо искате щастие, богатство, когато тия нѣща нѣма да ви ползватъ? Богатството на човѣка седи въ любовта, която той може да прояви въ даденъ случай къмъ нѣколко лица. Ако единъ човѣкъ още, като стане сутринъ, може да обикне десетъ души изъ цѣлия свѣтъ, съ всич-

кото си сърце, той може да стане богатъ. Ако човѣкъ може да обикне десетъ души, както трѣбва, той може да стане и ученъ. Слѣдователно, нашиятъ успѣхъ въ свѣта зависи отъ любовта, която проявяваме къмъ другитѣ. Любовта е динамическа сила, която може да прѣустрои човѣшкото тѣло, човѣшкото сърце, човѣшкия умъ и човѣшката воля.

Казва се въ Писанието: „Ще имъ дамъ нови сърца“. Каменното, жестокото сърце на съврѣмения човѣкъ трѣбва да се видоизмѣни, да придобие нова, по-хубава, по-финна материя. Божественото Слово, което слушате всѣки день, трѣбва да стане за всички хора жива, положителна наука. Постигне ли ви нѣкакво нещастие или страдание, трѣбва да знаете, какъ да си помогнете. Намѣрите ли се прѣдъ нѣкой неразрѣшенъ въпросъ, веднага трѣбва да направите връзка съ по-висши и разумни същества отъ васъ, отъ които да получите отговоръ на въпроса. Вие трѣбва да бждете напълно убѣдени въ това, дали правилно сте направили тази връзка. Често ви говоря за невидимия свѣтъ, но вие убѣдени ли сте въ неговото съществуване? Имате ли радио въ себе си, вие ще можете да се разговаряте съ съществата отъ този свѣтъ и нѣма да се съмнявате въ това, което ви се говори. Азъ не говоря за обикновеното радио, съ което съврѣменнитѣ хора си служатъ, но подразбирамъ вжтрѣшното радио, което всѣки човѣкъ има, но трѣбва да го развие, за да може да се ползува отъ него. Съобщенията съ това радио не могатъ да ставатъ всѣкога, когато човѣкъ пожелае. Соломонъ е казалъ: „За всѣко нѣщо въ свѣта има опрѣдѣлено врѣме“. Сжщиятъ законъ се отнася и за радиото, съ което хората си служатъ днесъ. Има редъ причини, които прѣпятствуватъ на хората да се съобщаватъ съ това радио, когато искатъ. Слѣдователно, всѣки човѣкъ, който иска да развие или възстанови дѣятелността на своето духовно радио, най-първо трѣбва абсолютно да

изключи съмнѣнието отъ себе си. Изключи ли се съмнѣнието, хората ще чуватъ гласове отъ невидимия свѣтъ, ще могатъ да се разговарятъ и съ ангелитѣ.

Днесъ ученитѣ хора правятъ опити да чуятъ гласа на атомитѣ. Съ помощта на микрофонитѣ, които усилватъ звука три милиарда пѣти, тѣ сж успѣли да доловятъ гласа на атомитѣ. По сжщия начинъ ще чуятъ и гласа на микробитѣ. Единъ день, съ още по-усъвършенствуванни микрофони, ученитѣ хора ще успѣятъ да чуятъ мелодичния гласъ на ангелитѣ, на светиитѣ, на гениитѣ отъ другия свѣтъ. Мнозина ще кажатъ: тия работи не сж за насъ. — Кои работи сж за васъ? Ако вие сте богатъ човѣкъ, който има въ касата си 10,000 златни монети и всѣка сутринъ ги прѣброява, послѣ заключва въ касата и на другия день повтаря сжщото, какво ще спечелите отъ тѣзи пари? Прѣзъ цѣлия си животъ броите тѣзи пари, въздъхвате прѣдъ тѣхъ, радвате имъ се, но тѣ пакъ си оставатъ 10,000 монети. Ако вие прѣзъ цѣлия си животъ сте мислили, какъ да приложите Божията Любовь и Божията Мждрость и сте намѣрили начинъ, какъ да се съобщавате съ невидимия свѣтъ, вие сте разрѣшили вече една отъ задачитѣ на своя животъ. Това ще ви повдигне прѣдъ лицето на Бога и ще израстете прѣдъ собственитѣ си очи. Че другитѣ хора висчитатъ глупавъ, невѣжа—това нищо не значи. Вие знаете, че имате такова изкуство, каквото другитѣ хора нѣматъ. Какво по-хубаво отъ това, човѣкъ да намѣри магическата пржчица и да се движи съ нея навредъ изъ свѣта? Като срещнете такъвъ човѣкъ, ще го питате: дѣ живѣешъ? — Дѣто очитѣ ми видятъ, дѣто Богъ ми е опрѣдѣлилъ. — Гладенъ не ходишъ ли? — Не. Всѣкога съмъ ситъ. — Дрежи за обличане имашъ ли? — Имамъ, каквито пожелаея и когато пожелаея. — Какъ постигашъ всичко това? — Съ магическата си пржчица. Удрямъ съ нея, и веднага прѣдъ мене се изпрѣчва голѣмъ, хубавъ палатъ. Влѣза

вжтрѣ, измѣя се, прѣоблѣка се, стопля се, нахрани се и отново удрямъ съ пржчицата. Палатътъ изчезва. — Неприатели имашъ ли? — Нѣмамъ. — Ами приятели имашъ ли? — Имамъ. Докато магическата пржчица е въ ржката ми, всички добри хора сж съ мене. Изгубя ли тази пржчица, изгубвамъ всички приятели. Тогава всички хора ми ставатъ неприатели. И ако нѣкой човѣкъ се оплаква, че е нещастенъ, че изгубилъ приятелитѣ въ живота си, казвамъ: този човѣкъ е изгубилъ своята магическа пржчица. Когато Мойсей бѣше на Синайската гора и слѣзе оттамъ съ скрижалитѣ, върху които бѣха написани Божиитѣ заповѣди, Богъ му каза: „Ще пазишъ тѣзи скрижали да не се счупятъ. Не ги ли опазишъ, свѣтътъ ще изпадне въ голѣми нещастия и изпитания, а ти самъ ще се намѣришъ въ чудо“. Обаче, Мойсей не можа да издържи на тази заповѣдъ. Когато слѣзе отъ Синайската гора и отиде между своя народъ, той видѣ, че въ негово отсъствие евреитѣ си бѣха направили свой идолъ — златно теле — и скачаха наоколо му. Мойсей бѣше голѣмъ патриотъ. Душата му се наскърби отъ постжпката на евреитѣ, че бѣха изневѣрили на Бога, затова хвърли скрижалитѣ и ги строши.

И тъй, тия двѣ плочи, за които ученитѣ казватъ, че се движатъ и отиватъ къмъ екуатора, за да се намѣстятъ, това сж плочитѣ на Мойсея, които той строши. Сега се пише новъ законъ на земята. Мойсей повторно иде на земята, носи двѣтѣ плочи, за да ги възстанови, да покаже прѣдъ свѣта написанитѣ отъ пами-вѣка Божии закони. Божии заповѣди. Щомъ се възцарятъ Божиитѣ закони на земята, тя ще прѣстане да се тресе.

Питамъ: какво ще кажатъ ученитѣ хора на това отгорѣ? Каквото и да кажатъ тѣ, свѣтътъ трѣбва да знае, че двѣтѣ плочи, за които говорятъ съврѣменнитѣ учени, това сж двѣтѣ плочи на Мойсея, скрижалитѣ, които той строши. Когато тѣзи двѣ плочи се съединятъ и отидатъ къмъ ек-

ватора, земята вече нѣма да се тресе. Екваторътъ прѣдставлява Божия законъ — великата Божия Любовь. На първата плоча Богъ пише: „Да възлюбѣши Господа Бога твоего съ всичката си душа, съ всичкото си сърце, съ всичкия си умъ и съ всичката си сила.“ На втората плоча Богъ написа всички граждански закони: „Не убий, не кради, не прѣлюбодѣйствувай и т. н.“

Казвамъ: сжщо така у всѣки човѣкъ има двѣ плочи, които се движатъ къмъ екватора, и отъ това движение ставатъ вжтрѣшнитѣ землетресения. Отъ редъ години се проповѣдва на съврѣменнитѣ хора, че въ свѣта ще станатъ коренни прѣобразованія, отъ които всички хора, учени и прости, ще поумнѣятъ. Нѣма да остане човѣкъ въ свѣта, комуто дѣската да не се намѣсти.

Въ 20. глава на Откровението, 1 — 2 стихъ се казва: „И видѣхъ, че слизаше отъ небето ангелъ, който имаше ключа отъ бездната и верига голѣма въ ржката си. И улови змея, староврѣменната змия, който е дяволъ и сатана, и върза го за тисящи години“. Мнозина отъ религиознитѣ и ученитѣ хора намиратъ, че писаното въ тази глава, по врѣме и събития, съотвѣтствува на 20. вѣкъ. Днесъ свѣтътъ се управлява отъ Луцифера. Ангелътъ, обаче, знае законитѣ на небето и на земята, затова хваща Луцифера и го вързва съ верига за тисящи години. Но той не седи миренъ: рита, чупи плочитѣ, разтрѣсва земята. Тѣй щото, землетресението въ България показва, че дяволътъ се вързва. Нѣкои питатъ: кога ще прѣстане землетресението? — Когато завържатъ дяволътъ много добръ, да не може да рита, да не върши зло, да стане безопасенъ за хората. И сега, между многото теории за причинитѣ на землетресенията, имайте прѣдъ видъ и послѣдната, която ви казахъ. Ако знаете повече, това ще е добръ за васъ. Българитѣ казватъ: „Отъ много глава не боли“. Човѣкъ трѣбва да знае да съпоставя фактитѣ. При съпоставяне на фактитѣ, трѣбва да се спазва

слѣдния законъ: когато фактитъ се съпоставятъ разумно, свѣтлина се произвежда. Не се ли съпоставятъ разумно, свѣтлина не се произвежда. Разумното съпоставяне на фактитъ изисква вѣрностъ въ мислитъ, при което се забѣлѣзва, че между всички явления въ свѣта сжществува тѣсна връзка. Това показва, че въ свѣта едноврѣменно работятъ разумни сили, които се подчиняватъ на една Висша Разумна сила. Слѣдователно, всѣко нѣщо, което става въ свѣта, не е произволно. То има свое прѣдназначение, свой дълбокъ смисълъ.

„Гласъ отъ Господа, Който дава въздаяние на неприятелитъ си“. Днесъ българитъ, както и всички народи по цѣлия свѣтъ, трѣбва да се научатъ да разбиратъ този гласъ и да Го слушатъ. Тѣй щото, всички хора, които още се осмѣляватъ да лъжатъ и да крадатъ, или да не извършватъ службата си къмъ своя народъ честно, ще бждатъ, като сатаната, вързани отъ ангела за тисязци години. Които не вѣрватъ, ще се увѣрятъ. Тѣ ще бждатъ свидѣтели на тия врѣмена и ще видятъ, че Богъ не позволява да се вършатъ прѣстѣпления въ Неговия домъ. Братъ брата си не може да убива! Братъ сестра си не може да изнасилва! Синъ срѣщу баща си, или дъщеря срѣщу майка си не може да възстава! Всѣки, който иска да бжде „човѣкъ“ въ пълния смисълъ на думата, трѣбва да има свещено понятие за Бога. Дойде ли ви нѣкаква мисълъ за Него, сърцето ви трѣбва изцѣло да трепне, а душата ви да се изпълни съ великата Негова Любовь. Погледнете ли къмъ небето, съ всички негови свѣтила, погледнете ли къмъ хората и къмъ всички живи сжщества, да почувствувате, че въ всичко това се проявява Божията Любовь, навредъ прониква Божиятъ Духъ.

Нѣкои казватъ: ние искаме да видимъ Бога. — Какъ ще Го видите? Да допуснемъ, че вие живѣете покрай морето, и нѣкой вашъ приятелъ ви пише, че ще ви посети. Вие излизате на брѣга и отдалечъ наблюдавате съ бинокълъ приближава-

нето на парахода. Виждате ли веднага вашия приятел? — Не. Най-напрѣдъ виждате само дима на парахода. Послѣ едва забѣлѣзвате мачтата и най-послѣ виждате и парахода. Обаче, приятелѣтъ си още не виждате. Щомъ параходѣтъ спре на брѣга, вие виждате вече своя приятелъ.

Казвамъ: ние не виждаме никакво землетресение, отъ което съврѣменнитѣ хора се плашатъ. Ние виждаме нѣщо красиво, което иде въ свѣта. За ра умнитѣ хора землетресението е гласъ на Господа. Той говори сега въ България и по цѣлия свѣтъ. Землетресението въ България се прѣдизвиква отъ пристигането на единъ грамаденъ параходъ, съ грамадна енергия, който носи своето голѣмо благословение за българския народъ. Понеже българитѣ сж малко своенравни, този параходъ иде, като великъ тѣхенъ Учителъ, да ги поразтърси малко. Когато тѣ Го послушатъ и изправятъ живота си, земята ще се олегне, и ще се възстанови първоначалния редъ и порядъкъ. Землетресението е законъ, който възстановява хармонията въ свѣта, уравниосява противодѣйстващитѣ сили на земята. Когато всѣки човѣкъ поотдѣлно се обърне къмъ Господа съ всичкия си умъ и съ всичкото си сърце, и когато всички народи поотдѣлно се обърнатъ къмъ Господа съ всичкото си сърце и съ всичкия си умъ, и когато най-послѣ цѣлото човѣчество се обърне къмъ Господа съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърце, съ всичката си душа и сила, тогава и землетресенията ще прѣстанатъ.

Всички хора, всички народи съставляватъ едно цѣло. Докато всички живѣемъ въ това цѣло, еднакво ще познаваме Божия законъ, еднакво ще изпълняваме Неговата воля и въ резултатъ на това всички ще живѣемъ въ закона на свободата. Въ закона на цѣлото всѣки човѣкъ, всѣки народъ ще има възможность да се прояви отдѣлно, като човѣкъ, като народъ, и да реализира всички красиви копнежи на своята душа отъ неза-

помнени врѣмена на битието. Който иска да има домъ, ще има; който иска да има другари, ще има; каквото пожелае, ще го придобие; при това, всичко ще бжде направено отъ най-фина материя—нито ще се разваля, нито ще се изцапва и т. н. Ще кажете: „Това сж приказки отъ 1001 нощ.“ — Не, това не сж приказки. Това нѣщо може да стане още този моментъ, но всички ще трѣбва да напуснете тѣлата си и да излѣзете навънъ. Ако прѣди 2—3 години бѣха казали на чирпанлии и пловдивчани всички да излѣзатъ вѣнъ и да отпратъ една обща молитва къмъ Бога, не биха послушали, нѣмаше да излѣзатъ. Но сега, когато стана землетресението, вжтрѣ въ десетъ секунди, всички излѣзоха навънъ. Защо? — Понеже Господъ говори сега. Ако не бѣха излѣзли, щѣха да останатъ затрупани подъ кжщитѣ си. Страшно е живъ човѣкъ да бжде затрупанъ подъ земята! Нѣма по-страшно нѣщо отъ това, да знаешъ, че ти си затрупалъ подъ своята мисль и своитѣ желания, всички блага, които Богъ ти е далъ, безъ да си ги използувалъ разумно. Нѣма по-олѣмо блаженство отъ това, да съзнаешъ, че разумно си изпълнилъ всичко онова, за което си роденъ.

И тъй, този е пжтътъ, къмъ който трѣбва да се стремятъ всички добри хора. Всичко добро въ свѣта може да се постигне. Не мислете, че красивиятъ, добриятъ животъ иде отъ само себе си. Работа се изисква! Религиозниятъ човѣкъ работи чрѣзъ религията; учениятъ човѣкъ работи чрѣзъ науката. Обаче, както религията, така и науката сж само частично проявление на живота. Тѣ сж само частични вжтрѣшни врѣзки на цѣлокупния животъ. На небето, въ Божествения свѣтъ религия не съществува. Тамъ съществува само Любовь. Понеже Любовьта не може да се прояви на земята, затова на земята се проявява религията. И сега, ако искате да изпълните волята Божия, непрѣменно трѣбва да замѣстите религията съ Любовьта. Тогава всѣки, който ви обича, ще бжде свещеникъ

и служителъ въ вашия храмъ. На този свещеникъ и служителъ вие нѣма да плащате. Това разбираме ние подъ думитѣ: „Даромъ ще работите“. Даромъ ще работите, но въ името на Любовта. Такъвъ е животътъ на разумнитѣ хора. Научите ли се да живѣете на земята съобразно законитѣ на Любовта, нѣма да се минатъ много години, и ще ви задигнатъ въ другъ нѣкой свѣтъ. Послѣ и оттамъ ще ви задигнатъ, ще пжтувате каго пжтникъ отъ свѣтъ въ свѣтъ, дѣто ще прѣбивавате за малко врѣме. Земята е послѣдното ви жилище, затова върху нея ще си правите врѣменни кжщи. Вие ще се радвате на тия врѣменни кжщи, но като гледате небето, слънц-то, мѣсеца и звѣздитѣ, ще знаете, че ви очаква ж'вотъ по-хубавъ, по-красивъ отъ земния. Да живѣете на земята, а да мечтаете за небето, това е истинската поезия въ живота. Казвате: „Ние искаме да бждемъ богати, да си поживѣемъ малко на земята.“ Живѣйте, както искате, но не забравяйте богатата, които ви очакватъ въ небето.

„Гласъ на метежъ иде отъ града“. Този гласъ на метежъ постоянно се чува отъ нѣкои хора. Обаче, отъ добритѣ хора не излиза този гласъ на метежъ. Нека прѣстане вече да се чува този гласъ на метежъ отъ града!

„Гласъ отъ храма“. Нека и този гласъ отъ храма, гласъ на неразбории и смутъ въ сърцата, гласъ на разни религиозни възгледи, прѣстане да се чува!

„Гласъ на Господа, Който дава въздаяние на неприятелитѣ си“. Нека се чува гласа на Господа, Който туря всичко въ редъ и порядъкъ. Всички страдания на нашитѣ сизически тѣла, всички изпитания и противорѣчия на нашитѣ сърца и умове, това е гласъгъ на Господа, Който казва: „Нека всички ваши мисли, чувства и желанія въ живота ви вървятъ успоредно съ моя животъ! Прави правете пжтищата Господни!“

10-XII-1946

Работникът и неговата прѣхрана.

РАБОТНИКЪТЪ И НЕГОВАТА ПРѢХРАНА

живота. Цялата съвременна култура се за-
ема съ въпроса за прѣхраната. Всички науки,
съ своята цялостност, също тъй се занимаватъ
съ въпроса за прѣхраната. Даже и религиозна
е, като мислятъ за онзи свѣтъ, това е нѣщо
случайно, нѣщо вметнато въ живота имъ. Отъ еко-
номическо гледище тяхната религиозностъ прѣд-
ставлява нѣкакво забавление, или нѣкакъвъ ком-
фортъ. Когато хората нѣма какво да правятъ, тѣ
идатъ на концертъ и 4. на театъръ. По сѣщия
начинъ, когато хората се наситятъ на обыкновенния
животъ, тѣ ставатъ религиозни. Нѣкоя майка из-
губва дѣтето си, става религиозна; нѣкой търго-
вецъ изгубва капитала си, фалира, става религио-
зенъ; нѣкой професоръ изгубва службата си, пен-
сиониратъ го, става религиозенъ; нѣкой философъ
изгубва на стари години философията си, става рели-
гиозенъ; нѣкой човѣкъ изгубва знанието си, ста-
ва религиозенъ; нѣкоя красива мома изгубва вра-
стата си, става религиозна. Значи, всички фалира-
ли хора въ живота си ставатъ религиозни. Като
говоримъ за религията, ние не разглеждаме този
въпросъ философски, но въ неговия дълбокъ сми-
сълъ. Когато философътъ разглежда религията

София — 1928

*) Матей 10:30

10-XII-1946.

Работникът и неговата прѣхрана.

„Защото работникът е достоенъ за своята прѣхрана“.

„Работникът е достоенъ за своята прѣхрана“. На пръвъ погледъ това изречение е просто, нѣма философски изразъ, но въ сжщностъ е много важно. Защо е важно? — Понеже прѣхраната съставлява единъ отъ сжщественитѣ економически въпроси въ живота. Цѣлата съврѣменна култура се занимава съ въпроса за прѣхраната. Всички науки, въ своята цѣлоуностъ, сжщо тъй се занимаватъ съ въпроса за прѣхраната. Даже и религиознитѣ хора, като мислятъ за онзи свѣтъ, това е нѣщо случайно, нѣщо вметнато въ живота имъ. Отъ економическо гледище тѣхната религиозностъ прѣдставлява нѣкакво забавление, или нѣкакъвъ концертъ. Когато хората нѣма какво да правятъ, тѣ отиватъ на концертъ или на театъръ. По сжщия начинъ, когато хората се наситятъ на обикновения животъ, тѣ ставатъ религиозни. Нѣкоя майка изгубва дѣтето си, става религиозна; нѣкой търговецъ изгубва капитала си, фалира, става религиозенъ; нѣкой професоръ изгубва службата си, пенсионира го, става религиозенъ; нѣкой философъ изгубва на стари години философията си, става религиозенъ; нѣкой човѣкъ изгубва знанието си, става религиозенъ; нѣкоя красива мома изгубва красотата си, става религиозна. Значи, всички фалирали хора въ живота си ставатъ религиозни. Като говоримъ за религията, ние не разглеждаме този въпросъ философски, но въ неговия дълбокъ смисълъ. Когато философътъ разглежда религията

отъ философско гледище, той мяза на нѣкой богатъ човѣкъ, който украсява своята кжща. Обаче, красотата на кжщата не подразбира красота въ живота, нито неговото подобрене.

„Работникътъ е достоенъ за своята прѣхрана“. Храната е единъ отъ важнитѣ елементи въ свѣта. Ето защо, доставянето на храната, въпросътъ за прѣхраната е една отъ труднитѣ задачи за човѣка. Питамъ: кои сж трудни и кои сж лесни нѣща въ живота? — Малкитѣ работи въ свѣта сж трудни, а голѣмитѣ работи сж лесни, защото много хора заедно ги правятъ, а не отдѣлниятъ човѣкъ самъ. Често казвате: еди-кой си човѣкъ гради кжща. — Не, той самъ не гради кжщата си, но около 50 — 60 души работници я градятъ. Тази работа е лесна за него, защото другитѣ хора я вършатъ. Вземе ли този човѣкъ мотиката и отиде самъ на лозето да копае цѣлъ день, най-малко десетъ пришки ще излѣзатъ на ржката му.

И тъй, като изброява редъ принципи, редъ положения въ живота, Христосъ казва, че тия хора, у които съзнанието е пробудено вече, трѣбва да се отрекатъ отъ майка си и отъ баща си, отъ брата си и отъ сестра си, да се отрекатъ отъ всички стари, фалшиви разбирания и да приематъ новитѣ, истинскитѣ положения въ живота. Какво е искалъ да каже Христосъ съ думитѣ: „Който иска да ме послѣдва, трѣбва да се отрече отъ майка си, отъ баща си, отъ брата си и отъ сестра си“. — Майката, бащата, братътъ и сестрата, това сж силнитѣ желанія на човѣка, които могатъ да го спънатъ въ живота. Силнитѣ желанія у човѣка сж влюбвания, а влюбването е особенъ родъ захласване на човѣка. Болниятъ човѣкъ, измръзналиятъ човѣкъ сжщо тъй сж захласнати. Това сж състояния на влюбения. Болниятъ човѣкъ не яде, унася се, бълнува. Измръзналиятъ човѣкъ сжщо тъй не яде, започва да се унася и заспива. И влюбениятъ не яде, бълнува, захласва се. Стомахътъ на влюбенитѣ не работи. Въ влюбване.

то има лъжливи прѣдстави за живота. Влюбени-
ятъ мисли, че обектътъ, къмъ който храни нѣкак-
во чувство, може да внесе нова енергия въ живо-
та му. Това е едно вжтрѣшно заблуждение. Кога-
то между двѣ разумни сщщества се прояви Любовь,
между тѣхъ става обмѣна на Божествена енер-
гия. Тази обмѣна е правилна, тя носи здраве
и за двамата. Въ това отношение Любовета е
разуменъ, съзнателенъ актъ. Всѣка мисль и всѣ-
ко чувство, които не носятъ шастие и здраве за
човѣка, тѣ сж човѣшки, а не Божествени. Такъвъ
човѣкъ постепенно губи своето здраве и богатство.

„Работникътъ е достоенъ за своята прѣхрана“.
Човѣкъ работи, за да се прѣхранва. Какъвъ е сми-
сълътъ на храненето? Храненето засега е една
отъ сщественитѣ работи въ живота ни, затова,
именно, съврѣменнитѣ хора търсятъ нѣкакъвъ новъ
елементъ за хранене, който да ги освободи отъ
сегашното робство, въ което се намиратъ. Робство-
то може да бжде постоянно, а може да бжде и
врѣменно, случайно. Малко хора има въ свѣта
свободни. Свободенъ човѣкъ е този, който живѣе
надъ условията.

Често съврѣменнитѣ хора питатъ: „Какво нѣ-
що е Богъ?“ — Богъ е Първоизточникътъ на жи-
вота, отъ който човѣшката душа нѣкога се е от-
дѣлила, но е забравила своя произходъ. Когато
човѣшката душа е слѣзла на земята, тя се е об-
лѣкла въ плътъ и е дошла между своитѣ майка,
баща, братъ и сестра, като условия за нейното раз-
витие. Значи, първата фаза въ развоя на човѣш-
ката душа е слизането ѝ между своитѣ близки,
да расте и да се развива. Втората фаза е копне-
жътъ на душата да учи, да намѣри своя Учителъ.
Душата търси своя Учителъ, а Учителътъ изпраща
тази душа въ свѣта да се учи. Въ това отноше-
ние човѣкъ трѣбва да разбира основнитѣ принци-
пи, които се прокараватъ чрѣзъ бащата, майката,
брата и сестрата. Какво очаква човѣкъ отъ своя
баща или отъ своята майка, както отъ своя братъ

или отъ своята сестра? Какво очаква отъ своя Учителъ или отъ обществото, въ което живѣе? Какво очаква отъ храната? — Все очаква нѣщо. Христосъ казва: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ“. Човѣкъ трѣбва да се стреми именно, къмъ придобиването на този хлѣбъ, като сжщественъ, необходимъ елементъ за съзнателния животъ. Едно отъ качествата на човѣшката душа е да се стреми къмъ съзнателния, къмъ Божествения животъ. Докато човѣкъ не придобие това качество, не може да се нарече истински човѣкъ. Какъвъ смисълъ ще има живота на нѣкой човѣкъ, който е живѣлъ 30 години на земята и слѣдъ заминаването отъ този свѣтъ турятъ на гроба му единъ красивъ паметникъ съ надпись: „Тукъ почива такъвъ и такъвъ човѣкъ, на еди-каква си възраст и т. н.“. Какво е придобилъ този човѣкъ?

Христосъ се обръща къмъ своитѣ ученици и казва: „Работникътъ е достоенъ за своята прѣхрана“. Христосъ подразбиралъ истинския работникъ, който е дошълъ на земята да работи съзнателно. Всѣки работникъ все работи за нѣкого, но първиятъ въпросъ, който той трѣбва да постави на разрѣшение прѣдъ себе си е въпросътъ: за кого работи той и за кого трѣбва да работи? Докато работникътъ не разрѣши този въпросъ за себе си, всички други въпроси оставатъ неразрѣшени. Това се отнася до всички хора безъ изключение. Каквото и да правятъ хората въ свѣта, ако не разрѣшатъ този важенъ въпросъ, кому трѣбва да работятъ, всички други въпроси ще останатъ неразрѣшени. Това нѣщо ще внесе горчивина въ тѣхния животъ, и въ края на краищата тѣ ще се разочароватъ.

И тъй, за да се доберемъ до истинскитѣ разбирания въ живота, Христосъ казва: „Работникътъ е достоенъ за своята прѣхрана“. Това подразбира, че Онзи, Който е изпратилъ човѣка отъ невидимия свѣтъ да работи въ свѣта, намира, че той е достоенъ за своята прѣхрана. Подъ думата „неви-

димъ свѣтъ“ ние разбираме реалния, идеалния, неизмѣняеия свѣтъ. Този идеаленъ свѣтъ се проектира на физическия най-първо чръзъ една точка, която е несъизмѣрима. Тази точка има само едно проявлениѣ, безъ никакво измѣрение. Сама по себе си тя съществува като понятие. Посоката на едно движение се измѣрва само съ една точка. Всѣки човѣкъ трѣбва да има една посока, едно движение, което наричаме неговъ центъръ. Този разуменъ центъръ съществува въ неговото съзнание.

Мнозина питатъ: какво прѣдставлява човѣшкото съзнание? — Ние наричаме човѣшкото съзнание вдлжбнато огледало, което събира въ себе си лжчитѣ на Божествената свѣтлина и послѣ, чръзъ отражение, ги разпрѣсва въ окръжаващата го срѣда. Ако човѣкъ нѣма такова огледало, той не може да разбере задачата на своя животъ. За да може това огледало да се държи въ изправностъ, природата е дала разумъ, умъ на човѣка, да мисли и да разсждава. Разумътъ пѣкъ е Божествената свѣтлина, която се насочва къмъ това огледало. Това, дѣто хората обичатъ да се оглеждатъ въ огледала, показва, че и нашето съзнание е подобно огледало. И когато нашето съзнание е чисто, подразбираме, че огледалото на нашето съзнание е чисто, и всички прѣдмети ще се отразятъ въ тѣхния естественъ видъ, а това ще ни дава ясна прѣдстава за живота. Противорѣчията, които съществуватъ въ ума на съврѣменнитѣ хора за Любовта, за Мждростта, за Истината, за Правдата, за Добродѣтельта, за милосердието и за редъ прояви въ живота, зависятъ отъ чистотата, отъ степенята на яснотата на това огледало. Често нашето огледало се покрива съ прахъ, съ тънъкъ воалъ отъ мъгла, помрачава се, замѣглява се, и ние не можемъ да добиемъ ясна прѣдстава за живота — изгубваме връзката, смисъла на живота, не знаемъ отдѣ сме дошли и дѣ отиваме.

Първата велика задача за съзнанието на индивида е да рѣши въпроса, отдѣ е дошълъ и дѣ

отива. Този въпросъ не може да се рѣши колективно. Той се рѣшава единично. Казвамъ: малкитѣ нѣща въ свѣта сж трудни, а голѣмитѣ сж лесни. Защо? — Защото при голѣмитѣ работи хиляди хора работятъ заедно. И когато тѣхниятъ трудъ се съедини въ едно, той ще бжде достояние на всички. Каквото хората придобиятъ заедно, то ще се наслѣди отъ поколѣнието. Напримѣръ, богатата, които ние сега придобиваме по наслѣдство, сж изработени и придобити отъ сжщества, минали прѣдиднасъ. Нѣкои отъ тия блага сж човѣшки, нѣкои сж Божествени. Доброто, напримѣръ, не е благо, придобито отъ човѣшкия родъ. То е благо на Бога. Любовта сжщо не е придобита отъ човѣшкия родъ; тя е благо на Бога. Дойдемъ ли до човѣшката интелигентность, и тя е благо на ангелитѣ, а не на хората. Хиляди години сж работили тѣ, докато приготвятъ тази интелигентность, отъ която съврѣменнитѣ хора се ползуватъ. Никой окултентъ Учитель днесъ не може да говори на съврѣменното човѣчество за създаването на човѣка по този начинъ, както е писано въ първа глава на Битието. Това, че Богъ взелъ прѣстъ и направилъ отъ нея човѣкъ, като вдѣхналъ въ ноздритѣ му дихание на животъ, е дѣтински разказъ. За да направи Богъ първия човѣкъ, Той е трѣбвало да приготви неговитѣ органи въ разни области и послѣ да ги съчетае. И когато Богъ е казалъ: „Да направимъ човѣка по образъ и подобие Божие“, трѣбвало е да се донесатъ всички негови органи, приготвени отъ порано, споредъ първоначалния Божественъ планъ.

Питамъ: имате ли прѣдстава, дѣ и по какъвъ начинъ сж създадени вашитѣ очи? Сегашнитѣ физиолози гледатъ леко на този въпросъ. Тѣ намиратъ даже, че човѣшкитѣ очи не сж добрѣ направени, че не сж съвршени; но отъ 8,000 години насамъ тѣ се намиратъ подъ влиянието на грѣха, затова сж изгубили малко отъ своето първоначално съвршенство. Доколко очитѣ, като органъ, сж

издържливи, се вижда отъ това, че цѣли 8,000 години грѣхътъ е влиялъ върху тѣхъ, и хората не сж ослѣпѣли. Цѣли 8,000 години грѣхътъ е блѣскалъ и върху човѣшкия умъ и човѣшкото сърце, но пакъ не е могълъ окончателно да ги извърти. Най-послѣ, цѣли 8,000 години грѣхътъ е въздѣйствиувалъ и върху човѣшкото съзнание, но пакъ не е могълъ напълно да го помрачи. Той е успѣлъ само да прѣмрѣжи неговата чистота и яснотъ, но тази мрѣжа лесно може да се прѣмахне. За всичко онова, което Богъ е вложилъ дълбоко въ човѣшката душа, Христосъ казва: „Никой не е въ състояние да измѣни нѣщо отъ първичния планъ, който Богъ е прѣдвидилъ за всѣка душа“. Защо? — Понеже нѣма по-могъщъ и по-мждъръ отъ Него.

При сегашния животъ хората се интересуватъ отъ това, дали ще бждатъ богати, учени, какво мнѣние ще иматъ другитѣ хора за тѣхъ и т. н. Всичко това зависи отъ тѣхъ самитѣ. Да бждатъ богати отъ тѣхъ зависи; па бждатъ учени отъ тѣхъ зависи. Като казвамъ, че всичко това зависи отъ тѣхъ, подразбирамъ, че всичко, каквото пожелаятъ, може да имъ се даде, а отъ тѣхъ зависи, до колко могатъ да го задържатъ и разработятъ. Колко хора има родени даровити, способни, но понеже не сж разработили своитѣ дарби и способности, умираатъ като най-обикновени хора. Такива хора само ядатъ, пиятъ и спятъ. Питамъ ги: защо не работите, защо не свирите? — Не ни е дошло още врѣмето. Виждате, обаче, нѣкой човѣкъ съ обикновени дарби, взелъ цигулката, по цѣлъ день свири. Човѣкътъ безъ дарси по цѣлъ день свири и работи, а даровитиятъ спи, яде и за нищо не мисли! Какъ ще си обясните това противорѣчие въ живота? — Противорѣчията въ живота могатъ само да се изяснятъ, но не и да се обяснятъ. За да се обяснятъ всички противорѣчия, трѣбва да се познава дълбоката философия на живота. При сегашнитѣ условия противорѣчията трѣбва да сжществуватъ като една възможностъ, като единъ вжт-

рѣшенъ стимулъ за човѣшката мисълъ. Въ физическия свѣтъ мисълъта се развива при противорѣчия. Има свѣтове, обаче, дѣто нѣма противорѣчия. Въ Писанието се казва, че и ангелитѣ се интересуватъ отъ голѣмитѣ противорѣчия, които човѣкъ прѣкарва на земята. Тѣ се интересуватъ отъ човѣшкия животъ, въ който и доброто, и злото се взаимно прѣплитатъ. Въ ангелския животъ злото е съвършено изключено. Ако нѣкой ангелъ се осмѣли да каже една отъ тия лоши думи, които хората си казватъ, той моментално би изчезналъ отъ небето. Хората, обаче, тѣй често си говорятъ лоши, обидни думи, и пакъ не изчезватъ отъ лицето на земята. Това показва, че Богъ е много снизходителенъ къмъ тѣхъ, а къмъ ангелитѣ е много строгъ. Ангелитѣ благоговѣятъ отъ Бога, а хората не се страхуватъ отъ Него. Какъ ще си обясните тѣзи противорѣчия? Когато нѣкой човѣкъ съгрѣши прѣдъ Бога, той веднага отива при Него и Му казва: „Господи, помогни ми! Паднахъ, окаляхъ се. Помогни ми да стана и да се очистя“! Господъ го поглежда снизходително, и грѣхътъ изчезва.

Питамя: колко отъ противорѣчията на хората сж истински, дѣйствителни противорѣчия? Допуснете, че вие сте човѣкъ съ слабости, обичате да пиете, и въ това състояние се скарвате и сбивате съ този, съ онзи, приказвате нелѣпости, докато най-послѣ ви заведатъ въ участъка. Вие седите тамъ и се чудите, защо нѣмате сила да се противопоставите на всички тия условия. Ами знаете ли, какво щѣше да бжде вашето положение, ако бѣхте дѣйствително силенъ човѣкъ? — При това положение, като силенъ човѣкъ, вие можете да извършите такова голѣмо прѣстѣпление, за което да лежите цѣлъ животъ въ затвора. А тѣй, като слабъ човѣкъ, не можете да направите голѣмо прѣстѣпление. Ето защо, Провидѣнието, като знае вашата слабостъ, създава ви физически слабъ, за да не лежите цѣлъ животъ въ затвора. Слабиятъ

човѣкъ, като се напие, става смѣлъ и казва: „Нека се опита нѣкой да ме закачи!“ Обаче, намѣри се нѣкой по-силенъ отъ него, закачи го, удря му една плѣсница, и пияниятъ пада на земята. Поогледа се натукъ-натамъ, пакъ става и започва да си отмѣщава. Силниятъ човѣкъ му удря още една плѣсница. Пияницата отново пада на земята и казва: „Да му мислишъ, като стана сега!“ Става отъ земята, но е слабъ, не може да се бори повече и казва: „Извини ме, господине, нали знаешъ, пийнахъ си малко, объркахъ се, че не зная, какво говоря.“

Кои сж причинитѣ за произхода на пиянството въ свѣта? — Пиянството е аномалностъ въ свѣта, която се е породила вслѣдствие нереализирана любовъ. Това, което хората наричатъ любовъ, то е единъ видъ опияняване въ астралния свѣтъ. Когато Любовта, като сила, като Божественъ принципъ, не е правилно проявена въ живота, нейнитѣ сладки сокове, отъ дѣйствието на особенъ родъ микроорганизми се подлагатъ на ферментация, при която се образува особенъ видъ вино. Отъ това вино хората се упояватъ и вършатъ хиляди грѣхове и прѣстѣпления. Това вино, което се образува, като вториченъ процесъ при Любовта, хората наричатъ човѣшка любовъ.

Мнозина запитватъ: какъ и отъ дѣ е произлѣзълъ грѣха? — Грѣхътъ произлиза отъ факта, че Божествената Любов не се проявява, както грѣбва, вслѣдствие на което става подпушване на нейнитѣ сили. Това подпушване е причина за всички грѣхове и прѣстѣпления, за всички отрицателни качества въ свѣта. Въ това отношение може да направите опитъ. Вземете най-лошия човѣкъ въ свѣта и му създайте работа, покажете му, че имате добро мнѣние за него, дайте му възможностъ, въпрѣки всички негови слабости и пороци, да опита Любовта, ще видите, че този човѣкъ въ кратко врѣме ще измѣни характера си. И когато хората ставатъ лоши, то е по единствената причи-

на, че тѣ мислятъ, какво никой не ги обича. Животътъ безъ любовь не може да съществува, тъй както човѣкъ безъ храна отслабва и безъ вода не може да съществува. Човѣкъ безъ любовь въ живота си се чувствува тъй недоволенъ, тъй нещастенъ, както когато нѣкой голѣмъ месоядецъ изпадне между хора вегетарианци. Тѣ не ядатъ кокошки, не ядатъ прасенца, а месоядецътъ иска да си хапне месце, и страда. Ами какво ще бжде положението на този човѣкъ, ако той изпадне между хора родени вегетарианци, на които дѣдитѣ и прадѣдитѣ отъ четири поколѣния насамъ вегетарианствуватъ?

Свърѣменнитѣ вегетарианци още не сж истински вегетарианци. Ние наричаме свърѣменнитѣ вегетарианци „помаци“. Дѣдото на тия хора билъ месоядецъ, бащата и майката — сжщо месоядци, а тѣ днесъ станали вегетарианци и ще говорятъ налѣво-надѣсно за вегетарианството. При това състояние на вегетарианството не може да се говори за голѣмо подобрение на обществото. Впрочемъ, вегетарианството е внесло извѣстно подобрение върху здравословното състояние на хората, но за да може то да произведе пълненъ ефектъ, хората трѣбва да се свържатъ съ Първичната Причина, която е създала живота. Майкитѣ и бащитѣ трѣбва да се върнатъ къмъ онази първична вжтрѣшна храна, която природата е опрѣдѣлила за човѣка. Свърѣменнитѣ учени изучавали ли сж първоначалната естествена храна, която природата е опрѣдѣлила за човѣка? Човѣкъ, за да намѣри Истината по този въпросъ, трѣбва да изпадне въ голѣми противорѣчия и страдания. Вижете, какво прави вълкътъ при подобни положения на страдания и ограничения въ живота. Той отива до нѣкоя кошара — подгонятъ го. Отива до втора кошара — и оттамъ го подгонятъ. Ходи, лута се гладенъ изъ гората, 4 — 5 дня нищо не може да намѣри за храна. Най-послѣ започва да търси между растенията въ гората сладки коренчета, за да се

храни съ тѣхъ. Защо вълкътъ разрѣши въпроса на глада съ тѣзи сладки коренчета? Защо не яде горчиви коренчета, а търси сладки коренчета и тѣхъ яде? — Това показва, че нѣкога, въ миналото, вълкътъ е билъ вегетарианецъ и се връща къмъ тази своя опитностъ. Като се намѣри въ труднитѣ условия на живота и не яде 4 — 5 дня нищо, той си спомня, че нѣкога се е хранилъ съ сладки коренчета и си казва: „При това положение и безъ овци може да се прѣкара“.

Азъ привеждамъ този примѣръ за вълка, защото по сѣщия начинъ много хора запитватъ: какъ трѣбва да постѣпимъ при даденъ случай? Отдѣ да знаемъ, кое е добро и кое зло? Казвамъ: ако ви оставятъ 4 — 5 дня гладенъ, ще знаете, какъ да правите добро, ще разбирате, кое е добро и кое зло. Въ всѣки човѣкъ има добри заложби, дълбоко скрити въ него, дълбоко заровени още отъ вѣковетѣ. Сегашната култура трѣбва да събуди тия скрити дарби у човѣка и да ги раз- работи. Това, което съврѣменнитѣ хора наричатъ животъ, не е животъ; това, което тѣ наричатъ мисль, не е мисль; това, което тѣ наричатъ наука, не е наука. Има голѣма разлика между истинския животъ, между сѣщинската мисль и между положителната наука и сегашния животъ, както и сегашната мисль и наука. Ние не отричаме науката, нито ученитѣ хора, но казваме, че тѣ сж още далечъ отъ онова, което ученитѣ хора могатъ да постигнатъ. Нѣкой съврѣмененъ ученъ посвѣщава цѣли 20 — 30 години отъ живота си за изучаване живота на мравитѣ: какъ се хранятъ, какви жилища си правятъ и т. н.. Това е цѣнна работа, но питамъ: какво е допринесълъ този ученъ за човѣшкия животъ съ изучаване живота на мравитѣ? — Все е допринесълъ нѣщо. Най-малко той е обърналъ вниманието на човѣка върху мравешката организация. Тѣ прѣдставляватъ една фаза на животъ отъ цѣлокупния общъ животъ. Другъ ученъ пъкъ изучава пчелитѣ. И тѣ

прѣдставляватъ една фаза на развитие отъ цѣлокупния животъ.

Слѣдователно, за да изучимъ живота на човѣка въ неговата пълнота, трѣбва да изучимъ всички форми, прѣзъ които той е миналъ и да ги съпоставимъ правилно. Напримѣръ, ако сегашнитѣ астрономи, които изучаватъ слънцето чрѣзъ неговия спектъръ, знаеха живота му, щѣха да разбератъ, чрѣзъ дедукция, че животътъ на слънцето не мяза на земния животъ. Тамъ сжществува животъ отъ висшъ порядъкъ и висша хармония. Условията на земята коренно се различаватъ отъ тия на слънцето, понеже земята, сама по себе си, поглъща повече енергия, а дава по-малко. На това обстоятелство се дължи и грѣхътъ. Земята въ сегашното си състояние е майка мащеха. Тя казва за хората: „Тѣзи дѣца не сж мои, азъ не ги родихъ.“

Сега ще ви обясня, какви отношения може да сжществуватъ между двѣ тѣла отъ различна голѣмина. Когато по-голѣмото тѣло поглъща повече енергия въ себе си, отколкото му трѣбва, въ малкото тѣло, съ което е свързано, се произвежда студъ. Когато голѣмото тѣло поглъща по-малко енергия, отколкото му трѣбва, въ малкото тѣло се произвежда топлина. Понеже слънцето изпраща голѣмо количество топлина на земята, оттукъ вадимъ заключение, че то е най-безкористното сжщество въ слънчевата система. Слънцето асимилира най-малко енергия въ сравнение съ другигѣ тѣла, вслѣдствие на което то изпраща тази грамадна енергия, която се развива у него, по всички членове на неговата система, като имъ поддържа живота. Слѣдователно, всѣко тѣло, което поглъща малко енергия навжтрѣ, а изхвърля повече енергия навънъ, може да стане центъръ на новъ животъ. Приложете тази философия и въ вашия животъ!

Мнозина запитватъ: „Какъ да се повдигна? Какъ да намѣря Бога? Какъ да се облагородя?“

Казвамъ: поглѣщайте по-малко енергия, а изпра-
щайте повече навънъ! Тази мисль Христосъ е
изразилъ въ слѣдния стихъ: „Даромъ сте взели,
даромъ давайте!“ То значи: всичката енергия, коя-
то човѣкъ е получилъ отъ Бога, той трѣбва да я
изпрати въ пространството, за да може Божестве-
ниятъ Духъ да я използва за неговото напрѣд-
ване. Отъ спазването на това правило зависи и
нашето развитие на земята. Нѣкой пита: „Какъ мо-
га да възприемамъ най-добрѣ? Какъ мога най-до-
брѣ да уча?“ — Поставете ума си въ едно почи-
ване състояние и ще можете добрѣ и правилно да
възприемате. Докато човѣкъ не дава, не може да
учи. Кой ученикъ може да бжде способенъ?—Спо-
собенъ ученикъ е този, който отправя всичкото си
внимание къмъ своя учителъ и съ това го на-
сърдчава да дава. Такъвъ ученикъ взима много
отъ своя учителъ. Колкото по-малко внимание от-
дава ученика на учителя си, толкова по-малко по-
лучава отъ него. Слѣдователно, способността на
ученика да учи и да възприема зависи отъ не-
говата вътрѣшна интензивность. Нѣкой казва:
„Азъ нѣмамъ нищо. Какво мога да дамъ?“ Законъ
е: всѣки ще даде нѣщо отъ себе си, ще плати съ
нѣщо отъ живота си. Ако нищо не плащашъ, ни-
що не можешъ да получишъ. Колкото повече пла-
щашъ, повече ще получишъ; колкото по-малко
плащашъ, по малко ще получишъ. Азъ говоря за
Божествения законъ, дѣто сжществува равенство;
въ човѣшкия законъ равенство не сжществува. И
тъй, ако искате да учите и да възприемате пра-
вилно, отнасяйте се къмъ разумнитѣ хора съ го-
лѣмо внимание.

„Работникътъ е достоенъ за своята прѣхрана“.
Всѣки човѣкъ трѣбва да работи! За обяснение
на тази идея ще ви приведа единъ мистически раз-
казъ за единъ отъ древнитѣ монарси, нареченъ
Рамахри. Той билъ уменъ царь, поетична натура,
но толкова взискателенъ, че едва ли нѣкой отъ
неговитѣ приятели, или отъ неговитѣ слуги мо-

гълъ свободно да се приближи до него. Който и да се приближавалъ при него, все ще му направи нѣкаква забѣлѣжка, все ще го изобличи въ нѣщо. Щомъ го погледне нѣкой, той веднага ще го запита: „Защо ме гледашъ така? Трѣбва да се научишъ да гледашъ добръ“. Щомъ нѣкой се обърне къмъ него съ двѣ-три думи, той веднага ще намѣри, че не му е проговорилъ намѣсто, както трѣбва и ще му каже: „Защо ми говоришъ така? Не можа ли да кажешъ друго нѣщо?“ Ако нѣкой човѣкъ се яви при него облѣченъ по свой вкусъ, веднага ще го запита: „Защо не се съобрази съ моя вкусъ, ами дойде така облѣченъ?“ Ако нѣкой го поздрави, той ще го запита: „Защо си сне шапката по този начинъ? Не можа ли да ме поздравишъ другояче?“ Въ цѣлата държава не могло да се намѣри единъ човѣкъ, който да задоволи вкуса на монарха Рамахри.

Питамъ: ако съврѣменнитѣ хора се намѣрятъ прѣдъ този царь, какъ ще излѣзатъ отъ това положение? Рамахри и днесъ е още живъ. Той живѣе у всички хора. Кой е Рамахри? — Недоволството у човѣка. По природа съврѣменнитѣ хора сж крайно недоволни. Човѣшкото съзнание е винаги будно за противорѣчията въ живота. Когато прѣзъ нашето съзнание минава нѣщо добро, то спи; когато минава нѣщо лошо, нѣщо грозно, съзнанието ни е винаги будно да го хроникира. То отбѣлѣзва злото въ свѣта така, както сеизмографътъ отбѣлѣзва землетресенията и голѣмитѣ бури въ природата. Какво добро принася сеизмографътъ, като отбѣлѣзва, че еди-къждѣ си е станало катастрофално землетресение, отъ което сж загинали нѣколко града и еди-колко си хора? — Сеизмографътъ допринася нѣщо добро. — Какво добро, именно? — Дава възможность на всички народи да научатъ за нещастиято, което е сполетѣло нѣкоя страна, и по такъвъ начинъ да ѝ изпратятъ своята помощъ и своето съчувствие. Необходимо е да се изпрати помощъ на пострадалитѣ!

Тия народи, които изпращатъ помощъ къмъ пострада-
далитѣ, съ това искатъ да имъ кажатъ: „Не се
обезсърдчавайте, вие имате подкрѣпата и на дру-
гитѣ хора въ свѣта!“

Казвамъ: болеститѣ въ съврѣменнитѣ хора
сж особенъ родъ землетресения. Когато стане нѣ-
кое силно землетресение, то събаря кжщитѣ на
хората. По сжщия начинъ, когато нѣкой човѣкъ
заболѣе отъ сериозна болестъ, той лѣга на леглото
за 3 — 4 — 5 мѣсеца и като стане отъ леглото,
болестъта е стопила мазнинитѣ му, тѣлото е олек-
нало съ 10 — 15 клгр.. Понѣкога духовниятъ се-
измографъ у човѣка прѣдсказва нещастieto, кое-
то ще го сполети, нѣколко часа или деня прѣди
да е дошло. И тогаза човѣкъ казва: „Струва ми се,
че ще заболѣя отъ нѣщо, вие се нѣщо около гла-
вата ми“. Разумниятъ работникъ трѣбва да си из-
бере такава работа, която да не е въ противорѣ-
чие съ Божиитѣ закони. Учениятъ професоръ —
философъ трѣбва да си избере, като прѣдметъ за
размишление, такива мисли, такива теории, които
да не сж въ противорѣчие съ Божиитѣ закони.
Ученитѣ хора трѣбва да бждатъ крайно искрени,
всѣки моментъ да сж готови да корегиратъ своитѣ
погрѣшки.

И тъй, всички хора трѣбва да бждатъ искре-
ни, като дѣцата, всѣкога да сж готови да корегиратъ
своитѣ понятия и схващания за живота. Се-
гашното младо поколѣние трѣбва да си създаде
една възвишена идея за Бога, като най-доброто
сжщество, съ будно съзнание всѣкога и съ пълна
готовность да помага, да внася въ насъ добъръ,
чистъ и възвишенъ животъ. Днесъ съврѣменното
човѣчество не познава Бога и затова, отъ понятия-
та на българитѣ за Бога, ще схванете, че ви го-
ворятъ за нѣкакъвъ български Богъ. Въ Англия
говорятъ за английски Богъ. Въ Америка — за
американски Богъ и т. н.. Питамъ: прави ли сж
тия схващания, тия понятия за Бога? Когато слън-
цето минава прѣзъ България, българско ли е?

Когато слънцето минава прѣзъ Англия, английско ли е? Когато слънцето минава прѣзъ Америка, американско ли е? Когато слънцето минава прѣзъ Германия, германско ли е? Наистина, онази частъ отъ слънчевата свѣтлина, която минава прѣзъ България, или прѣзъ Англия, или прѣзъ Америка, или прѣзъ Германия, се пада на тия страни, но слънцето въ сжщностъ не принадлежи нито на България, нито на Англия, нито на Америка, нито на Германия, нито на коя и да е друга страна. Мисълта, че слънцето принадлежи на коя и да е страна, е користолюбива и заблуждава хората. Тази идея трѣбва да се схване добръ въ съзнанието на човѣка, и той да разбере, че частитѣ не съставляватъ цѣлото, но цѣлото сжществува независимо отъ своитѣ части.

Свърѣмненната философска мисълъ твърди, че всѣко тѣло има свои части. Тази мисълъ е права, но всѣка отдѣлна частъ не съставлява цѣлото тѣло. Напримѣръ, човѣкъ има ржцѣ, но ржцѣтѣ не съставляватъ човѣка; човѣкъ има очи, но очитѣ не съставляватъ човѣка; човѣкъ има мозѣкъ, но мозѣкътъ не съставлява човѣка; човѣкъ има стомахъ, бѣли дробове, мускули и редъ още органи, но тѣ сами не съставляватъ човѣка. Тѣ сж само отдѣлни органи, а човѣкътъ може да сжществува и безъ тѣхъ. Въ физическия свѣтъ, обаче, безъ тѣзи органи, човѣкъ не може да види свѣта тъй, както е създаденъ. Той може да го види по другъ начинъ, но това ще бжде специфиченъ начинъ.

Казвамъ: при разглеждане на различнитѣ религиозни въпроси, най-първо трѣбва да се спремъ на слѣдния въпросъ: каква частъ енергия отъ Божествената Любовь асимилира всѣки човѣкъ и каква частъ отъ тази енергия изпраща навънъ. Този е единъ важенъ процесъ, съ който трѣбва да започне артериалната духовна система на човѣка, за да бжде готовъ да заживѣе съ новитѣ разбирания на живота, съ новитѣ методи на науката. Напримѣръ, има нови методи за изучаване на слънцето: Ако всич-

ки, които сега ме слушате, сте готови за тѣзи нови начини, още сега трѣгваме за слънцето и за 20 минути ще бъдемъ тамъ: ще се разходимъ по него, ще разгледаме планинтѣ и горитѣ му, ще видимъ петната, ще разберемъ, какъ живѣятъ сжществата на него, и слѣдъ половинъ часъ ще се върнемъ на земята. Само по този начинъ ще разберемъ, дали слънцето е огнено, горящо тѣло, каквото ученитѣ хора на земята го описватъ, или не е такова. Често сжществата, които живѣятъ на слънцето, си правятъ редъ забавления, които понякога засѣгатъ и насъ. Така и Неронъ запали Римъ за свое удоволствие, да види, какъвъ ефектъ ще произведе това нѣщо върху самия него. Въ това врѣме той свирѣше съ арфата си и декламираше най-хубавитѣ си произведения, като казваше: „Великолѣпна е тази гледка! Велико нѣщо е да гори Римъ! За такъвъ великъ поетъ и декламаторъ, като мене, и Римъ може да гори. Азъ заслужавамъ това!“ Тѣй си мислѣше Неронъ по това врѣме. Всички хора, обаче, бѣдни и богати, бѣгаха съ настрѣхнали коси отъ ужасъ, а Неронъ свири и пѣе, не иска да знае, чуди се, какво положение да заеме, какъ по-добрѣ да се любува на тази гледка.

И наистина, великолѣпно нѣщо е да гори Римъ за единъ великъ човѣкъ! Но още по великолѣпно е, когато става въпросъ, кой запали Римъ, Неронъ да каже: „Азъ запалихъ Римъ.“ Какво направи той, обаче?—Той посочи като виновници за запалването на Римъ християнитѣ. Тази е лошата страна на неговата постѣпка. Неронъ трѣбваше да бжде доблестенъ, да каже: „Азъ съмъ силенъ човѣкъ, великъ поетъ и за свое удоволствие искахъ да запалия Римъ.“ Така постѣпватъ и мнозина отъ свърѣменнитѣ хора. Тѣ взиматъ своитѣ арфи, запалватъ Римъ и започватъ да декламиратъ стихотворенията си, но като ги питатъ, кой запали Римъ, отговарятъ: „Еди-кой си запалиха Римъ“. Казвамъ: тѣзи хора започватъ добрѣ, свършватъ злѣ. Кажете: азъ запалихъ Римъ! Хубаво е да се запали

огъня въ Римъ, но не самия Римъ. И нека този огънь гори съ такава свѣтлина, която да просвѣтшава умоветъ на хората, и съ такава топлина, която да стопля замръзналитъ имъ сърца!

Питамъ: защо когато умиратъ баща ви или майка ви, които вие обичате, веднага ги детрониратъ, като ги или заравятъ въ земята или изгарятъ въ пещъта? Въ това отношение, египтянитъ имаха по-прави схващания: тѣ балсамираха своитъ умрѣли, а съврѣменнитъ хора ги заравятъ въ земята, или изгарятъ въ пещи. И еднитъ, и другитъ иматъ идея за това, но лошото е тамъ, че сегашнитъ хора искатъ по-скоро да се освободятъ отъ своитъ умрѣли. Днесъ, като умре нѣкой нашъ близъкъ, едва сърцето му спира да тупти, и ние бързаеме да го занесемъ на гробищата. Казвате: „Нека си върви вече този човѣкъ. Другъ да дойде на негово мѣсто!“ Какви сж тия хора, които могатъ тѣй лесно да погребватъ своитъ идеали? Какъвъ е този човѣкъ, който може да изневѣри на Бога за една жена въ свѣта, или за нѣкаква обикновена служба, или за нѣкакви си стотици левове, които получава отъ държавата? Ако единъ човѣкъ ходи отъ църква на църква да търси Истината и мѣни своитъ възгледи, както хамелионътъ цвѣта си, питамъ: какви сж тия убѣждения? Казвамъ: всички църкви сж едно и сжщо учрѣждение. Истината пкъ е навсѣкждѣ една. Дѣто и да идете, въ която църква и да влѣзете, Истината е една. Въ която кжша и да влѣзете, слънцето еднакво грѣе. Разликата седи въ това само, че нѣкждѣ прозорцитъ сж по-голѣми, нѣкждѣ — по-малки, вслѣдствие на което въ нѣкоя кжща влиза повече свѣтлина, а въ друга — по-малко. Обаче, трѣбва да знаете, че въ всѣка кжща има възможность да влиза много свѣтлина. Чудни сж нѣкои хора, когато искатъ да ни убѣдятъ, че тѣ знаятъ Истината повече, отколкото друитъ хора. Това значи, че тѣхнитъ прозорци сж по-голѣми; но всѣки човѣкъ може да отвори

своитѣ прозорци, за да възприеме чрѣзъ тѣхъ повече свѣтлина. Този е принципътъ, който можете да приложите въ живота си. Всички хора иматъ възможность още сега да намѣрятъ извора на своя животъ.

Мнозина запитватъ: какъ ще се оправи свѣтътъ? — Свѣтътъ ще се оправи, като мине прѣзъ голѣми изпитания, прѣзъ голѣми бури. Бурята прѣдставлява процесъ на прѣчистване. Капитанътъ, който управлява сега парахода на цѣлокупния животъ, трѣбва да бжде много разуменъ, да разбира смисъла на живота, за да изведе парахода благополучно на пристанището. Всемждъръ и великъ е Този капитанъ! Всѣки, който Му се подчинява, ще прѣкара всички изпитания и бури и ще влѣзе въ новия животъ.

Днесъ всички учени и религиозни хора трѣбва да застанатъ на разумна почва, да се загрижатъ за бѣднитѣ, за страждущитѣ, да имъ покажатъ правия пѣтъ, да имъ поговорятъ за смисъла на живота. Не е достатъчно само да нахранимъ човѣка, но трѣбва да се погрижимъ за неговата душа, да му покажемъ истинския животъ, въ който трѣбва да живѣе. Кое е по-хубаво: да бждешъ ученъ човѣкъ или невѣжа? Хубаво е да знаешъ да четешъ, да пишешъ и да мислишъ, но по-хубаво е да съзнавашъ, че знанието, което имашъ, ти е дадено отъ Бога и да Му благодаришъ. Слѣдъ това да употребишъ това знание за свое благо, както и за благо на своя ближень. Такавъ човѣкъ ще увеличава знанията си всѣки день. Казва се въ Гисанието: „Праведниятъ човѣкъ върви отъ знание въ знание, отъ слава въ слава“. И тогава ние казваме: работникътъ, който работи за Бога, е достоенъ за своята прѣхрана и на физическия свѣтъ, и на духовния свѣтъ, и на Божествения свѣтъ.

И тъй, основната мисълъ, която трѣбва да остане въ съзнанието на хората е слѣдната: давай-те повече, асимилирайте, поглъщайте, по-малко!

Имайте характера на слънцето! Нѣкой ще каже: да, ако азъ бихъ ималъ толкова злато, колкото единъ милиардеръ, щѣхъ да направя хората щастливи. — Не, това щастие е врѣменно. Истинското щастие на човѣка седи въ реализиране на неговитѣ възвишени и благородни идеи. Само така човѣкъ ще се освободи отъ празнословие, отъ вглеждане въ чуждитѣ погрѣшки, отъ одумване и т. н. Погрѣшките, както злото въ свѣта, трѣбва да съставляватъ поука, учение за всички хора. Учете се отъ всичко, което става въ свѣта! Ние гледаме на свѣта отъ по-високо становище, отъ Божествено гледище. Злото въ свѣта е условие за проявяване на Божията Любовь, на Божията Мъдростъ, на Божията благодѣтелностъ, милостъ и т. н.. Нѣкой човѣкъ изяжда едно агне. За агнето това е зло. Защо се допуска това зло? Въ дадения случай агнето се жертвува за човѣка, да прѣмине въ нова, по-висока форма, съ нова енергия и нови разбирания. При това благо, което ще добие агнето, не струва ли да бѣде изядено? Но човѣкътъ, който изяжда това агне, трѣбва да е въ състояние да трансформира неговата енергия отъ по-низка въ по-висока. Не е ли способенъ да направи това, нито човѣкътъ ще се ползува отъ агнето, нито агнето ще се ползува отъ тази жертва. Ако ти си единъ червей и се пожертвуващъ за нѣкого, за да минешъ въ по-високо състояние, тази жертва е на мѣстото си. Нѣкой казва: „Смачкаха ме хората, изгубихъ човѣшкия си образъ“. Питамъ: ако съ това смачкване ви се даде нѣщо по-велико, не струва ли да се посмачка малко вашия видъ? — Струва, разбира се. Това, което Богъ дава на човѣка, напълно замѣства загубеното.

Ще ви приведа случая за единъ турчинъ бекрия, т. е. голѣмъ пьяница — на день изпивалъ по едно кило джибренка. Това станало въ Шуменъ. Този турчинъ отива една вечеръ, около 10 ч., въ една кръчма. Кръчмата била затворена, кръчмарътъ си легналъ. Той похлопалъ на вратата. Излиза кръчмарътъ и го пита: „Какво

искашъ?" — Моля ти се, дай ми 100 грама джибренка! Кръчмарътъ, по погрѣшка, взима въ тъмнината газеното шише и налива 100 грама газъ вмѣсто ракия. Турчинътъ надига шишенцето да пие, и веднага извиква: „Какво направи ти? Даде ми газъ вмѣсто ракия.“ Какво става слѣдъ това съ турчина? — Отъ този моментъ той прѣстава да пие. Отъ тогава всѣка година наредъ отивалъ при кръчмаря и му казвалъ: „Много ти благодаря за лѣкарството, което ми даде вмѣсто джибренката. То ме спаси и ошастливи живота ми“. Питамъ: ако и вие въ нѣкоя мрачна нощъ на живота си изпиете $1\frac{1}{2}$ кило газъ, коѣто ще ви спаси отъ единъ лошъ навикъ и ви постави въ правия пѣтъ на живота, не струва ли да изпиете тези газъ, като лѣкарство? — Струва да се изпие.

„Работникътъ е достоенъ за своята прѣхрана“. Всѣки човѣкъ е достоенъ за онова, което му се случва въ живота. Мнозина, обаче, се считатъ недостойни за онова, което имъ се случва. Който е недоволенъ отъ това, което го сполетява въ живота му, нека подаде заявление да го уволнятъ.“

„Работникътъ е достоенъ за своята прѣхрана. Защо? — Не се интересувайте отъ това, но всѣки да каже въ себе си: „Азъ съмъ достоенъ за радостта, за страданията, за любсвѣта, както и за умразата въ свѣта“. Нима, ако извадя агнето отъ устата на вълка, той нѣма да се разгнѣви? — Ще се разгнѣви, разбира се. Но ти ще извадишъ агнето отъ устата на вълка, и ще му кажешъ: „Ти нѣмашъ право прѣдъ моитѣ очи да изядашъ агнето!“

И тъй, ако възприемете и използвате енергията, която се образува сега въ свѣта при землетресенията и буритѣ, тогава всички мжчнотии, страдания и противорѣчия, на които ще се натъкнете, нѣма да ви причинятъ никакви пакости. Това е изказано въ 91 Псаломъ съ слѣдния стихъ: „Тисяща ще падатъ отъ страната ти и десетъ тисяща отъ дѣсно ти, но при тебе нѣма да се приближатъ“. Мо-

гатъ да ставатъ редъ катаклизми въ природата, но такъвъ човѣкъ ще остане незасегнатъ; стотици кжщи около него могатъ да се разрушатъ, но неговата ще остане неповрѣдена; земята ще отваря и затваря устата си, но него нѣма да погълне. Ако пъкъ го погълне, той ще има сила да ѝ каже: „Отвори устата си и ме изхвърли навънъ!“ Земята не може да поглъща праведни хора. Тя обича грѣшниците: отваря устата си, като сомъ, и ги поглъща.

„Работникътъ е достоенъ за своята прѣхрана“. Ако внесете тази мисль въ ума си и направите единъ малкъ опитъ въ това отношение, ще видите, че има какво да се работи и учи. Нѣкои казватъ, че сж остарѣли, че не е врѣме за учене вече и т. н. — Не, не сте остарѣли. Ако се считате стари, това е отъ безлюбие. Който люби, той не остарява. За Бога се казва, че е Любовь. Той остарява ли? — Не, Той е вѣчно младъ. И затова, когато Богъ заживѣе у насъ, ние ще се подмладимъ, ще придобиемъ условия за ново знание, ще станемъ силни и мощни, да разрѣшаваме задачите на живота. Всѣки ще разрѣшава задачите си така, както подхожда на неговото естество. Слѣдователно, нашата задача не седи въ това, да измѣняме живота на хората, но всѣки трѣбва да разрѣшава задачите си при обстановката, въ която е поставенъ. Ипри възможноститѣ и условията, които отговарятъ на неговото естество. За да бждешъ човѣкъ, не е нужно специална обстановка. Обстановката не измѣня човѣка. Азъ съ удоволствие наблюдавамъ усилията, които прави нѣкоя мравка или пеперуда; съ удоволствие наблюдавамъ, какъ текатъ изворитѣ, какъ грѣе слънцето, какъ духатъ вѣтроветѣ и т. н.. Изворитѣ, слънцето, това сж сжщества, съ които ние се разговаряме на специаленъ езикъ. Напримѣръ, ако бутнете нѣкоя мравка малко грубо, тя веднага се изправя и ви пита: „Какво искашъ отъ мене? Защо ме буташъ?“ Ако се отнесете внимателно къмъ нея, тя започва да

движи пипалцата си, да се разговаря учтиво и ви пита: „Какво ново има?“ И започва да разговаря, какво е прѣдзначението и въ мравуняка. какъ живѣе тамъ и т. н.. И мравитѣ иматъ своя култура, свой езикъ. Ако вие знаехте по-главнитѣ модерни езици или нѣкои отъ старитѣ езици, като староеврейски, старогръцки, санскритски. или другъ нѣкой езикъ, щѣхте ли да страдате? Знанието на езици е голѣмо богатство за човѣка. Ами ако знаехте езика на ангелитѣ, щѣхте ли да страдате? И ангелитѣ иматъ своя граматика, своя писменостъ, свои нарѣчия, главно три — за тритѣ различни свѣтове. Тѣ си служатъ съ около 35 милиона думи. Това още не се отнася до първокласнитѣ, но до нѣкои отъ по-долноразреднитѣ ангели.

Ще кажете: вѣрно ли е това?— Ако вѣрвате, вѣрно е; ако не вѣрвате, не е вѣрно. Числото 35 милиона показва богатство на съзнанието. Каква тънкость, каква широта и просторъ на съзнанието се изисква, за да се постигнатъ тия нѣща! Колко хиляди години се изискватъ, докато стигните до тукъ! Ще дойде день, когато човѣкъ ще борави съ 35 милиона думи въ своя рѣчникъ. Каква красота, какво величие се крие въ такъвъ езикъ! Всички тия думи се включватъ само въ една дума. Езикътъ съдържа цѣлъ козмосъ въ себе си. Като влѣзете въ Божествения свѣтъ, ще видите, че всѣка дума има своя опрѣдѣлена форма. Напримеръ, думата Любовь има своя форма, въ видъ на тѣло, на прѣдметъ, съ който може да се забавлявате. Думата Мъдрость сжщо така има своя опрѣдѣлена форма. Думитѣ сж реални, а не отвлѣчени понятия. Тѣ съотвѣтствуватъ на извѣстни прѣдмети на земята. Кой прѣдметъ съотвѣтствува на Любовта?

„Работникътъ е достоенъ за своята прѣхрана“. Ученикътъ е достоенъ за знанието, което му се дава. Праведниятъ е достоенъ за Божията Благодать.

Сега, азъ желая у всички да се яви стремежъ

да учите, да придобивате знания. Истинско на-
ние е нужно на всинца ви -- знание, което смиря-
ва, а не което възгордява човѣка. Всички хора се
нуждаятъ отъ знание, което внася свѣтлина, миръ,
щастие Божествено благо за душата и разкрива,
че междъ всички явления въ живота има тѣсна
вътрѣшна връзка. Всичко въ свѣта съдѣйствува
за проявлението на Божията Любовь и Благостъ
въ свѣта, които създаватъ условия за тѣсна връз-
ка между души ъ. Странданията сближаватъ хора-
та въ свѣта, или създаватъ условия за проява на
Божията Любовь, Която свързва всичко въ едно
цѣло.

„Работникътъ е достоенъ за своята прѣхрана“.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 13 май, 1928 г.
въ София.

10-ти 1946-та

Той дойде при Пилата

Той дойде при Пилата и той

Той дойде при Пилата

ТОЙ ДОЙДЕ ПРИ ПИЛАТА

те се вписватъ съ по-големо тържествено, отко-
лото се посрещатъ житиѣ, които идатъ на земята.

Прочетете 105 Псаломъ, да видите, че човѣ-
чеството и до днесъ се намира прѣдъ несбъждати
идеали. Псалмопѣвецъ пише, че Господъ е далъ
много нѣщо на евреитъ, далъ имъ е много обща-
ния, въпреки това ние виждаме, че отъ три хи-
ляди години насамъ евреитъ, евреитъ, евреитъ, а това
такава по лието на земята, която имамъ другъ
народъ. Какъвъ смисълъ има този Псаломъ за
евреитъ? Ако се разглеждатъ нѣщата биващо
мнозина ще запитатъ: „Какъвъ смисълъ иматъ тѣ
общения, както всичко това, което Богъ нѣкога
е правилъ за евреитъ, които отъ толкова години
тѣ са подложени на такива бури и изпитания?
Споредъ тяхъ ще излезе, че този Псаломъ не
е за евреитъ. Обаче, той е за евреитъ само за избранитъ.
Всички тѣхъ знамения ще дойдатъ за въ бъдеще
на земята, а нѣкои отъ тѣхъ вече идатъ. Цѣло
Богъ е обещалъ, че ще спаси своитъ възлюбени,
единъ денъ земята ще се прѣвземе, и Той ще а
прѣдаде на избранитъ си. Засега земята е въ
чужди рѣци. Подъ чие владѣнство е сега земята,
нѣма да обяснявамъ, но казвамъ: тази истина не
може днесъ да се отриче на човѣчеството, защото
то неговото съзнание не е така развито, да може
пресвѣтло да я разбере и възприеме.

5.

За да разберете, доколко вашето съзнание

София — 1929

Лука 23:2

10·XII·1946 год.

Той дойде при Пилата

„Той дойде при Пилата и поиска тѣлото Исусово*).

Съврѣмениятъ животъ е животъ на реликсии, на остатъци. Въ съврѣмения свѣтъ умрѣлитѣ се испращатъ съ по-голѣмо тържество, отколкото се посрѣщатъ живитѣ, които идатъ на земята.

Прочетете 105 Псаломъ, да видите, че човѣчеството и до днесъ се намира прѣдъ несбжднати идеали. Псалмопѣвецътъ пише, че Господъ е далъ много нѣщо на евреитѣ, далъ имъ е много обѣщания, въпрѣки това ние виждаме, че отъ три хиляди години насамъ еврейскитѣ народъ е така тласканъ по лицето на земята, както никой другъ народъ. Какъвъ смисълъ има този Псаломъ за евреитѣ? Ако се разглеждатъ нѣщата буквално, мнозина ще запитатъ: „Какъвъ смисълъ иматъ тия обѣщания, както всичко това, което Богъ нѣкога е правилъ за евреитѣ, щомъ отъ толкова години тѣ сж подложени на такива бури и изпитания? Споредъ тѣхъ ще излѣзе, че този Псаломъ не е вѣренъ. Обаче, той е вѣренъ само за избранитѣ. Всички тия знамения ще дойдатъ за въ бждеще на земята, а нѣкои отъ тѣхъ вече идатъ. Щомъ Богъ е обѣщалъ, че ще спаси своитѣ възлюбени, единъ день земята ще се прѣвземе, и Той ще я прѣдаде на избранитѣ си. Засега земята е въ чужди рѣцѣ. Подъ чие владичество е сега земята, нѣма да обяснявамъ, но казвамъ: тази истина не може днесъ да се открие на човѣчеството, защото неговото съзнание не е така развито, да може правилно да я разбере и възприеме.

За да разберете, доколко вашето съзнание

*). Лука 23:52.

пробудено, излѣзте вечерно врѣме вѣнъ и наблюдавайте звѣздитѣ по небето. Ако съзнанието ви е развито, всички тия звѣзди, които блѣщукатъ по небето, като малки запалени свѣщици, ще бждатъ за васъ обширни свѣтосве, каквито сж въ сжщностъ. Не е ли пробудено съзнанието ви, тия звѣздички ще останатъ за васъ малки, свѣтли точки, каквито ги виждате отдалечъ. Който ученъ и да ги наблюдава отъ земята, нѣма ли развито съзнание, не ще може да ги схване въ тѣхната дѣйствителна голѣмина.

„Той дойде при Пилата и поиска тѣлото Исусово“. Вие ще кажете: „Какво отъ това, че Никодимъ дошълъ при Пилата да иска тѣлото Исусово? — Това показва, че всички съврѣменни хора обичатъ реалния свѣтъ. Реалниятъ или материалниятъ свѣтъ е свѣтъ безъ любовь. Той е съставенъ отъ труповетѣ на милиарди възвишени на врѣмето сжщества, които сж живѣли прѣди милиони години въ безконечнитѣ вселени. Този свѣтъ прѣдставлява мъртва материя или материя на спещи сжщества, разхвърляни по цѣлата вселена. Почвата, върху която днесъ стѣпватъ, е посѣта отъ труповетѣ на тия възвишени сжщества. Ако единъ день тия сжщества се събудятъ и се изправятъ прѣдъ васъ съ всичкото си величие, отъ васъ поменъ нѣма да остане. Тѣ ще ви кажатъ: „Не знаете ли, какви божества смене? Съ какво право тѣпчите отгорѣ ни?“ Вие тѣпчите спокойно върху земята и казвате: „Земя, прѣстъ е това, която се е образувала отъ разлагането на неорганически вещества и гниенето на органически, като листа, корени и клончета на дървета, животински остатѣци т. н.“ Питамъ: какъ се образуваха тия листа? Отдѣ взеха тѣ своята материя? Едно врѣме материята, отъ която се създаде земята, е била разпрѣсната изъ цѣлото пространство, и тогава тя е заемала по-голѣмъ обемъ, отколкото е обемътъ на слънчевата система днесъ.

Питамъ: какво ще схванете отъ това съ вашето съзнание? Защо трѣбваше земята да се сма-

ли толкова много, да стане такава малка топка, каквато я виждаме днес? Защо трѣбваше да се явимъ и ние на земята, да разглеждаме редица социални и научни въпроси, като, напримѣръ, въпроситѣ: защо е създадена земята, защо сме дошли да живѣемъ върху нея и т. н.? Ако човѣкъ може да си отговори ясно, положително, защо е дошълъ на земята, той е разрѣшилъ единъ кардиналенъ въпросъ. Това, което Богъ е разрѣшилъ въ себе си, и ние трѣбва да разрѣшимъ. Щомъ разрѣшимъ въпроса, защо е създаденъ свѣтътъ, ние ще станемъ като Бога и Едно съ Него. Искате ли да разрѣшите тази велика задача извънъ Бога, като се индивидуализирате, или като личностъ, или като божество, отдѣлно отъ Бога, и цѣлата вѣчностъ не ще бжде въ състояние да ви достави нужното врѣме, за да я разрѣшите.

„Той дойде при Пилата и поиска тѣлото Исусово?“ Защо бѣше нужно на Никодима това тѣло, когаго Христовиятъ Духъ е вече отлетѣлъ? При това, Христосъ каза на ученицитѣ си: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нѣма да имате животъ въ себе си“. Мнозина отъ Неговитѣ ученици, като чуха това, съблазниха се и рекоха: „Жестоката е тая дума. Кой може да я слуша?“ И казваше имъ Исусъ: „Затова ви рекохъ, че никой не може да дойде при мене, ако не му е дадено отъ Отца ми“. Отъ това мнозина отъ Неговитѣ ученици се повърнаха назадъ и не ходѣха съ Него. Тогазъ рече Исусъ на дванадесетитѣ: „Дали искате и вие да си идете?“ Симонъ Петъръ му отговори: „Господи, при кого да идемъ? Ти имашъ думи на животъ вѣченъ, и ние повѣрвахме и познахме, че Ти си Христосъ, Синъ на Бога живаго“. Тогава Христосъ имъ каза: „Не разбирайте нѣщата буквално. Словото, което проповѣдвамъ, това е моята плътъ и кръвъ“.

Отъ двѣ хиляди години насамъ съврѣменното християнство върви все по пѣтя на 70-тъ ученици, които се съблазниха отъ думитѣ Христови и

Го напуснаха. Никодимъ все още продължава да търси тѣлото на Христа, разпитва, дѣ е ходилъ Христосъ, дѣ се намира сега Неговото тѣло и т. н. Отъ 2000 години насамъ съврѣменното християнство, като Никодима, отива въ Палестиня да се покланя на светитѣ нѣща, да ги прѣвзема, безъ да му дойде на умъ да приложи Хирстовото учение въ себе си и да разбере, какво значи възкресение. Докато човѣкъ е пѣленъ съ неестествени желанія въ себе си, той не може да намѣри Истината. Неестественитѣ желанія, споредъ теорията на германския ученъ Луи-Куне, прѣдставляватъ натрупана полуорганическа материя въ организма на човѣка. Отъ натрупването на тия полуорганически вещества въ организма на човѣка, тѣлото му започва да затлъстѣва, да надебелява: лицето, вратътъ, коремътъ му надебеляватъ. Отъ натрупването на тази излишна материя по тѣлото, човѣкъ започва да се задушава, трудно се движи, запотѣва се лесно и казва: „Тежъкъ, лошъ е моятъ животъ.“ Такъвъ пѣленъ човѣкъ може да се уподоби на добиче, много натоварено, което едва се движи подъ тежестта на своя товаръ. По сжщия начинъ човѣкъ често изпада въ живота си прѣдъредица неестествени желанія, които създаватъ въ него тия неестествени натрупвания, наслоязания. Тѣзи послѣднитѣ сж причина за много отъ нещастията на неговия животъ. Човѣшкиятъ умъ може да се натрупа; човѣшкото сърце може да се натрупа; човѣшката воля може да се натрупа. Съ какво? — Съ неестествени желанія, които не могатъ да се реализиратъ. Защо не могатъ да се реализиратъ? — Защото тази материя, която се натрупва въ организма, е полуорганическа и не може да се използва отъ него. Отъ такъва натрупвания, именно, се създава болестта „артерио-склероза“, която се явява повече въ възрастнитѣ хора.

Азъ наричамъ тази болестъ „циментова мазилка“. Човѣкъ трѣбва да разбира свойствата на тази циментова мазилка, ако иска да се прѣдпазва и дѣ-

кува отъ нея. Ако дадете на едно малко дѣте циментъ и вода и му кажете да си поиграе съ тѣхъ, какво ще направи това дѣте? —То ще вземе циментовия прахъ, ще го залѣе съ вода, ще направи отъ него каша и ще постави крака си въ кашата. Поседи ли кракътъ му нѣколко часа въ тази каша, ще се втвърди и не ще може да го извади оттамъ. Сжщо такива желанія, съ свойства подобни на циментовото брашно, се срѣщатъ и у човѣка. Докато човѣкъ не е забъркалъ още циментовото брашно съ водата, той е свободенъ. Даже и слѣдъ като забърка циментовото брашно съ водата, но не си е турилъ крака въ тази каша, той е още свободенъ. Обаче, тури ли си веднѣжъ крака въ циментовата каша, тя започва постепенно да го вързва, да го вцѣпенява. Въ първо врѣме желанието на човѣка може да е хубаво, красиво, но послѣ, слѣдъ като тури крака си въ него и поседи така нѣколко часа, то започва да го вързва. За да се освободи този човѣкъ отъ това ограничително условие, трѣбва да дойде отвънъ другъ нѣкой съ длето, съ чукъ, за да го освободи и развърже отъ тази циментова каша.

На съврѣменнитѣ учени хора, паралелно съ изучаване живота на мравитѣ, пчелитѣ, прѣдстои да разрѣшатъ основния въпросъ на човѣшкия животъ, въпросътъ за тази вжтрѣшна неестествена материя въ организма, която вцѣпенява, втвърдява идеитѣ, желаніята и волята на човѣка. Нѣма пострашно нѣщо отъ това, когато човѣшкитѣ мисли, чувства и желанія се втвърдятъ, т. е. кристализиратъ. Нѣкой казва: „Азъ искамъ да кристализирамъ!“ Казвамъ: нѣма пострашно нѣщо отъ кристализиране на мислитѣ, чувствата и желаніята на човѣка! Който не разбира това нѣщо, той си го прѣдставлява леко и го желае.

„И отиде Никодимъ при Пилата да поиска тѣлото Исусово“. Защо му бѣше нужно това тѣло? —За реликсии. Въ миналото, както и сега, много хора търсятъ нѣкакви останки, спомени отъ вели-

ки хора, отъ светии, за да могатъ да ги използватъ като лѣкарства, или да правятъ съ тѣхъ нѣкакви чудеса. Срѣщамъ нѣкой човѣкъ носи кръстче, направено отъ дървото, на което Христосъ билъ разпнатъ, и казва: „Това кръстче има особени свойства: тури ли се въ прѣсно млѣко, веднага го подквасва“. Казвамъ: азъ зная една течность, отъ която, като капна нѣколко капки въ млѣкото, то веднага се подквасва. Питамъ: каква разлика има тогава между дървеното кръстче и нѣколкото капки отъ течността, щомъ и двѣтѣ еднакво подквасватъ млѣкото?

И тѣй, всички вѣрвания, всички мисли и чувства, които служатъ за облагородяване на човѣшката душа, сж естествени вѣрвания, естествени мисли и чувства. Всички ония мисли, чувства и желания, които спъватъ човѣшкия прогресъ, отжпаватъ човѣшкия умъ и отслабватъ човѣшката воля, тѣ сж останки, които кристализиратъ мислитѣ, чувствата и желанията на човѣка. Питамъ: какво ще бжде положението на човѣка, ако въ духовния му животъ поставимъ такава основа, каквато поставятъ хората на кжщитѣ? Въ духовния свѣтъ човѣкъ не трѣбва да има никаква кжща, никакъвъ домъ, никакво училище, никаква служба, никаква религия —нищо не трѣбва да има. Ще кажете, че това е противорѣчие, че това е афоризъмъ. Прѣдставете си единъ домъ отъ десетъ члена —родители и дѣца. Какво ще бжде положението на този домъ, ако всѣко дѣте пожелае да има отдѣлна кжща, свои дѣца и т. н.? Докато дѣцата въ единъ домъ сж още дѣца, съ дѣтински желанія, не мислятъ за своя кжща, за свои дѣца, този домъ, тази фамилия може още да сществува. Започнатъ ли, обаче, и дѣцата на този домъ, на тази фамилия да искатъ, всѣко за себе си, отдѣлна кжща, свои дѣца, тази фамилия умира вече. Прѣдставете си, че едно десетгодишно момиченце и едно дванадесетгодишно момченце пожелаятъ да си направятъ своя кжща, да се отдѣлятъ отъ родителитѣ си и

да заживѣятъ свободно, какво ще стане съ тѣхъ? Какво ще стане и съ цѣлата фамилия? Наистина, фамилията трѣбва да се разширява, но правилно. Въ природата сжществува само една фамилия. Страданията и нещастията въ свѣта се дължатъ на това, че всѣки човѣкъ желае да създаде свой домъ, да стане баща или майка. Казвамъ: свѣтътъ страда отъ много бащи и майки, че не знае кого отъ тѣхъ да слуша. Майката вълчица казва на своя синъ: „Синко, ще отидешъ до нѣкоя кошара, ще прѣскочишъ вжтрѣ, ще грабнешъ едно отъ младитѣ и хубави агънца и ще го донесешъ да си похапна.“ Майкага лисица казва на своитѣ дѣца: „Ще отидите въ нѣкой курникъ, ще се промъкнете до най-тлѣстата и едра кокошка и ще ми я донесете. Азъ затова, именно, ви отгледахъ, да ме храните на стари години.“ Майката змия казва на младитѣ си змѣчета: „Ще отидите до най-близкото блато, ще хванете за крака една отъ тлѣститѣ жаби и, независимо отъ това, дали крѣка, или не, ще ми я донесете да си хапна“.

Питамъ: какъ ще примирите всички тия противорѣчия, които сжществуватъ въ природата? Ще кажете: „Това е законъ“. — Не, въ противорѣчиата законъ не сжществува. Законъ сжществува самовъ разумния свѣтъ. Дѣто нѣма разумность, тамъ има само безпорядкъ и беззакония. Когато вълкътъ изяжда агнето, това е беззаконие; когато лисицата изяжда кокошката, това е беззаконие; когато змията изяжда жабата, това е беззаконие; и най-послѣ, когато човѣкъ убива или обѣсва човѣка, това е пакъ беззаконие. Въ сждилища, дѣто не се спазватъ Божиитѣ закони, сжществува беззаконие. Всички сждии, всички управници, на која да е държава, трѣбва да постѣпватъ така, както Богъ постѣпва. Христосъ казва: „Отецъ никого не сжди, но е далъ властъ, сждба на Своя Синъ“. Значи, свѣтътъ ще се оправи, когато дойдатъ на властъ дѣцата, тѣ да го управляватъ. Какъ разрѣшаватъ дѣцата въпросигъ? — Много лесно. Като се

скарать двѣ малки дѣца, едното хваща другото за косата, поразтърсва го малко, и го заплаква. Слѣдъ това то се хвърля върху първото, набива го малко, хваща го за косата и се отдръпва. Послѣ, първото дѣте се приближава при второто, дава му едно орѣхче и се помиряватъ. Както виждате, бърза процедура, бърза сждба, бързо разрѣшение на въпроситѣ.

Казвамъ: въ съврѣмения животъ на човѣка има редъ архаически, редъ атавистически идеи и чувства, които се прѣповтарятъ периодически. Често и напрѣднали, разумни хора, когато изпаднатъ подъ влиянието на тия атавистически мисли и чувства, изгубватъ присѣтствието на духа си, изгубватъ яснотата и бистротата на съзнанието си. И вие виждате тогава този човѣкъ, който прѣди единъ часъ, прѣди единъ день е билъ готовъ да възлюби цѣлия свѣтъ, щомъ изпадне въ нѣкое тъмно състояние на миналото, започва да говори, че хората сж лоши, че всичко въ свѣта е мракъ и тъмнина и т. н. Питамъ: какъ е възможно да стане такава бърза промѣна съ човѣка, който до вчера е казвалъ, че е готовъ на всички жертви, че е готовъ да възлюби цѣлия свѣтъ? Каква любовъ е неговата? Реално ли е това? — Реални нѣща сж само тѣзи, които не търпятъ никакви прсмѣни. Какъ е възможно една рѣка, която до вчера е била чиста, днесъ да се размжти? — Щомъ тази рѣка се размжтва, има причини за това. Когато една рѣка се размжтва, това показва, че всички дръвчета около нея сж изсѣчени. Щомъ дърветата около една рѣка се изсѣкатъ, тя носи калъ, която я прави мжтна.

Сжщото нѣщо се забѣлѣзва и въ живота. Въ всѣка страна, въ която дърветата се изсичатъ и растителността не се подържа, никаква култура не може да има. Този законъ е вѣренъ и по отношение на самия човѣкъ. Често хората страдатъ по причина на това, че изтрѣбватъ растителността на своя организъмъ. Ако разгледаме организма на нѣкой здравъ човѣкъ, въ него виждаме гжсти гори и бо-

гата растителностъ. И ако този човѣкъ, по невнимание, изсѣче своитѣ гори, изворитѣ на неговия умъ и на неговото сърце непрѣменно ще се размжътъ.

Често съврѣменнитѣ хора говорятъ за мораль, за убѣждения, обаче, моральтъ, убѣжденията на повече отъ сегашнитѣ хора се заключаватъ въ слѣдното: да живѣятъ добрѣ, да иматъ хубави жилища, да бждатъ щастливи. Тази идея е отлична, но тя по разбира друго нѣщо. Когато човѣкъ се стреми да има хубаво, хигиенично жилище, това подразбира здраво тѣло, отличенъ, свѣтълъ умъ, чисто и благородно сърце и устойчива воля. Има ли човѣкътъ тия нѣща, и физическитѣ условия на живота му непрѣменно ще бждатъ добри. Той ще има отлична кжца, която ще отговаря на всички хигиенични и економични изисквания на живота. Ако всички хора коопериратъ своя трудъ, безъ да проявятъ желание да забогатяватъ, тѣ щѣха да употребятъ по-малко трудъ и по-малко пари, и цѣлътъ щѣше да бжде постигната — всички хора щѣха да бждатъ задоволени въ своитѣ естествени нужди. Какви кжщи строятъ днесъ хората? Ако вземете съврѣменна цивилизована Америка, тамъ ще видите високи кжщи отъ 10 - 20 - 30 етажъ. Повечето кжщи сж лишени отъ слънце, и едни на други ся прѣпятствуватъ да влѣзе въ тѣхъ слънчевата свѣтлина. Въ това отношение тѣ мязатъ на затвори, въ които не прониква слънчевъ лжчъ. Въ такива кжщи живѣятъ повече отъ 50 фамилии. Нѣкои бѣдни сѣмейства живѣятъ само въ една стая, която имъ служи и за спане, и за готвене, и за работа.

Питамъ: какви могатъ да бждатъ вашитѣ идеи, ако живѣете въ една стая? Единъ отъ труднитѣ обществени въпроси е този за жилищата, който съврѣменното човѣчество трѣбва правилно да разрѣши. Всѣки човѣкъ индивидуално трѣбва да разрѣши този въпросъ. Той трѣбва да принесе своя даръ въ жертва прѣдъ олтаря на човѣчество—

то. Той трѣбва да разрѣши този въпросъ като служителъ на Божието дѣло. По какъвъ начинъ ще разрѣши този въпросъ? — Като направи най-първо единъ опитъ съ себе си. Разрѣши ли въпроса лично за себе си, съ това той допринася нѣщо за общото благо. Прѣдставете си, че нѣколко приятели пжтуватъ прѣзъ една бурна, студена зимна нощъ, и всѣки отъ тѣхъ носи нѣщо, необходимо прѣзъ пжтуването: единъ отъ тѣхъ носи само една кутия кибритъ, вториятъ — само единъ хлѣбъ, а останалитѣ носятъ по една торбичка пълна съ злато. Питамъ: кой прѣдметъ отъ всички тия ще бжде най-важенъ и най-необходимъ при даденитѣ условия? Най-послѣ тия пжтници пристигатъ до една хижа всрѣдъ гората, въ която нѣма нищо за проданъ: нито хлѣбъ, нито кибритъ, нито какви и да сж закуски. Каква цѣнностъ ще има сега това злато? Всѣки ще гледа първо да се подслони на завѣтъ, и послѣ да си накладе огънь и да си хапне малко хлѣбъ. Въ този случай най-важенъ е онзи, който носи кибрита, да запали огъня, и всички да се огрѣятъ. Послѣ всички се интересуватъ отъ този, който носи торбата съ хлѣба: нареждатъ се около него, той начупва хлѣба, и започватъ да ядатъ. Въ случая най-ненужни сж тия, които носятъ торбичкитѣ съ злато. Съ това злато не може да се купи нищо.

Прѣдставете си сега друго положение. Всички тия приятели отиватъ въ една добра гостилница въ града, да се нахранятъ и да се повеселятъ. Въ този случай кой отъ тѣхъ е най-важенъ? — Най-важни сж тия съ златото въ торбитѣ си. Въ гостилницата, прѣдъ торбитѣ съ златото, не е важенъ нито онзи, който носѣше кибритъ въ джоба си нито онзи, който носѣше хлѣбъ въ торбата си. Както първиятъ имѣ готовността да извади кибрита отъ джоба и съ него да запали огъня и да извика всички около огъня да се стоплятъ, така и богатитѣ трѣбва да бждатъ готови да извадятъ златото отъ торбитѣ си и всички общо да се ползватъ отъ него. И

както вториятъ пжтникъ има готовността да извади хлѣба отъ торбата си, да го разчупи на нѣколко парчета и да извика всички наоколо си да хапнатъ заедно и да уталожатъ глада си, така и богатитѣ хора трѣбва широко да разтворятъ своитѣ торби съ злато, и да се ползватъ отъ това благо всички тѣхни братя и съпжтници въ общия животъ. Обаче, много отъ съврѣменнитѣ богати хора не искатъ да знаятъ нищо за своитѣ братя, които се намиратъ въ лишения. Бѣднитѣ хора казватъ: „Богъ е създалъ свѣта така, че всички да се грижимъ едни за други, да си помагаме“. Разбогатѣятъ ли сжщитѣ тия хора, тогава казватъ: „Всѣки трѣбва да работи, да се труди да изкарва прѣхраната си и да се грижи самъ за себе си“. Питамъ: кое е по-право отъ тия двѣ учения?—И двѣтѣ сж прави. Всички хора трѣбва да живѣятъ заедно, и всѣки трѣбва да живѣе за себе си. Когато пжтуваме прѣзъ бурна зимна нощъ, трѣбва да носимъ кутия съ кибритъ въ джоба си и хлѣбъ въ торбата си. Когато влизаме въ добрѣ уредени градове, съ хубави гостилници, трѣбва да носимъ торби пълни съ злато. Кѣмъ този законъ, именно, трѣбва да се свеждатъ отношенията на хората.

За кои хора се отнася този законъ? — За разумнитѣ хора. Когато хората не искатъ да услужватъ нѣкому, това подразбира, че този човѣкъ не заслужава тази услуга. Дѣйствително, има хора, които не заслужаватъ да имъ се услужва, но питамъ: какви сж тия хора? — Умрѣли. Само на умрѣлитѣ хора не може да се услужва. Ако въ дома на нѣкой човѣкъ донесатъ десетъ души умрѣли хора, какви услуги могатъ да имъ се направятъ? Може ли да имъ се наготви нѣщо?—Не може. За тия мъртви хора ще се направи по единъ ковчегъ, ще имъ се нареди едно церемониално погребение — нищо повече. При това, ако за погребението на всѣки едного трѣбва да се изхарчатъ по 10,000 лв., за десетъ души ще се употребятъ 100,000 лева. Ако пъкъ трѣбва да се послужи

на живитѣ хора, за храна на всѣки едногo прѣзъ деня ще отидатѣ 50 лева. Значи, за десетѣтѣ живи хора ще се употрѣбятѣ 500 лева на день. Въ такъвъ случай, за прѣдпочитане е да се хранятѣ живи хора, отколкото да се погребватѣ умрѣли. Този законъ Христосъ е изказалъ въ слѣдния стихъ: „Оставьте мъртвитѣ да погребватѣ своитѣ умрѣли!“ Нѣкой казва: „Да поправимъ живота си, да се наредимъ, че тогава ще мислимъ за идейни работи“. Казвамъ: оставете мъртвитѣ хора да се занимаватѣ съ умрѣлитѣ идеи, а вие се занимавайте съ новитѣ, съ живитѣ идеи, които идватѣ сега въ свѣта! Гощавайте, хранете живитѣ хора! Това ще ви коштува по-малко, отколкото да изпращатѣ умрѣлитѣ. Въ това отношение, всѣка отрицателна идея е мъртвецъ, за погребението на която трѣбва да се погрижите. За да погребете такава една идея, най-първо трѣбва да искате разрѣшение отъ общината да я погребете, послѣ ще искате да ви опрѣдѣлятъ мѣсто, въ коя частъ на гробищата да я заровите, слѣдъ това ще мислите съ колко свещеници да я опѣте, съ коя кола да я отнесете, въ коя църква да я опѣте и т. н. При това, ще ви искатъ смѣтка, защо убихте тази идея, кой стана причина за нейната смъртъ? По този начинъ срѣщу васъ ще се заведе цѣлъ сждебенъ процесъ.

Сега ние изнасяме външнитѣ отношения, които съществуватъ въ свѣта. Обаче, всѣко външно отношение отговаря на една вътрѣшна реалностъ. Това значи: не се занимавайте съ мъртвитѣ идеи, които отдавна сж умрѣли! Не ги разбутвайте! Не се занимавайте съ вашата лоша сждба, отъ която днесъ никой не се интересува! Нѣкой се интересува да знае, какъвъ е билъ въ миналото. Казвамъ му: не се интересувай, това не е важно сега. — Не, азъ искамъ да зная, какъвъ съмъ билъ. — Добрѣ, щомъ искашъ да знаешъ, ще ти кажа: прѣди петъ прѣбраждания ти живѣеше въ еди-кой си градъ, дѣто уби около десетина души. Слѣдъ това те оссжиха на смъртъ чрѣзъ обѣсване. Когато те

качиха на вжжето да те бѣсятъ, то се скжса. Десетъ лѣти се кжса вжжето, и ти най-послѣ остана живъ. Вслѣдствие на това, обаче, у тебе остана единъ голѣмъ страхъ, отъ който и досега не можешъ да се освободишъ. — Дѣйствително, азъ имамъ голѣмъ страхъ въ себе си. — Този страхъ ти прѣпятствува да издържашъ въ убѣжденията си. Въ даденъ моментъ ти си готовъ на всичко, общавашъ много нѣща, но като се намѣришъ на тѣсно, веднага се отказвашъ. Смѣли хора се изискватъ сега въ свѣта! Не е важно, какъвъ си билъ нѣкога. Важно е, какъвъ си днесъ и какво можешъ да направишъ. Отъ 8,000 години насамъ всички хора сж живѣли неправилно, водили сж изопаченъ, лошъ животъ. Казвамъ: оставете миналия си животъ, не се занимавайте съ него! Прѣскочете този животъ, оставете го на Бога! Нека Той се занимава съ него. Богъ ще заличи всичко непотрѣбно отъ него и ще извади само най-необходимото. Миналиятъ ви животъ е мракъ, тъмника за съзнанието ви и се явява като спънка за сегашния ви животъ.

Нѣкой казва: „Ще се прѣсна отъ мжка“. Тази мжка, както и всички страдания и нещастия на човѣка, се дължатъ на неговия лошъ животъ въ миналото. Когато нѣкой отъ миналитѣ животи на човѣка прѣмине прѣзъ съзнанието му, той се чувства недоволенъ, животътъ му се обезмисля и потъмнява. Ето защо, всички хора трѣбва да прѣминатъ тази тъмна зона на живота и да отидатъ на свѣтлата страна, въ зоната на праведнитѣ хора, между хората на шестата раса, които отъ прѣди 8,000 години и досега сж живѣли и живѣятъ чистъ и святъ животъ. По този начинъ, именно, тѣ сж създали новата култура на земята. И сега цѣлото съврѣменно човѣчество трѣбва да влѣзе въ тази нова култура, която му принадлежи.

И тъй, когато говоримъ за Царството Божие, ние разбираме усилията на човѣшкитѣ синове, които сж създали новата култура; тази култура ще се насажда отсега нататъкъ на земята. Ако искате

да знаете нѣщо за тази култура, четете Посланията на Павла къмъ евреитѣ. И пророцитѣ сж говорили за тази култура. И Христосъ е говорилъ за новата култура, която всѣки трѣбва да приеме въ себе си, което е изразилъ въ слѣднитѣ стихове: „Търсете първомъ Царството Божие и Правдата Негова“, и „Който се отрече отъ мене, и азъ ще се отрека отъ него на небето“. За новата култура свидѣтелствуватъ и ангели, които не сж отъ човѣшка раса. Това подразбира, че има ангели, които сж произлѣзли отъ човѣшка раса, но има и такива, които сж произлѣзли отъ сжщества отъ висша иерархия.

„Никодимъ дойде при Пилата и поиска тѣлото Исусово“. Днесъ всѣки човѣкъ би се считалъ щастливъ, ако би ималъ нѣколко косми отъ главата на Христа. Кой какъ дойде при такъвъ човѣкъ, той все ще му показва космитѣ отъ главата на Христа. Сжщо така би се считалъ щастливъ и онзи човѣкъ, който би ималъ парченце отъ кожата на Христа. Той би я турилъ подъ микроскопъ да я изучава и би казалъ: „Колко хубава, съвършена и деликатна е била кожата на Христа!“ Ако азъ бѣхъ на вашето мѣсто, не бихъ желалъ да имамъ нито косъмъ отъ главата на Христа, нито парче отъ кожата Му, но бихъ желалъ да имамъ само една отъ Неговитѣ думи, въ нейната първична форма, тъй както е излѣзла за пръвъ пжтъ изъ Неговата уста. Напримѣръ, щастливъ бихъ се считалъ, ако имахъ въ първичния видъ слѣднитѣ думи на Христа: „Богъ е Любовь“, или „любете се едни други!“ Нѣкой казва: „Азъ пѣкъ бихъ се считалъ щастливъ, ако имахъ въ албума си саморжчния подписъ на Христа“. И наистина, такъвъ албумъ днесъ би струвалъ милиарди левове. При това положение, обаче, хората не биха имали желание да изтълкуватъ Неговия подписъ, или да разбератъ смисъла на написанитѣ отъ Него думи, но щѣха да иматъ желание да откраднатъ този албумъ, и съ това да изопачатъ Истината. У пове-

чето съвременни хора днесъ има желание да обсебватъ, да крадять красизитѣ картини въ свѣта. Едва се яви нѣкоя красива картина въ свѣта и веднага изчезва.

Казвамъ: сегашнитѣ условия на живота изискватъ отъ всички хора една вжтрѣшна реформа. Това се изисква и отъ най-праведнитѣ. Помнете слѣдното нѣщо: докато човѣкъ живѣе въ физическия свѣтъ, той всѣкога трѣбва да бжде недоволенъ. Азъ не подразбирамъ недоволството на съвременнитѣ хора. Отъ какво сж недоволни хората днесъ? Нѣкой казва: „Азъ съмъ недоволенъ, че нѣмамъ кжща“. — Въ това седи твоето зло. — Азъ съмъ недоволенъ, че нѣмамъ пари, че не съмъ богатъ човѣкъ. — Въ това седи твоето зло. — Азъ съмъ недоволенъ, че не съмъ свършилъ университетъ. — Въ това седи твоето зло. Тия и редъ други недоволства създаватъ нещастieto на съвременнитѣ хора. Истинското недоволство се заключава въ факта, че човѣкъ има желание да използва всички условия, дадени за неговото развитие, а по нѣкакви причини, вънъ или вжтрѣ въ него, не може да ги използва. Ако е въпросъ да бжде човѣкъ недоволенъ отъ това, че не е свършилъ университетъ, ние виждаме два вида хора въ свѣта: едни свършватъ университетъ, излизатъ оттамъ съ дипломъ, обаче, като влѣзатъ въ живота, не могатъ да реализиратъ, да приложатъ своята наука; други пъкъ не свършватъ никакъвъ университетъ, влизатъ въ живота безъ дипломъ, обаче, тѣ иматъ творчески умъ, могатъ да творять, и се проявяватъ. Нѣкой човѣкъ свършва музикална академия, но не може да свири хубаво, не се харесва на публиката. Другъ нѣкой не свършва никаква музикална академия, самоукъ е, обаче, свири хубаво и задоволява хората. Това, именно, е вжтрѣшната, реалната страна на живота. Да живѣемъ добрѣ, това е най-голѣмото изкуство, на което човѣкъ, ако го притежава, може да се радва.

Питамя: какъ се обяснява желанието на Никодима да отиде при единъ свѣтски човѣкъ, какъвто бѣше Пилатъ, и да иска тѣлото Христово? Главната задача на съврѣмения човѣкъ е като тази на Никодима: да освободи Словото Божие, което е дълбоко заровено въ него. Като Го освободи, той трѣбва съ голѣма прѣдпазливостъ да изчисти съ своиѣ четки всичкия прахъ отъ плочитѣ, наслоенъ отъ вѣковетѣ, безъ да заличи написаното върху тѣхъ. Всички хора трѣбва да внимаватъ да не осакатятъ, да не изопачатъ написаното върху тия плочи. Когато човѣкъ започва да чисти, да облагородява своето съзнание, на всѣко изчистено мѣсто изпжкватъ написанитѣ отъ вѣковетѣ още идеи и чувства. И сега, като става въпросъ за свършване на извѣстни науки, казвамя: има другъ начинъ, по който се изучаватъ наукитѣ, а именно, като се чисти и освобождава съзнанието отъ ненужния багажъ на миналото. Изчисти ли се съзнанието на човѣка, въ него изпжква онова истинско и положително знание, написано върху него отъ памти-вѣка. Всѣки човѣкъ е работилъ нѣкога, въ своето минало, за придобиване на това знание, а днесъ трѣбва да работи за неговото освобождение. И ако днесъ човѣкъ учи, работи и прави редъ усилия въ своя животъ, всичко това не е нищо друго, освѣнъ усилията на неговия духъ да освободи отъ забрава своето първично знание, което той нѣкога е ималъ. Къмъ това се стремятъ и всички науки, всички изкуства и занаяти. Изчисти ли се съзнанието на човѣка, въ една година той може да стане музикантъ, ученъ или какъвъ и да е знатенъ човѣкъ. Такъвъ човѣкъ най-първо ще знае, какъ да моделира своята глава, а едновременно съ това и цѣлото тѣло.

Нѣкои ще възразятъ: „Какво значение иматъ формата, устройството на главата и тѣлото на човѣка?“ При сегашното развитие на човѣчеството, всѣки човѣкъ, на когото костъта на черепа е дебела, той не е готовъ за новата култура. Костъта

на черепа у човѣка трѣбва да бжде тънка и гъвкава, а мозъчните центрове трѣбва да бждатъ отзивчиви, възприемчиви къмъ вълнитѣ, които идватъ отъ добритѣ и възвишени сжщества на културния свѣтъ. Само по този начинъ ще може да се създаде вжтрѣшна връзка между тѣхъ. Кой отъ васъ, напримѣръ, може сега съ своето вжтрѣшно радио да се разговаря съ нѣкой човѣкъ изъ България, или още повече съ нѣкой човѣкъ отъ Америка, и да образува съ него връзки? Както е възможно да стане това съ сжщества отъ физическия свѣтъ, по сжщия начинъ е възможно хората да се разговарятъ и съ сжщества отъ невидимия свѣтъ. Както хората се съобщаватъ по телефони, телеграфи, а днесъ вече и по радио-апаратъ, така сжщо могатъ да се образуватъ вжтрѣшни връзки, вжтрѣшни отношения и съ възвишения Божественъ свѣтъ.

Всѣки човѣкъ трѣбва да си създаде вжтрѣшни отношения съ Христа! Какво се изисква за това? — Да си пригответи своето вжтрѣшно, духовно радио, съ което да възприема мислитѣ на Христа и да се разговаря съ Него. Като пригответе радиото си, вие отивате при Христа, дрънкате на звънеца, и Христосъ ви се обажда: „Кой тамъ?“ — Господи, азъ съмъ. — Какво искашъ? — Намирамъ се въ трудни условия на живота, помогни ми да излѣза на свобода. Отъ много години Те търся, едва днесъ Те намѣрихъ. — Въ какво седи твоето затруднение? — Младъ съмъ, искамъ да се ожения, а не мога да намѣря момата, която търся. — Тази мома, за която ти ще се оженишъ, още не се е родила на земята, затова по-добрѣ не се жени. Искашъ ли друго нѣщо? — Бѣденъ съмъ, Господи, кжща нѣмамъ, па и навредъ около мене бѣдни хора. — Днесъ ти живѣешъ между лоши хора, прѣстѣпници, и ако станешъ богатъ, заради богатството тѣ ще те убиятъ, съ което твоето развѣтие на земята ще се прѣкрати. Ето защо, по-добрѣ за тебе е да останешъ бѣденъ. Ще искашъ

ли още нѣщо? — Да, Господи, искамъ да уча, да свърша университетъ. — И това още не е за тебе. Съвременната наука е повече материалистична, отколкото духовна, и ако ти, съ твоя неопредѣленъ още умъ, влѣзешъ въ университета, ще се изопачишъ въ мисълта си. Затова, по-добрѣ остани простъ човѣкъ на земята. Истинскитѣ професори не сж дошли още. Ти не си дошълъ до сжщността на нѣщата, а искашъ да се занимавашъ съ материални работи. Какъвъ въпросъ още искашъ да ми зададешъ? — Господи, искамъ да Ти служа! Какво ще отговори Христосъ на този въпросъ? — Той ще вземе Евангелието и ще му прочете стиха, който е изказалъ прѣди 2,000 години на свѣта: „Който иска да дойде при мене, да дигне кръста си и да ме послѣдва“!

Значи, съвременното човѣчество се намира въ епоха 2,000 години слѣдъ Христа. То е извървѣло вече пѣтя на страданията и е готово да слѣдва Христа. Ако съвременниятъ човѣкъ е развилъ своето духовно радио, съ какво трѣбва да занимава Христа? Ако той иска да се свърже, нека се свърже, нека съжителствува съ нѣкой ангелъ. Ако той иска да живѣе идеенъ животъ, нека се обърне къмъ Бога, да иска Божиятъ Духъ да се всели въ него. Въ нѣкои отъ стиховетъ на Писанието се казва: „Който иска да живѣе идеенъ, щастливъ животъ, нека съедини своята душа и своя духъ въ едно, да живѣятъ заедно“. Думата „духъ“, взета въ широкъ и дълбокъ смисълъ, подразбира най-мошната, най-красивата форма, която сжществува въ свѣта. Душата пъкъ прѣдставлява най-меката, най-нѣжната форма въ свѣта. Ще знаете: всѣка форма, която внася мощъ и мисълъ въ човѣка, това е духътъ; и всѣка форма, която внася мекота въ човѣка, това е душата. Задъ тѣзи форми пъкъ сжществува извѣстно съдържание.

Една отъ важнитѣ задачи на съвременния човѣкъ е да моделира своя черепъ. Сегашнитѣ хора се ретуширатъ, но тѣ не знаятъ, по какъвъ

начинъ става правилното ретуширане. Има извѣстни правила и закони, по които човѣкъ може да се ретушира, но сжщественото и важно за човѣка не е да се ретушира, а да моделира своя черепъ, както и своето тѣло. Когато Господъ създаде свѣта, Той остави единъ моделъ, единъ образецъ, по който човѣкъ да сержководи, да знае, какво трѣбва да изработи и постигне въ своя животъ. Дѣ е сега този моделъ? Дайте ми скицата на първата глава, на първата ржка, на първото око и ухо, на първата уста, на първия езикъ, на първитѣ дробове и на всичко първо въ човѣка, което Богъ създаде! Първитѣ нѣща, които Богъ създаде, сж сжщественитѣ нѣща въ живота на всѣки едного. Ние трѣбва да имаме тѣзи точни математически и геометрически мѣрки, които Богъ е далъ първоначално. Тѣ прѣдставляватъ истинския човѣкъ.

Съврѣменнитѣ учени казватъ: „Анатомически човѣкъ е построенъ по този и този начинъ“. Казвамъ: една анатомия сжществува въ свѣта - Божествената анатомия. Една физиология сжществува въ свѣта - Божествената физиология. Важни сж първичната анатомия и първичната физиология за човѣка. Това, което съврѣменнитѣ учени наричатъ анатомия и физиология, не е нито анатомия, нито физиология — това е деформация на човѣка, това е особенъ родъ паталогия. Да изучавашъ анатомията и физиологията на човѣка, значи да изучавашъ органитѣ въ човѣшкото тѣло и тѣхнитѣ функции тѣй, както Богъ първоначално ги е създалъ. Като погледнешъ една костъ, трѣбва да знаешъ, че тя е жива, никога не умира. Коститѣ, които Богъ е създалъ, не умиратъ. Черепътъ, който Богъ е създалъ, не умира, не се разпрѣсва. Всичко, което умира, което се разпрѣсва, не е Божествено.

Казвамъ: ние говоримъ за вжтрѣшния човѣкъ, у когото душата и духътъ живѣятъ заедно. Има ли човѣкъ това състояние въ себе си, той никога не умира. Такъвъ човѣкъ е безсмъртенъ. Сега,

нѣкой човѣкъ казва, че нѣма да умре, а при това умира. Другъ нѣкой казва, че ще живѣе много време на земята, най-малко 120 години, а при това, не се минаватъ десетъ години, и той умира. Истинското знание на човѣка седи въ това, като каже, че нѣма да умре, да не умира; когато каже, че ще живѣе повече отъ 120 години, да ги доживѣе. Той казва, че ще живѣе 120 години, но започва да се колебае, да се съмнѣва, че ще ги доживѣе, започва да мисли, какъ ще ги прѣкара и т. н. Какво прѣдставляватъ 120 години прѣдъ 2,000 и повече години или прѣдъ цѣлата вѣчностъ? — Една микроскопическа частъ отъ цѣлия животъ.

Казвамъ: при сегашното състояние на живота, за онѣзи хора, които искатъ да живѣятъ новъ животъ, по новъ начинъ, се изисква положителна, Божествена наука. Тази наука изключва всички противорѣчия. Дойдете ли до тази наука, никой не може да каже, че разбира нѣщата по своему. Въ тази наука има едно разбиране на нѣщата, а не двѣ разбирания. Дойдете ли до извора водата трѣбва да бжде еднаква. Вие не може да имате различни разбирания за водата. Щомъ вкусоветѣ ви сж еднакви, ще имате еднакви схващания за водата. Вие не може да имате различни разбирания и за свѣтлината. Щомъ очитѣ ви виждатъ еднакво, ще виждате едни и сжщи форми, едно и сжщо положение за нѣщата. Ако двама фотографы иматъ еднакви плочи и застанатъ прѣдъ единъ и сжщъ прѣдметъ, при едно и сжщо положение, и дѣйствуватъ въ едно и сжщо врѣме, тѣ ще получатъ два еднакви образа. Различни ли сж условията, и образитѣ ще бждатъ различни.

И тъй, когато нѣкой казва, че мисли малко по-другояче отъ останалитѣ хора, това показва, че той се е намиралъ при по-особени условия отъ другитѣ. Това подразбира, че едни хора наблюдаватъ слънцето сутринъ, други — по обѣдъ, а трети — вечеръ. Тия три вида наблюдения ще се

различаватъ, но третѣ заедно ще съставляватъ единъ полукръгъ. Всички данни отъ тия три вида наблюдения трѣбва да се събератъ и да образуватъ едно цѣло. Първиятъ, който е наблюдавалъ слънцето при изгрѣвъ, ще разкаже подробно на другитѣ двама, какъвъ е билъ изгрѣвътъ. Вториятъ, който е наблюдавалъ слънцето на обѣдъ, ще разкаже на другитѣ двама, какво е било обѣдното слънце. Третиятъ пъкъ ще имъ разкаже, какъвъ е билъ залѣзътъ на слънцето и т. н.. Като се събератъ всички данни около движението и свѣтлината на слънцето, човѣкъ нѣма да намира никакво противорѣчие, както въ живота, така и въ цѣлата природа. Ако всички хора едновременно наблюдаваха изгрѣва на слънцето, тѣ щѣха добръ да се разбиратъ.

Като говоримъ за изгрѣва на слънцето, ние не подразбираме толкова физическия изгрѣвъ, колкото духовния изгрѣвъ, т. е. изгрѣва на душата. Изгрѣвътъ на слънцето, това е изгрѣвъ на душитѣ на различни сѣщества. Значи, тия сѣщества сж причина за изгрѣване на слънцето. Психическия изгрѣвъ на човѣка е изразъ на импулса, който иматъ сѣществата, които живѣятъ надъ него. Ако тия сѣщества имаха активно съзнание, нашиятъ изгрѣвъ никога не би залѣзвалъ. Слѣдователно, всичко, което ни заобикаля — грѣвитѣ, растенията, животнитѣ, звѣздигѣ, слънцето — е изразъ на Божественото съзнание, което изгрѣва и функционира въ всички свои части. Всички тия нѣща съставляватъ части на цѣлкупното Божествено съзнание. Това съзнание не се проявява навсѣкждѣ въ еднаква степенъ. Божественото съзнание е проявено у човѣка само до извѣстна степенъ, когато у светиитѣ и гениитѣ то е проявено въ по-висока степенъ. Когато става въпросъ за погрѣшкитѣ на хората, светиитѣ и гениитѣ не ги сждятъ, не се занимаватъ съ тѣхнитѣ грѣхове. Когато светията носи грѣховетѣ на хора-

та, той знае тѣ че сж тѣхни, а не негови. Съ това той иска да имъ помогне.

Та казвамъ: Христосъ е дошълъ на земята съ цѣль да освободи хората отъ страданията. Той е казалъ на ученицитѣ си: „Който иска да придобие вѣчния животъ, нека дигне кръста си и ме послѣдва“. Съ това Христосъ подразбира слѣдното положение: на пжтя, по който вървишъ, е поставенъ камъкъ, въ който хиляди коли се строшаватъ. Затова, ако искашъ своята кола да не се строши, дигни този камъкъ отъ пжтя и го тури на друго мѣсто! По този начинъ ти ще направишъ добро и на себе си, и на другитѣ хора, които минаватъ по този пжтъ. И слѣдъ това, като дигнешъ кръста си и отново минешъ по този пжтъ, колата ти нѣма да се счупи. Това подразбира този стихъ. Това значи освобождение отъ страданията, освобождение отъ кръста. Мнозина взиматъ този стихъ въ неговия букваленъ смисълъ и мислятъ, че, наистина, трѣбва да турятъ кръста на гърба си и да го носятъ. Кръстътъ, това сж мъжнотиитѣ, страданията въ живота. Затова всѣка мъжнотия, дигната на врѣме, не е мъжнотия. Тя отслабва, стопява се, и у човѣка остава една малка радостъ. При всички мъжнотии въ живота, въ съзнанието на хората остава мисълта, че животътъ е тежъкъ, че Христовиятъ кръстъ е тежъкъ, че Христовото учение е тежко и неприложимо. Питамъ: тежъкъ ли е кръстътъ на Любавта? Тежъкъ ли е кръстътъ на знанието? Тежъкъ ли е кръстътъ на богатството? Тежки нѣща въ живота сж само тия, които се използватъ неправилно и неразумно. Богатиятъ човѣкъ казва: „Тежъкъ е моятъ кръстъ“. — Добрѣ, щомъ своятъ кръстъ е тежъкъ, дай го на мене! — А, не може. — Щомъ не го давашъ, не е тежъкъ своятъ кръстъ. Бѣдниятъ човѣкъ казва: „Тежъкъ е моятъ кръстъ!“ — Добрѣ, азъ съмъ готовъ да понеса кръста на бѣдния човѣкъ, но едноврѣменно съ това искамъ да взема и неговия животъ, неговия умъ и него-

вото сърце, тъй както му сж дадени отъ Бога. Готовъ ли е на това? — Не е готовъ. Значи, и неговиятъ кръстъ не е тежъкъ. Американскиятъ професоръ, докторъ Strong, който е заминалъ вече за другия свѣтъ, често казваше: „Колкото и да страдамъ, съ нищо на свѣта, обаче, не бихъ замѣнилъ своя умъ, своето сърце и своя животъ! За никакъвъ царски животъ, за никаква царска корона не бихъ замѣнилъ своето състояние!“

И тъй, ще знаете, че никому не е тежъкъ кръстътъ — нито на богатия, нито на бѣдния, нито на учения, нито на простия. Човѣкъ самъ прави кръста си тежъкъ. Когато нѣкой казва, че кръстътъ му е тежъкъ, то е, защото той не иска, или пъкъ нѣма желание да изпълни волята Божия. Защо трѣбва да служимъ на Бога? Прѣди всичко Богъ не се нуждае отъ нашето служене, но по този начинъ, именно, Той иска да ни направи свободни. Човѣкъ не може да добие своята свобода, ако не служи на Бога. Това е единъ абсолютенъ законъ, който сжществува не само между хората, но и между всички сжщества, въ каквато степенъ на развитие и да се намиратъ. Да служишъ на Бога, това подразбира да имашъ силно, интензивно желание да добиешъ свободата си. Човѣкътъ на свободата винаги има разположение на духа, свѣтътъ прѣдъ него се разтваря широко, и той е радостенъ и веселъ. Който го види, казва: „Този човѣкъ е щастливъ, защото е намѣрилъ своя Учителъ, своя господаръ, на когото нѣма подобенъ въ свѣта“. Днесъ, ако срещнете нѣкой човѣкъ, който не е придобилъ свободата си, дълго време трѣбва да го убѣждавате, че е необходимо да се моли на Бога, да Му служи. Той ще ви пита: „Защо е потрѣбна молитвата, защо трѣбва да служа и да се подчинявамъ на Бога? На сжщото основание и азъ ще ви запитамъ: защо да не се моли човѣкъ? Защо да не служи на Бога? Сжщиятъ този ученъ, който пита, защо трѣбва да се молимъ и служимъ на Бога, щомъ се

разболѣе, веднага вика лѣкари и се моли да му помогнатъ. Като дойдатъ лѣкаритѣ при него, тѣ започватъ да му прѣдписватъ различни лѣкарства, отъ които да взима по нѣколко капки на день. Този ученъ професоръ взима ту едно, ту друго шише съ лѣкарства, внимателно отлива по нѣколко капки и започва да ги пие. Питамъ: това не е ли молитва? Той употребява день слѣдъ день по 5 - 10 капки отъ нѣкое лѣкарство, но работата не отива на добръ — болестъта не излиза отъ него. Пакъ дойде лѣкарътъ, прѣдписва второ лѣкарство, по петъ капки три пѣти на день, но и този пѣтъ болестъта не си отива.

Казвате: „Има ли нѣщо лошо въ това, човѣкъ да слуша и изпълнява прѣдписанията на лѣкаритѣ? — Нищо лошо нѣма. Това не е унижение. Често дѣтето се качва на гърба на баща си, и този голѣмъ ученъ, виденъ професоръ, го разнася изъ стаята, като конь. Дѣтето се моли на баща си: „Тате, поноси ме малко!“ Има ли нѣкакъвъ срамъ въ това, бащата да служи на своето дѣте? — Нѣма никакъвъ срамъ. Безчестие ли е за магарето, когато нѣкой човѣкъ се качва на гърба му? — Не е безчестие. Безчестие ли е за човѣка да се качва на гърба на магарето? — И това не е безчестие. Мнозина казватъ: „Горкото магаре!“ Казвамъ: горкиятъ човѣкъ, който се е качилъ на гърба на магарето! Ние разглеждаме въпроса въ обширенъ смисълъ. Когато човѣкъ се качи на гърба на нѣкое магаре, той приема неговитѣ разсждения, а магарето приема разсжденията на човѣка. Въпросътъ не седи въ това, за кого е безчестието, дали за човѣка, или за магарето, но казвамъ: привилегия е за магарето да се качва човѣкъ на гърба му; привилегия е и за човѣка да се качва на гърба на магарето, да става вжтрѣшна обмѣна между него и магарето, да види човѣкъ, какво е положението на магарето днесъ. Лесно е да се каже: „Магаре е това!“ Човѣкъ трѣбва да разбере, какво е прѣдзначението на магарето, като

форма, която Богъ е създалъ. Съврѣменнитѣ хора иматъ лъжлива идея въ себе си, като мислятъ, че само човѣшката форма е създадена съобразно законитѣ на великата природа, а всички останали форми сж несъобразни съ живата разумна природа. Вѣрно е, че човѣкътъ заема високо стѣпало по своето развитие, въ сравнение съ всички други същества, но ако въ неговата форма липсватъ всички други форми, въ него ще се забѣлѣжи единъ вжтрѣшенъ дефектъ.

Азъ говоря за разумнитѣ хора, които съзнателно вървятъ въ пѣтя. Въ съзнанието на тия хора никога не трѣбва да става прѣкъсване. Тѣ трѣбва да знаятъ, че всѣко нѣщо, което става въ свѣта, е на своето мѣсто и врѣме. Въ такъвъ случай, всѣки човѣкъ е достоенъ за това, което му се дава, или за това, което му се случва въ живота. Мжчнитѣ задачи сж достояние на силнитѣ, на способнитѣ ученици, а не на слабитѣ. Какво показва натоварениятъ конь? — Че е силенъ, че е достоенъ за товара, който носи. Човѣкътъ на голѣмитѣ жертви е достоенъ за всичко, което прави. Ако се разсждава по този начинъ, ще видимъ, че между всички явления има вжтрѣшна връзка. Въ Божествения свѣтъ има единъ вжтрѣшенъ законъ, който регулира всички нѣща. Ако питате, защо Господъ създаде така свѣта, никакъвъ отговоръ нѣма да получите. Като отидете въ нѣкоя гостилница, вие нѣма да питате, защо Господъ създаде хората само да ядатъ и да пиятъ, но ще кажете на гостилничаря: „Моля, бждете тъй добри да ми дадете единъ хубавъ обѣдъ!“ Да се храните и да подържате живота си, това е реалното за васъ. Запитате ли нѣкой знаменитъ професоръ, защо Господъ създаде човѣка по този, а не по другъ начинъ, той ще ви даде една бѣлѣжка и ще ви изпрати до другъ професоръ. Отидете ли при него, и той ще постѣпи по същия начинъ.

За изяснение на мисълта си ще ви приега

слѣдния примѣръ. Слѣдъ освобождението на България единъ младъ българинъ се завръща отъ Америка, дѣто свършилъ наукитѣ си и се явява при князь Батемберга да го моли за нѣкаква служба. Князътъ, като го видѣлъ, намислилъ да го направи пръвъ министъръ въ България, и затова го запиталъ: „Каква служба искате да ви дамъ? Бихте ли приели нѣкой високъ постъ?“ — Не, азъ искамъ да стана директоръ на една отъ тукашнитѣ гимназии“. Князътъ му далъ една бѣлѣжка, съ която го изпратилъ до единъ отъ своитѣ министри, като му казалъ: „Ще отидете съ тази бѣлѣжка при министра, той ще ви даде исканата отъ васъ служба“. Обаче, като отишълъ при министра, този българинъ не получилъ директорското мѣсто, а сжщеврѣменно изгубилъ и министерския постъ. Това значи да не разбирате основния законъ на живота.

Казвамъ: като отидете при Бога, нѣма да казвате, че този постъ не искате, или онзи постъ не искате. Съврѣменнитѣ хора искатъ да станатъ велики. Тамъ е нещастиего на хората. Много хора искатъ да станатъ велики поети. — Днесъ свѣтътъ стра а отъ поети. Много хора искатъ да станатъ велики музиканти. — Свѣтътъ страда отъ музиканти. Много хора искатъ да станатъ пророци. Мнозина пѣкъ искатъ да станатъ учители. — Свѣтътъ страда отъ учители. Когато Богъ е създалъ свѣта, Той е поставилъ поетитѣ, ученигѣ, философитѣ, пророцитѣ, учителитѣ на своето мѣсто. И затова ти, който си останалъ послѣденъ, не искай да станешъ нито поетъ, нито философъ, нито пророкъ, нито учителъ, но кажи: „Господи, дай ми единъ хубавъ обѣдъ!“ Какво по-хубаво отъ това? Казвате: „Ами ние кога ще заемемъ едно отъ тия почетени мѣста?“ — Когато нѣкой отъ тия поети, или философи, или учени, или професори се наситятъ на своето мѣсто и ви кажатъ: „Вземете моето мѣсто!“ Трѣбва да знаете, че въ духовния свѣтъ поетитѣ, философитѣ, ученигѣ и пророцитѣ не сж

самозвани, не се назначаватъ произволно, но първоначално сж назначени отъ Бо а. Тия хора сж родени отъ Бога и сж дошли готови съ своитѣ дарби. Човѣкъ не може да бжде пророкъ, ако не е роденъ за такъвъ; човѣкъ не може да бжде философъ, ако не е роденъ за такъвъ; човѣкъ не може да бжде учителъ, ако не е роденъ за такъвъ. Роденитѣ отъ Бога сж хора, които носятъ благословение за свѣта, а всички други, които не сж родени отъ Бога, тѣ създаватъ нещастия, както за себе си, така и за окръжаващитѣ.

„Той дойде при Пилата и поиска тѣлото Иисусово“. Наистина, нужно е тѣлото Христово, но необходимо е Христовиятъ Духъ. Въ Писанието се казва: „Ще изпратя Духа си. И като дойде Духътъ на Истината, Той ще винаучи на всичко.“ Сжщественно нѣщо е тѣлото Христово, но важно е да имаме и Христовия Духъ. Когато се казва, че трѣбва да имаме Христовия Духъ, това не подразбира, че ще Го придобиемъ изведнѣжъ, но постепенно. Идването на Духа е процесъ на пробуждане съзнанието. Отъ хиляди години Христовиятъ Духъ работи въ свѣта, въ душитѣ на хората и въ момента, когато човѣкъ съзнае това и образува вжтрѣшна връзка съ Духа, Той напълно прониква въ него. Връзката между душата и Духа не се създава сега, но сега трѣбва само да се възстанови. Нѣкой пита: „Азъ дали съмъ достоенъ за тази връзка?“ Който задава този въпросъ, мяза на българина, който отишълъ при Батемберга да иска служба. Та и вие сега не трѣбва да питате, дали сте достойни за тази връзка, или не сте достойни. На всѣки, който задава такъвъ въпросъ сега, въ края на вѣка, азъ казвамъ: ти си отъ недостойнитѣ, защото, ако бѣше отъ достойнитѣ, нѣмаше да бждешъ на това мѣсто. Щомъ си останалъ на края, щомъ не си свършилъ училището, ти си отъ недостойнитѣ. Другъ нѣкой казва: „Азъ не съмъ уменъ човѣкъ“. — Ако бѣше уменъ, способенъ човѣкъ, ти щѣше да бждешъ на своето

мѣсто, а сега си останалъ на края, не си свършилъ училището. Такива заключения могатъ да се вадятъ отъ подобни запитвания.

Казвамъ: моята цѣль не е да ви обезсърдявамъ, но да ви насърдя, да изправите нѣкои свои погрѣшни разбирания, защото и напреднали въ науката хора понѣкога могатъ да изпаднатъ въ заблуждения. Най-първо мисълта на човѣка трѣбва да се освободи съвършено отъ всички тревоги и смущения. Често съврѣменнитѣ хора се безпокоятъ отъ мисълта, какъ ще прѣкаратъ живота си, какво ще стане съ тѣхъ и т. н.. Не се безпокойте, всички ще прѣминете добрѣ. Христосъ казва: „Доста е злото за деня“. Нѣкой казва; „Мжченъ е животътъ ми!“ — Не говорете за мжчнотиитѣ. Всѣка мжчнотия развива по една сила въ вашата душа. — Знаете ли какви лишения търпя? — Нищо, лишенията развиватъ вашия характеръ. — Никой не ме обича. — Не, има Единъ, Който ви обича. Богъ ви обича. Ако Той не ви обичаше, вие не бихте могли да живѣете на този свѣтъ. Щомъ живѣете, значи Той ви обича. — Какво ще бжде въ онзи свѣтъ? — Каквото и въ този свѣтъ. Този и онзи свѣтъ сж едно и сжщо нѣщо. Тѣ прѣдставляватъ двѣтъ граници на единъ и сжщъ животъ. Прѣдставете си, че азъ излизамъ вѣнъ отъ стаята си безъ свѣщъ, и никой не ме вижда, но гласътъ ми само чуватъ. Питатъ ме: „Моля, кой е тамъ?“ — Единъ вашъ приятель. — Почакайте малко, сега ще излѣза. Влизате вжтрѣ, обличате дрехата си, запалвате свѣщъта, излизате вѣнъ и ме виждате. Значи, въ този свѣтъ ви посрѣщатъ безъ свѣщъ, а въ онзи свѣтъ — съ свѣщъ. За да може нѣкой да види своя приятель въ духовния свѣтъ, трѣбва да запали своята духовна свѣщъ. Обаче, и безъ свѣщъ, и съ свѣщъ да сте, азъ съмъ все сжщиятъ вашъ приятель. По сжщия начинъ, дали Господъ ни посрѣща съ свѣщъ, или безъ свѣщъ, Той е всѣкога и навсѣкждѣ единъ и сжщъ.

Това, което ви казвамъ, не е философия, а философията, философията, ученитѣ и пророцитѣ не сж

И тъй, ако искате да разберете смисъла на Любовта въ живота, да бъдете щастливи, трѣбва да живѣте по новия начинъ, съ нови методи и правила. Не живѣте ли така, никой въ свѣта не може да ви обича. Ако вие носите отрицателното въ себе си и се съмнѣвате въ всѣки човѣкъ, какъ ще ви обичатъ хората? Единъ необикновенъ човѣкъ може да ви обича, но единъ обикновенъ човѣкъ не може де ви обича. Вие не можете да обичате умрѣлия човѣкъ, който е започналъ да се вмирисва; вие не можете да обичате развалената храна; вие не можете да обичате скжсанигѣ дрехи; вие не можете да играете хоро съ единъ човѣкъ, на когото кракътъ е счупенъ. Това е новото разбиране.

Днесъ всички хора говорятъ за старата Истина въ свѣта. Казвамъ: старата Истина, това е онази мъртва материя, която се тжпчи отъ вѣкове насамъ. Божественото, обаче, седи надъ всички врѣмена и години. То никога не умира, а вѣчно живѣе. Този е новиятъ възгледъ, който хората трѣбва да възприематъ. Съврѣменнитѣ хора често се обезсърдчаватъ. Защо? — Тѣ се стремятъ къмъ новото, но като не могатъ да го постигнатъ изведнѣжъ, отпадатъ духомъ. Не, човѣкъ трѣбва да се научи правилно да носи страданията. Каквото страдание и да му дойде, да каже: „Радвамъ се, че ме сполетѣ тази скръбъ, това страдание“. Човѣкъ расте и се развива въ скръбта, но трѣбва да има и радостъ въ себе си. Радостта трѣбва да бжде винаги въ тилъ, а скръбта — на фронта. При скръбта човѣкъ мисли, разсжждава, и по такъвъ начинъ той се развива и расте. Азъ не говоря за онази скръбъ, която сломява човѣка. Тя е лишена отъ радостта. Азъ говоря за онѣзи моменти въ живота на човѣка, когато радостта е въ тилъ, а скръбта — на фронта. Такъвъ човѣкъ издържа всичко, като храбъръ войникъ. Имайте търпѣние, и вие спокойно ще изнесете страданията си, колкото и да сж голѣми.

Мнозина казватъ: „Ние изсъхнахме вече“. Казвамъ: идете въ градината, дѣто има изобилно вода и полѣйте и своята градина! Когато нѣкой казва, че е изсъхналъ, това подразбира, че нѣма кой да го обича. — Не, има кой да го обича. Затова, който е изсъхналъ, нека отвори крана на своята чешма и да полѣе градината си. Онзи човѣкъ, който страда, че нѣма знания, нека пусне въ себе си крана на знанието и да си каже: „Отсега нататъкъ ще започна да придобивамъ знания“. Другъ нѣкой казва: „Азъ пѣкъ нѣмамъ любовъ“. — Въ всѣки човѣкъ има единъ кранъ за Любовта. Пусни този кранъ въ себе си и кажи: „Отсега нататъкъ ще почна да придобивамъ Любовта“. — Азъ нѣмамъ Истината въ себе си. — Пусни крана на Истината и ще я придобиешъ. — Азъ нѣмамъ Правдата въ себе си. — Пусни крана на Правдата и ще я придобиешъ.

Казвамъ: само по този начинъ новиятъ животъ може да дойде у васъ. Гледайте радостно на живота и на свѣта, и само по този начинъ Богъ ще ви слуша и учи. И сега, понеже наставка освобождението на земята, искатъ се силни и здрави хора, пълни съ идеали и устой. Животътъ нѣма да бжде така миренъ, тихъ и спокоенъ, както мнозина мислятъ. Защо? — Понеже иде нова култура. А когато иде нова култура въ свѣта, всички плодородни полета трѣбва да се разоратъ, цѣлата земя трѣбва да се прѣобърне. За да се разоратъ полетата, първо ралата трѣбва да минатъ отгорѣ имъ, а послѣ да се засѣятъ. И слѣдъ 20 - 30 дни, гледашъ, всичко отгорѣ имъ позеленѣло — новъ животъ надъ тѣхъ расте. Сжшото нѣщо стана въ Пловдивъ и въ Чирпанъ при землѣресенията. Богъ пусна тамъ ралата си и разора земята. Може-би и другадѣ нѣкъждѣ да пусне ралата си да оратъ. Слѣдъ разораването, тѣзи мѣста отново ще се посѣятъ, нѣма защо да се плашатъ хората. Днесъ Богъ разорава не само Бѣлгария, но и цѣлия свѣтъ. Ралата, плуговегъ, съ които Богъ

разорава земята, това сж разнитѣ видове [страда-
ния, нещастия, смъртъ, които сполетяватъ хората,
но всичко това е за добро. И смъртъта е едно
благо за човѣка, но животътъ е още по-голѣмо
благо. И скръбъта е едно благо, но радостъта е
още по-голѣмо благо. Ако не дойде скръбъта, по-
малкото благо за човѣка, и радостъта — по-голѣ-
мото благо, нѣма да дойде. Ако не дойде смъртъ-
га, и животътъ не може да дойде. Да благода-
римъ на малкото благо, за да дойде по-голѣмото
благо!

„Той дойде и поиска тѣлото Христово“. Ни-
кодимъ отиде да търси тѣлото Христово — по-мал-
кото благо, за да намѣри по-голѣмото благо
— Словото Божие, Духа Божий. Той взе тѣлото
Христово и Го постави въ гроба. Това малко бла-
го възкреси живота. Малкото благо, посѣто въ
живота, ще оживи ума и сърцето на човѣка, и то-
гава ще се яви неговия Спасителъ, неговиятъ Учи-
тель, но не вече мъртавъ, а възкрѣсналъ. Щомъ
Учителътъ живѣе и възкрѣсне, и ученикътъ ще
стане, ще оживѣе и ще възкрѣсне. Ако Той е
мощень, и ученикътъ ще стане мощень.

И тъй, който е слабъ, ще знае, че неговиятъ
Учитель още не е възкрѣсналъ. Дѣ е тѣлото на
вашия Учитель? Ще отидете да Го намѣрите и
тамъ ще чакате, докато дойде ангелътъ да Го
възкреси. И когато Той възкрѣсне, ще дойде го-
лѣмата радостъ, голѣмото благо въ душата на
ученика. И всѣки, който придобие тази опитность,
ще придобие и свѣтлина въ съзнанието си, про-
зрѣние въ душата си.

И сега ^{те} желая на всички ви така да въз-
крѣсне и вашиятъ Христосъ въ васъ!

Бесѣда отъ Учителя, държана на
20 май 1928 г. въ гр. София.

Богъ е Духъ

БОГЪ Е ДУХЪ

СЕРИЯ ЕДИНАДЕСЕТА

6.

12-ХІІ-1946

ПЪРВИ СЪЕТ.

ПОДГОТОВКА ЗА ИЧЕНЛА.

Богъ е Духъ.

За прѣдметъ на тази бесѣда ще взема изречението: „Богъ е духъ“. Тази тема е за велики умове, за философи, за адепти и за просветени хора, които разбиратъ сжщината на нѣщата.

„Богъ е Духъ“. Ние ще оставимъ думата „Богъ“ и ще се спремъ на думага „Духъ“. Духътъ е проявлението на Бога. Той е Първичното начало, отъ което произтича разумността въ свѣта. Той движи, оживотворявя и опрѣдѣля посоката на всички живи сжщества. Дѣто Духътъ се проявява, тамъ животътъ се ражда. Писанието казва: „Изпраща Духа си и оживѣва, оттегля Духа си и умѣртвява“. Слѣдователно, отъ чисто научно гледище, Духътъ се разглежда като вториченъ принципъ, произлѣзълъ отъ най-великата и могща сила въ свѣта — отъ Бога.

Питамъ: на какви начала почива животътъ? Отговорътъ на този въпросъ се крие въ всѣко сѣмене. Не е достатъчно само да се създаде сѣмето, но се изискватъ редъ условия за неговото растене и развитие. Ако това е нужно за сѣмето, толкова по-необходимо е за човѣка, който прѣдставлява разуменъ зародишъ. Ако не се дадатъ на този зародишъ съотвѣтнитѣ условия — свѣтлина, топлина, влага, почва и нужнитѣ въ нея елементи — неговото развитие ще се прѣкрати, ще се опорочи. Въ това отношение, не е достатъчно човѣкъ да работи и да се развива само прѣзъ единъ животъ, но трѣбва да продължава своето развитие и прѣзъ втори, трети и редъ още животи. Умътъ на много сѣврѣменни хора е толкова плитъкъ, че той не може да възприеме идеята за прѣбраждането, т. е. за сжществуването на човѣка въ много прѣдишни жи-

воти и казва: „Ние живѣемъ на земята само единъ. пжтъ и слѣдъ това умираме.“ Тия хора мязатъ на плитки барики, водата на които е дълбока само 3-4 сантиметра. Когато нѣкой човѣкъ казва, че теорията за прѣбраждането не е за неговата глава, това подразбира, че дълбоката вода не е за него. Той не може да плава въ такава вода, има опасностъ да се удави. И наистина, коя философия може да докаже, че човѣкъ въ единъ животъ може да добие всичко това, съ което разполага днесъ? Човѣкъ разполага съ редъ дарби и способности, съ редъ положителни и отрицателни качества въ своя характеръ, за които едва ли и най-гениалниятъ философъ би могълъ да докаже, че тѣ сж резултатъ само на единъ животъ.

Въ единъ отъ американскитѣ богословски университети, професорътъ по богословие разглеждалъ прѣдъ студентитѣ си въпроса за създаването на свѣта въ букваленъ смисълъ, като имъ казвалъ, че свѣтътъ билъ създаденъ въ шесть дни, каквито ние познаваме днесъ: шесть денонощия по 24 часа. Казвате: „Възможно ли е това?“ — За този професоръ е възможно, защото такъвъ е билъ неговиятъ умственъ уровень, степенъта на неговото развитие; такива сж били неговитѣ възгледи за живота. Много учени, философи и богослови разглеждатъ този въпросъ другояче. Това показва, че ученитѣ хора се различаватъ помежду си по степенъта на своето развитие. Такава разлика сжществува и между светиитѣ, адепитѣ, ангелитѣ, арахангелитѣ и т. н. Това трѣбва да насърдчава, да окуражава хората, а не да ги обезсърдчава. Красотата на живота седи въ разнообразието. Въ какво седи цѣната и красотата на нѣкая плоча, намѣрена нѣйдѣ въ земята още отъ най-стари врѣмена? — Въ разнообразието на надписитѣ по нея. Ако тя бѣше гладка, полирана, нѣмаше да бжде тѣй цѣнна. Надписитѣ, надраскванията на плочата привличатъ вниманието на хората. Тѣ напрѣгатъ ума си да четатъ, да разбератъ смисъла

на тия надписи. Нѣкои казватъ: „Драскулки сж това“! — Не, тия драскулки сж разумни вглѣбвания на перото.

Казвамъ: сегашнитѣ геолози изучаватъ образуването на планинитѣ, на канаритѣ, огъването и прѣчупването на земнитѣ пластове, но гѣ едва сега изучаватъ истинската азбука, по която могатъ да четатъ тия нѣща. Питамъ: каква е първата азбука на геологията, по която можете да четете за образуването и промѣнитѣ на земнитѣ пластове? Казвате: „Огъванията, прѣчупванията на земнитѣ пластове ставатъ вслѣдствие външнитѣ влияния на природата върху земята и нейнитѣ вжтрѣшни промѣни. Тия явления пѣкъ и редѣ други сж причина за землетресенията.“ — Не, сж огъванията и прѣчупването на пластоветѣ въпросътъ не се разрѣшава. Това, което днесъ става на земята, е една катастрофа, не е нормално явление. Тѣй, както виждаме земята, това не е нейниятъ първоначаленъ видъ. Външно и вжтрѣшно земята нѣкога е прѣдставлявала нѣщо красиво. Пластоветѣ ѣ не сж били тѣй огънати и прѣчупени; планинитѣ ѣ не сж били тѣй разхвърляни. Но когато боговетѣ дошли на земята, тѣ направили помежду си голѣмо сражение, при което размѣстили и изпочупили земнитѣ пластове, планинитѣ разхвърлили и нарушили първоначалния ѣ редѣ и порядѣкъ. Слѣдъ това Богъ ги задигналъ и се заелъ сж прѣустройство на земята. Затова, именно, се казва въ Битието, че първоначално земята била неустроена и пуста.

И днесъ, по сжщия начинъ, всички управници вършатъ сжщото. Тѣ сж наслѣдници на ония богове, които сж живѣли нѣкога въ миналото. Като тѣхъ, и тѣ прокопаватъ земята, прокопаватъ тунели, вадятъ богатства и съкровища отъ нея, вжглища и разни видове руди. Слѣдъ всичко това ученитѣ обясняватъ, какъ се образували пещеритѣ въ природата. Въ Америка, при изкопаване на вжглища се образували пещери, сж входове дълги около 10 километра. Нѣкой ученъ геологъ ще обясни обра-

зукането на такава една пещера съ влиянието на подземнитъ водни сили и газове и т. н. Казвамъ: не сж само тия причинитъ за образуване на пещеритъ въ природата. Причината седи въ самитъ хора. Тъ сж копали дълбоко въ земята, да вадятъ вжглища, вслѣдствие на което се образували голъми празнини. Обаче, празни пространства въ природата не могатъ да сжществуватъ, затова въ тия мѣста нахълтва вода, разни газове, които започватъ да влияятъ върху земнитъ пластове по физически и химически начинъ. докато най-послѣ ние виждаме тукъ-тамъ образувани пещери. За насъ не е важно, какво е било лицето на земята първоначално и какво е днесъ, защото ние знаемъ, че между всички явления на миналото и настоящето има непрѣривна вжтрѣшна връзка.

Споредъ насъ, както има връзка между външнитъ и вжтрѣшнитъ явления въ природата, така сжщо има връзка и между топлината и Любовта, между свѣтлината и мисълта. Когато топлината се увеличава, и Любовта се увеличава. Обаче, има една опрѣдѣлена граница на топлината, задъ която проявитъ на Любовта сж вече неразумни. Щомъ топлината надмине 100°, проявитъ на любовта сж неразумни. Питамъ: при колко градуса топлина човѣшкиятъ животъ може да функционира правилно? Понѣкога въ химическитъ лаборатории се изисква голъма топлина, за да разлагатъ нѣкои съединения, или да стопяватъ различни метали. Тамъ си служатъ съ температура 00 - 400 - 500 - 1000 - 2000 - 3000 градуса, споредъ нуждитъ. Такива и по-високи температури се образуватъ понѣкога и въ вжтрѣшността на земята, но това сж рѣдки случаи. Топлината може да се увеличава безгранично, тя може да достигне до 5000 градуса, до петъ милиона градуса, а нѣкога до 250 милиона градуса и повече.

Обаче, колкото и да се увеличава топлината, ние различаваме два разреда топлина: при едното увеличение на топлината човѣкъ расте и се разви-

ва правилно, а при другото увеличение той се топи и се прѣвръща въ въздухообразно вещество. При този случай човѣкъ губи формата си. Прѣдставете си, че на земята дойде една гореща вълна около 10,000 градуса. Какво ще остане отъ цѣлата съврѣмenna култура? — Тя ще изчезне. Това сжбжещи възможности. Писанието казва, че ще дойде день, когато земята ще се яви прѣдъ лицето на Бога и ще се разтопи. Отъ разтопяването на тази земя ще се яви новата земя и новата топлина, при която всички сжщества ще могатъ да растатъ и да се развиватъ. Сегашната топлина има чисто физически, механически характеръ, вслѣдствие на което въ организмитѣ на животѣ сжщества се явява извѣстно противодѣйствиe, и тѣ се разрушаватъ. Днесъ нито единъ организъмъ не може да достигне своето крайно развитие; нито една пжпка не може да цѣвне, както трѣбва, т. е. да се развие докрай. Ако се разцѣвти добръ, скоро увѣхва и не може да завърже. Въ това отношение човѣкъ прѣдставлява пжпка. И ние виждаме, какъ хората се раждатъ и скоро умиратъ. Тѣ се разцѣвтяватъ, живѣятъ, но до плодъ малцина достигатъ. Които пъкъ успѣятъ да завържатъ плодъ, плодътъ имъ скоро опава. За сега много малко плодове има въ свѣта. Въ духовно отношение човѣкъ е дошълъ до фазата, дѣто трѣбва да изучава дълбоката наука, да изучава законитѣ и силитѣ въ природата, чрѣзъ които може да добие пълно оплодяване.

Нѣкой казва: „Азъ живѣя“. — Какъ? — Като пжпка? — Ама азъ искамъ да придобия знания. — Какви знания искашъ да придобиешъ? Ако имашъ знание и при първото заболяване викашъ лѣкари да те лѣкуватъ, какво знание е това? Ако имашъ знание, но си поставенъ въ ограничителни условия на живота — въ робство, въ лишения, постоянно гладенъ, нѣмашъ жилище, дѣ да се подслонишъ, и не можешъ да разрѣшишъ този економически въпросъ на живота, какво те ползува твоето знание? Ако имашъ знание, но си робъ

на модата, цѣлъ день се занимавашъ съ облѣкло-то си, съ обувката, чакашъ да дойде послѣдната мода обувка отъ Парижъ, да видишъ, какви сж токоветъ имъ, дали тѣсни или широки, какъвъ смисълъ има твоето знание? Ученитъ хора се запитватъ: „Кои токове сж най-добри и хигиенични?“ — За едни случаи сж добри низкитъ токове, а за други случаи — високитъ токове. И еднитъ, и другитъ токове иматъ своето прѣдназначение. Кои хора обичатъ да носятъ високи токове? — Низкитъ хора. Когато нѣкоя дама иска да стане по-висока, тя носи обувка съ високи токове. Защо хората искатъ да бждатъ високи? — Нѣкои твърдятъ, че високитъ хора сж идейни, а низкитъ — материалисти. Да, но интелигентността на човѣка не се опрѣдѣля отъ височината на токоветъ. Въ сжщностъ, кои сж побудителнитъ причини, които каратъ хората да носятъ низки или високи токове? Нѣкой ще каже: „Това сж маловажни работи“. — Дѣйствително, въ едно отношение сж маловажни, но въ друго отношение не сж маловажни работи, защото въпросътъ, какви токове трѣбва да носи човѣкъ, има значение за неговото здравословно състояние. За въ бждеще ученитъ хора трѣбва да приспособятъ токоветъ съ пружини, че като стѣпва човѣкъ, пружината да се свива и разпуска, да улеснява движението. Тѣй както днесъ се правятъ токоветъ на обувката, при стѣпване токътъ удря силно земята, и прѣдизвиква сътресение въ грѣбнака на човѣка. Вслѣдствие на това сътресение, много хора заболѣватъ отъ различни разстройства на нервната система.

По начина на стѣпването, на ходенето се познава и характера на човѣка. Човѣкъ, който стѣпва т в ъ р д о, т е ж к о, той е твърдъ, упоритъ и своенравенъ. Онзи пѣкъ, който стѣпва само на прѣститъ си, върви леко, тихо, като котка, той е ловкъ, хитъръ по характеръ. Нѣкои питатъ: „Защо този човѣкъ удря тѣй силно съ краката си?“ — Защото центърътъ на тежестта ѣ

този човѣкъ се намира въ задната частъ на главата. Той ходи като конь, тропа съ краката си. Когато разумниятъ човѣкъ върви, той стѣпва леко, никой не го чува. Добриятъ човѣкъ сѣщо тъй върви тихо, леко, като по вода. Войникътъ като върви, цѣлото здание се тресе. Нищо лошо нѣма въ това, но при такова ходене се хаби повече енергия.

Като наблюдаваме възгледитѣ на съвременнитѣ хора, много отъ тѣхъ, по какъвто начинъ стѣпватъ, така разрѣшаватъ и нѣкои важни житейски и философски въпроси. Напримѣръ, тѣ разрѣшаватъ догматически въпроса за Бога. Обаче, понятието Богъ е необяснимо. Богъ е това сѣщество, което е сѣществувало и сѣществувало прѣди всички други сѣщества. Той е неограниченъ, а ограничава всички други сѣщества, като включва всичко въ себе си. Богъ е вѣченъ и безпрѣдѣленъ. Всичко, което влиза въ Неговото съзнание, се ограничава, затова именно, и нашата вселена е конечна и ограничена. Напримѣръ, може да се изчисли, колко милиарди звѣзди има въ вселената. Съвременнитѣ математици изчисляватъ, слѣдъ колко години вселената ще дойде до своя край.

Сега ще ви прѣдставя една картина отъ Корана, която Мохамедъ прѣдставилъ въ една отъ своитѣ легенди. Картината прѣдставя момента, когато цѣлата вселена умира: всички слънца и планети изгасватъ, потъмняватъ, рай и небе изчезватъ; всички хора, всички ангели, арахангели заспиватъ, а оставатъ само Богъ и арахангелъ Михаилъ. Като се огледалъ арахангелъ Михаилъ самъ всрѣдъ цѣлата вселена, станало му много мжно и не могълъ да издържи този моментъ, затова си откъсналъ главата. Това е турско разбиране! Питамъ: вѣренъ ли е този фактъ? – Може да бжде вѣренъ само 50 %. Обаче, ако цѣлата сегашна вселена, съ всички свои слънца и планети, съ всички живи сѣщества по нея изчезне, живогътъ ще се трансформира, ще мине задъ нейнитѣ прѣдѣли. Задъ тази материална вселена, която ние познаваме, има друга вселена, създадена

отъ по-ефирни същества, отъ по-ефирни слънца, недостъпни за нашитѣ очи. Слѣдователно, цѣлиятъ животъ ще се прѣнесе въ тази, именно, вселена, хиляди пѣти по-красива отъ нашата. Всички същества, които сж готови да живѣятъ въ тази вселена, ще се прѣнесатъ тамъ, а тия, които не сж готови, ще останатъ въ сегашната вселена, да си кжсатъ главитѣ, като арахангелъ Михаилъ.

„Богъ е Духъ“. Духътъ е нѣщо по-близо до човѣка. Той е носителъ на животъ. При създаването на човѣка, Духътъ е внесълъ красотата въ него, която наричаме душа. Той е одухотворилъ човѣка. Въ свѣта човѣкъ съществува не като духъ, но като душа. Въ науката думата „духъ“ подразбира сила. И затова, когато искатъ да кажатъ за нѣкой човѣкъ, че е силенъ, мощенъ, казватъ: „Този човѣкъ има силенъ духъ“.

Казвамъ: първата форма, въ която Духътъ е вложилъ своята интелигентностъ, нѣкои наричатъ „човѣкъ“, т. е. частица излѣзла отъ Бога, или първото сѣменце, първиятъ зародишъ, който сега се развива въ свѣта. Ученитѣ хора на миналото, както и тия на настоящето, се стремятъ да разрѣшатъ въпроса, какъ се е създалъ човѣкътъ. Ние оставяме този въпросъ настрана, не го разрѣшаваме. Всѣки, който се интересува отъ въпроса, какъ е произлѣзълъ човѣкътъ, нека чете научнитѣ теории на редъ естественици. Дълга е историята на човѣшката душа! Душата е принципъ, който самъ по себе си никога не умира, но постоянно се измѣня. Душата е онази свещена, велика книга, въ която сж написани всички прояви на Бога. Човѣкъ живѣе по единствената причина, че съставлява проява на Духа. Слѣдователно, висшитѣ духове се грижатъ за човѣка, понеже въ неговата душа е вложено всичко онова, което е минало прѣдитѣхъ, което сега става и което ще стане въ бъдеще. Всичко това е написано въ човѣшката душа, и който знае да чете, може да учи отъ нея развитието на цѣлото Битие.

И тъй, като погледнемъ на човѣшкото лице, или на цѣлия неговъ организъмъ, както е построенъ, ние можемъ да кажемъ, отдѣ произтича човѣка. Въ Писанието се казва, че човѣкъ е направенъ по образъ и подобие Божие. Това се отнася до първия човѣкъ. Вториятъ човѣкъ е направенъ отъ прѣстъ, значи отъ всички елементи на природата, въ която влизатъ и минералитѣ, и растенията, и животнитѣ. Всички тия елементи, отъ които е направенъ човѣкътъ, се разглеждатъ като живи същества. Този човѣкъ е елиминиралъ идеалното, възвишеното въ себе си, и затова трѣбвало да излѣзе отъ рая, да влѣзе въ свѣта, въ живота, за да проучи своята нисша природа. Ето защо днесъ у човѣка бушуватъ различни желанія, мисли, различни неразположения, съ които той трѣбва разумно да се справи.

Казвамъ: на разумния човѣкъ днесъ е дадена велика задача къмъ себе си — да прѣсъздаде своя характеръ. Не само това, но той трѣбва да завладѣе и да разработи силитѣ и способноститѣ, които сж вложени въ неговата душа. Много хора спорятъ върху въпроса, има ли душа, или нѣма. Хората, които казватъ, че душа не съществува, тѣ не сж интересни за насъ, нѣма какво да се чете по тѣхъ. Въпросътъ е разрѣшенъ съ тѣхъ, затова ние ги оставяме настрана. Ония хора, които признаватъ съществуването на душата, тѣ сж научни книги, тѣ сж важни хора въ свѣта, и по тѣхъ може да се чете. Ние търсимъ хора съ души. Когато нѣкой професоръ казва, че душа не съществува въ човѣка, ние казваме, че този професоръ не е отъ ученитъ, не е отъ виднитѣ хора въ свѣта. Той се занимава съ проститѣ елементи въ природата, както нѣкой ученъ бактериологъ изучава микробитѣ. Цѣлата негова наука почива върху живота на тия малки същества. Единъ день, когато природата нѣма да се нуждае отъ тия микроскопически същества, тѣ ще изчезнатъ. Дѣ ще остане тогава науката на този ученъ бактериологъ?

Сжщото може да се каже и за другитѣ отрасли на съврѣмненната наука. Напримѣръ, нѣкой физикъ изучава отдѣла механика, интересува се отъ въпроса за движенията, за силитѣ и законитѣ, на които се подчиняватъ тѣ и т. н.. Всичко това е хубаво, но какво ще остане отъ физиката, отъ механиката на този ученъ, когато единъ день тази механика се видоизмѣни споредъ новитѣ условия на живота? Сегашната наука съ своитѣ задачи е врѣмenna. Какво ще остане у васъ отъ цѣлата съврѣмenna наука? Сега хората изучаватъ готварството, шивачеството и редъ други изкуства и занаяти, необходими за живота. Ще дойде день, когато тѣ нѣма да се нуждаятъ отъ готвачи, нѣма да шиятъ дрехитѣ си по този начинъ, както сега ги шиятъ. Какво ще правятъ тогава тѣзи готвачи и шивачи? Споредъ мене, една отъ причинитѣ за нещастията, които сполетяватъ хората, е начинътъ, по който тѣ шиятъ и кроятъ своитѣ дрехи. Шивачътъ размѣри плата, послѣ го разрѣже съ ножицитѣ и започва да го шие съ желѣзни игли, надупчва го съ тѣхъ и това нѣщо наричатъ шиене на дреха. Който облѣче такава дреха, иска да има мекъ характеръ. Това е невъзможно! Той ще мяза на дрехата си. Каквото прави човѣкъ съ дрехата си, това ще правятъ и хората съ него. Обущарътъ взима шилото си и дупчи кожата, прави обуща на хората. Както дупчи кожата, така продупчва и своитѣ мисли; такива отношения си създава и къмъ хората. Нѣкой казва: „Чакай, ще намушкамъ азъ този човѣкъ!“ Съ какво го намушкава? — Съ езика си. Такъвъ човѣкъ употребява езика си вмѣсто шило. Значи, той е обущаръ. Ние не трѣбва да мислимъ, че нашитѣ дрехи и обуща сж идеални, но трѣбва да създадемъ нѣщо похубаво, което да влияе благотворно върху нашия характеръ. И ако съврѣмненната култура не може да създаде нѣщо похубаво, по-идеално отъ това, което имаме сега, тази култура е въ застой, тя е изиграла вече своята роля.

Сега, като се говори за новата култура, ние очакваме тя да внесе голѣми прѣобразования въ живота, въ религията, въ науката на съврѣменнитѣ хора. Тя трѣбва да внесе обнова за цѣлото човѣчество. Хората на новата култура ще се обличатъ по новъ начинъ, съ нови дрехи, ушити по новитѣ правила на шивачеството. Въ книгата на Данаила, глава 10, стихъ 5 се казва слѣдното: „Подигнахъ очитѣ си и видѣхъ чловѣкъ облѣченъ съ ленени дрехи . . . и гласътъ на думитѣ му като гласъ на народъ“. „Азъ, прочее, останахъ самъ и видѣхъ това голѣмо видение; и не остана сила въ мене . . . (8 ст.). „Чухъ, обаче, гласа на думитѣ му, и като слушахъ гласа на думитѣ му, азъ бѣхъ нечувствителенъ, паднахъ на лицето си, и лицею ми върху земята“ (9 ст.). Както виждате, Данаилъ, този великъ пророкъ, който тълкуваше сънищата на Новуходоносора, падна прѣдъ лицето на този човѣкъ и изгуби силата си. Защо? — Разумно сжщество е билъ този човѣкъ. Такива ще бждатъ и хората на новата култура. Дѣ живѣятъ тѣзи сжщества сега? Въ въздуха ли живѣятъ тѣ?

За мнозина отъ васъ тия нѣща сж понятни, а за други — съвсѣмъ непонятни. Въ такъвъ случай и моята бесѣда ще се отрази върху васъ различно. Нѣкои ще кажатъ: „Такива нѣща не трѣбва да се говорятъ. Ние искаме нѣщо по-практично, по-близо до нашия животъ.„ Тия хора, въ дадения случай, могатъ да се уподобятъ на пѣтела, който намѣрилъ скжпоцѣнния камъкъ. Единъ пѣтелъ излѣзълъ да се поразходи малко и се качилъ на едно бунище. Той се поогледалъ наоколо, изгледалъ кокошкитѣ, издигналъ главата си нагорѣ и започналъ да кукурига, да покаже своето изкуство. По едно врѣме взелъ да рови съ краката си и нѣщо твърдо, лъскаво блеснало прѣдъ него. „Какво ли ще е това“? Клѣвналъ го и веднага го изхвърлилъ отъ устата си. То било единъ голѣмъ, хубавъ скжпоцѣненъ камъкъ. „Това ли трѣбваше да намѣря? Не можа ли да ми се падне нѣкое хуба-

во зрънце, че да го дамъ на една отъ своитѣ любимки?" Ако този пѣтелъ имаше разбирането и разумността на човѣка, той би продалъ този камъкъ и би купилъ съ паритѣ храна за хиляди кокошки и пѣтли като него. Съ тази храна тѣ биха прѣкарвали много честити и спокойни дни, безъ да мислятъ, какъ да се прѣхранятъ, безъ да се мжчатъ да ровятъ земята.

Казвамъ: когато искаме нѣщо, най-първо трѣбва да се научимъ да служимъ на Истината. Съврѣменнитѣ хора казватъ: „Трѣбва да се живѣе! За да живѣемъ пъкъ, трѣбва да се хранимъ; зрънца сж нужни за живота! Тия зрънца струватъ повече отъ скжпоцѣннитѣ камъни“. За извѣстни случаи е така, но въ дадения случай скжпоцѣнниятъ камъкъ струва повече, отколкото зрънцата на кокошкитѣ. Тия зрънца прѣдставляватъ старитѣ идеи на човѣчеството, които не могатъ да го спасятъ. Всѣки скжпоцѣненъ камъкъ е една нова идея, която може да спаси човѣка. Такива сж идеитѣ, които включва въ себе си великата Истина на живота.

Всѣки човѣкъ трѣбва да има поне една основна идея въ себе си, която да му служи като огледало на живота, да прѣдставлява великата Истина, въ която да се отразява небето. Безъ такава идея човѣкъ не може да разбере свѣта. Тази идея трѣбва да бжде като нашитѣ очи. Нека гледаме прѣзъ нея, макаръ и да не разбираме всичко. По-добрѣ е да гледашъ, макаръ и да не разбирашъ всичко, отколкото да не гледашъ. Отъ гледането, отъ виждането идатъ знанията. Докато имаме сърце, ние чувствуваме. Не считайте, че съ сърцето си ще можете да разберете всичко. Достатъчно е, че чувствувате. Нѣкой казва: „Азъ искамъ да прѣживѣя нѣщата.“ — Това е лъжлива философия. Не прѣживѣвайте нѣщата, но ги живѣйте! Когато нѣкой каже, че епрѣживѣлъ много нѣща ние казваме: този човѣкъ е прѣживѣлъ изгарянето на кжщата си, умирането на баща си, на майка си, на

жена си, на дъцата си и т. н.. Каква наука има въ прѣживяванията? Въ прѣживяванията има нѣщо непостоянно. То има смисълъ само тогава, когато отъ него оставатъ опитности за душата. Ако прѣживѣешъ нѣщо и не придобиешъ никаква опитностъ, това прѣживяване нѣма смисълъ.

Нѣкои хора казватъ: „Тази фаза на живота трѣбва да се прѣживѣе!“ Коя фаза? — Дѣтинската. — Защо? — Защото дѣцата не знаятъ, какво трѣбва да правятъ. — Ами възрастнитѣ знаятъ ли, какво трѣбва да правятъ? Напротивъ, човѣкъ сега, именно, трѣбва да започне съ дѣтинското състояние въ себе си; да бжде тѣй чисто-сърдеченъ, тѣй любещъ, като дѣцата; същевременно тѣй разуменъ и интелигентенъ, като възрастнитѣ. Казано е: „Бжди дѣте по сърце, мжжъ по умъ!“ Злото въ живота седи, именно, тамъ, че хората остаряватъ прѣждевременно въ своитѣ идеи, а остаряването всѣкога води къмъ изгубване смисъла на нѣщата. Нѣкои казватъ: „Не искаме да се занимаваме съ тѣзи работи, искаме да си починемъ, да дойдемъ до състояние на упокоение“. Въ Писанието се казва: „И прибра се Аврамъ при отцитѣ си и си почина“.

Какво означава думата „почивка“? Въ Писанието думата „почивка“, почина си Аврамъ, подразбира благоприятнитѣ условия на живота, висшия свѣтъ, дѣто душитѣ отиватъ да изучаватъ живота въ неговия дълбокъ смисълъ. Въ Евангелието на Лука, глава 16 се разправя за единъ богатъ човѣкъ и за другъ сиромасъ, на име Лазаръ. „И умрѣ сиромасътъ, и занесоха го ангелитѣ на лоното Аврамово“ -- при благоприятнитѣ условия на живота; „умрѣ и богатиятъ и погребанъ бѣ. И занесоха го въ ада“, при лошитѣ условия на живота. Тѣзи два свѣта сж далечъ единъ отъ другъ, но жителитѣ имъ иматъ радио, съ помощта на което се съобщаватъ. Тѣ сж на разстояние едни отъ други съ хиляди километри, но се виждатъ и се разговарятъ. „Богатиятъ, като бѣше изложенъ на голѣми мжки

въ ада, дигна очитѣ си и видѣ отдалечъ Аврама и Лазара въ неговитѣ обятия. Той извика и рече: „Отче Авраме, помилвай ме и проводи Лазара да накваси края на прѣста си съ вода и да разхлади езика ми, защото съмъ на мжки въ този пламъкъ.“ Аврамъ му рече: „Синко, припомни си, че ти си приелъ твоитѣ добрини на земята, а Лазаръ — злинитѣ; сега той е на утѣшение, а ти на мжки“. Това показва, че има вътрѣшно равновѣсие въ цѣлия животъ.

Значи, въ Писанието се изнася живота и опитноститѣ на велики души, които трѣбва да се изучаватъ. Нѣкои ще запитатъ: „Дали е вѣрно всичко това, което се говори?“ Тогава азъ ще ви запитамъ: „Всичко, което е писано въ книгитѣ, въ учебницитѣ, вѣрно ли е? Всичко, каквото проповѣдватъ учителитѣ и свещеницитѣ, вѣрно ли е?“ Кой не е говорилъ за Бога днесъ? Кой не третира въпроса за Неговото съществуване? Обаче, за Бога може да говори само този, който има великъ умъ и възвишено сърце. Това не е за обикновенитѣ хора, но сега и тия хора казватъ, че Господъ имъ говори. Това не е вѣрно. Ако земята се разтопява прѣдъ лицето на Бога, какво ще стане съ обикновения човѣкъ, като се яви прѣдъ Него? И Мойсей, който бѣше великъ адептъ, който учеше въ Египетъ, толкова се изплаши отъ видението, че каза: „Много съмъ изплашенъ и разтреперанъ“. — (Евреемъ 12:21). Мойсей се уплаши отъ Бога, а евреитѣ отъ него, защото свѣтлина излизаше отъ лицето му. И за да могатъ да го гледатъ, той тури було на лицето си. Съврѣменнитѣ християни казватъ: „Ние искаме да отидемъ при Бога“. — Ще отидете, но ще се разтреперите като Мойсея, и хората ще се плашатъ отъ васъ. Богъ е внесълъ живота у насъ. И този страхъ, който имаме, той е да не изгубимъ живота си, защото само живиятъ човѣкъ се страхува, но не и мъртвиятъ.

Казвамъ: Духътъ е проявление на Бога, зато-

ва, Той трѣбва да се изучава въ всичкото свое разнообразие. Когато Духътъ дѣйствува въ ума, въ сърцето и въ волята на човѣка, трѣбва да се изучаватъ законитѣ, при които Той дѣйствува. Защото, ако вие не разбирате законитѣ и едноврѣменно поставите въ ума си два елемента, еднакви по сила, тѣ ще произведатъ въ васъ противоположна реакция, която може да ви разруши. Ако едноврѣменно поставите въ ума си двѣ еднакво силни идеи, тѣ ще произведатъ въ душата ви умраза. Ще ви приведа слѣдния простъ примѣръ: когато нѣкоя красива мома дружи съ грозни моми, тя е доволна отъ положението си, защото красивитѣ момци обикалятъ само нея. Язи ли се въ обществото ѝ мома, по-красива отъ нея, тя става недоволна, и въ душата ѝ се заражда умраза къмъ хубавата мома, защото тя отнима половината отъ красивитѣ момци. Двѣтѣ хубави моми не могатъ да живѣятъ добръ помежду си, защото и двѣтѣ иматъ положителенъ, творчески характеръ. Всѣка красива мома или момъкъ иматъ желание да взематъ богатството на своя страна. Всички богати, всички силни хора, всички управляващи сж положителни.

Добръ е хората да бждатъ положителни, но между тѣхъ всѣкога ще се явява споръ. Има една страна въ живота, дѣто не се явява споръ. Тя е мекиятъ елементъ — Лкбовъта. Когато говоримъ за Любовьта, разбираме тази сила, именно, която внася животъ. Само Лкбовъта може да внесе животъ. Ако при сегашнитѣ условия Духътъ дойде въ човѣка, Той не може да внесе животъ, но внася знание, сила и интелигентность. Когато Духътъ дойде у човѣка, той започва да страда повече, отколкото по-рано и казва: „Защо ми трѣбваше да свърша университетъ? По-рано, като овчаръ, положението ми бѣше по-добро. Сега, този ме подтикне на една страна, онзи на друга“. Този човѣкъ има вече по-голѣмо мнѣние за себе си, по-голѣми стремежи и изисквания, вслѣдствие на което става по-недоволенъ отъ живота. Кое е по-хубаво: да бж-

дешъ ученъ, или невѣжа? Разрѣшението на въпроситѣ не се постига чрѣзъ невѣжеството. Нима онзи волѣ, който по цѣль день оре нивата на своя господарь и живѣе въ пълно невѣжество е по-щастливъ отъ човѣка? По-завидно ли е неговото положение отъ това на човѣка? — Разбира се, че не е по-завидно. Сегашнитѣ учени сж недоволни отъ живота главно поради това, че тѣ не вѣрватъ, какво при всички събития въ живота, едно разумно висше съзнание обединява и ржководи всички хора.

Съврѣменнитѣ хора не допускатъ въ ума си мисълта, че има Едно висше същество надъ тѣхъ, което ги ржководи и управлява. Напримѣръ, Наполеонъ ималъ свой гений, свой ржководителъ въ живота си. — По сжщия начинъ всѣки човѣкъ има свой ржководителъ. Обаче, тия гении, които прѣдприематъ нѣкакви работи безъ духовно ржководство, тѣ се различаватъ по своитѣ знания отъ ония гении, които въ всѣка своя работа или прѣдприятие се допитватъ до своя духовенъ ржководителъ. Нѣкой казва: „Азъ се разговарямъ съ Бога.“ — Добрѣ, щомъ се разговаряшъ съ Бога, кажи какво има на слънцето. Разкажи ми да се поука отъ тебе. — Нищо не зная за слънцето. — Щомъ не знаешъ нищо за слънцето, нѣма да знаешъ нищо и за Бога. И това било гениаленъ човѣкъ! Съ Бога се разговаря, а не може да рѣши най-простата математическа задача. Когато човѣкъ отива при Бога, Той го завежда на слънцето, показва му всички красиви звѣзди, всички плодни дръвчета въ своитѣ градини, прѣдставя го на ангелитѣ, като имъ казва: „Ето единъ отъ моитѣ любимци!“

Сега, хората като не разбиратъ смисъла на тия нѣща, казватъ: „Това сж отвлѣчени идеи, неприложими въ този животъ. Всички религиозни хора се занимаватъ все съ такива отвлѣчени идеи. Отъ тия хора нищо не може да се очаква.“ — Не е така. Всѣки човѣкъ, който има правилно понятие за Бога, той има възвишена душа и мощенъ духъ; той има знание, сила и любовъ. За такъвъ човѣкъ е

безразлично, дали е поставенъ на опашката или на главата, дали има рога или копита — каквото и да му турятъ, всичко приема. Този човѣкъ е ученъ, знае какъ да се освободи отъ рогата и отъ копитата си. Въ каквата форма и да го поставятъ, той ще може да излѣзе навънъ. И да го варятъ и да го пекатъ на скара, като риба, докато отъ едната страна го пекатъ, той ще се обърне на другата страна и пакъ ще скочи въ водата. Такъвъ човѣкъ се намира въ положението на онѣзи риби, които пекли нѣкога за Пилата. Едно прѣдание разправя, че когато Христосъ билъ разпнатъ, Пилатъ, който искалъ да Го освободи, пожелалъ да му опека нѣколко риби. Въ това врѣме Мария и Магдалина дошли при него да му съобщатъ, че Христосъ възкрѣсналъ. Като чулъ тоза, Пилатъ се очудилъ на тия думи и казалъ: „Ако е вѣрно това, нека рибитѣ отъ скарата скочатъ въ водата“. И дѣйствително, рибитѣ отъ скарата скочили направо въ водата. И сега, на основание на това, хората казватъ, че едната половина нарибитѣ била опечена, а другата половина — не допечена. Защо съществува това прѣдание въ свѣта — не се знае. Рибата е емблема на Християнството.

Казвамъ: ако човѣкъ има дълбоко разбиране и понятие за Бога, и на скара да го пекатъ, той отъ скарата ще скочи и пакъ нѣма да се опече. Колкото и да пекатъ този човѣкъ, пакъ не могатъ да го опекатъ. Всѣки ученъ, всѣки младъ или старъ човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ новото учение, къмъ новитѣ понятия за Бога и за природата. Имате ли обикновени разбирания по тия въпроси, отъ васъ нищо не може да излѣзе. Човѣкъ не може изведнѣжъ да стане светия, но постепенно ще върви отъ стѣпало на стѣпало, докато стигне върха. Това е послѣдователенъ процесъ на развитие, на приготвление, докато се дойде до положителнитѣ, истински разбирания на живота.

„Богъ е Духъ“. Отъ правилното разбиране на Духа зависи доброто състояние на човѣшкия

умъ. Въ това отношение съврѣменнитѣ физиономисти опрѣдѣлятъ интелигентността на човѣка по неговия носъ. Вѣждитѣ пъкъ опрѣдѣлятъ, какъвъ е носътъ. Понеже вѣждитѣ сж надъ очитѣ, тѣ опрѣдѣлятъ носа, тѣ даватъ направлението му. Носътъ се опрѣдѣля още и отъ устнитѣ на човѣка, отъ тѣхната голѣмина и форма. Значи, носътъ, вѣждитѣ и устнитѣ опрѣдѣлятъ интелигентността на човѣка. Това сж живи геометрически линии, отъ които зависи, дали човѣкъ може да стане гениаленъ или да си остане сбикновенъ. Има много хора, кои о сж свършили университетъ, а уми, атъ простаци; има и такива пъкъ, които не сж свършили университетъ, а минаватъ за учени. Не се лъжете отъ външното положение на хората! Гледате нѣкоя мома, която се хванала на хорото, като нея нѣма втора: пѣе, скача, всички наоколо очудва. Ожени ли се, родятъ ли ѝ се дѣца, не знае, какъ да ги гледа — отъ нея по-проста нѣма. На хорото тропа хубаво, но не знае какъ да живѣе. Въ живота ще срещнете много такива хора, които сж свършили четири факултета, но нищо не знаятъ за Любовта, за Духа, за душата, за ангелитѣ, за звѣздитѣ, за слънцето, за планетитѣ и т. н. Тѣ казватъ: „Това сж празни работи“. Споредъ тѣхъ, кои работи не сж празни? Да отидатъ на Хамлетъ, на Венецианския търговецъ или на друго нѣкое прѣдставление, това не сж празни работи. Какво искалъ да каже Шекспиръ съ тия свои произведения? Той искалъ да покаже на хората, че за всичко въ свѣта има съотвѣтно наказание и възнаграждение. Сжщината на въпроса седи въ това, че всичко получава своята равноцѣнность. Въ физически смисълъ то подразбира: на всичко, каквото мислимъ, чувствуваме и дѣйствуваме, равноцѣнното ще дойде. Слѣдователно, когато страданията дохождатъ въ живота, тѣ иматъ своята равноцѣнность. Тогава, трѣбва ли да се страхуваме отъ страданията? Нѣкой човѣкъ има вжглища. Какво трѣбва да прави съ тѣхъ? — Да ги прѣвърне въ скжпоцѣнни камъни..

Другъ има желѣзо — да го прѣвърне въ злато; трети има мѣдъ — да я прѣвърне въ злато.

Ето една задача за бждещето! Такива трѣбва да бждатъ духовнитѣ хора — хората на шестата раса. Нѣкой казва: „Азъ съмъ човѣкъ на шестата раса“. — Радвамъ се, че си отъ шестата раса. Докажи това! — Какъ ще докажа? — Ти трѣбва да си рѣшилъ вече задачата за прѣвръщане на отрицателнитѣ мисли въ положителни. Щомъ хванешъ една отрицателна мисълъ, веднага ще трѣбва да я прѣвърнешъ въ положителна, да ѝ дадешъ другъ знаменателъ. Който се прѣпоръчва за човѣкъ на шестата раса, трѣбва да знае да прѣвръща отрицателното въ положително, неблагоприятното въ благоприятно, а не да вземе нѣ коя мома, да я обезвѣри, да изчерпи силитѣ ѝ и послѣ да я хвърли като парцалъ на пжтя. Това не е култура, нито християнство; това не е човѣщина! Човѣкътъ на шестата раса, ако е момъкъ, трѣбва да подигне момата; ако е мома, трѣбва да подигне момъка. Който обича, неговата любовъ трѣбва да внесе Божественъ елементъ въ душата на своя любимъ или любима. Който иска да бжде щастливъ, трѣбва да обича по всичкитѣ правила на Любовта. Да обичаме и да ни обичатъ, това е задачата на новата култура.

Казвате: „Да любимъ!“ Какъ? Като онази българка, която обрала вуйча си? Единъ българинъ ималъ въ джоба си хубавъ златенъ часовникъ и разни скжпоцѣнности. Като вървѣлъ по улицата, до него се приближава млада, хубава мома и му казва: „Вуйчо, отъ кога те чакаме. Толкова врѣме не сме те виждали. Хайде, да те заведе да си починешъ у дома.“ Като я видѣлъ, той се захласналъ въ нея и докато се чудилъ, коя ще е тази мома, тя успѣла да бръкне въ джоба му, извадила часовника и скжпоцѣнитѣ и избѣгала. Той се поогледалъ натукувататамъ, но внучката я нѣмало вече. Питамъ: какво по-лошо отъ това да вземешъ най-хубавото, най-скжпоцѣнното отъ човѣка и да го оставишъ всрѣдъ

пжтя, като единъ безволенъ човѣкъ? Казвате: „Този човѣкъ е лошъ.“ — Каква философия има въ това? — Еди-кой си човѣкъ е добъръ. Дали човѣкъ е добъръ или лошъ, това сж елементи, съ които ти трѣбва да работишъ. Ако нѣкой човѣкъ е лошъ, ще работишъ съ него по единъ начинъ; ако е добъръ — ще работишъ по-другъ начинъ. Това е специфична математика и геометрия, съ която всѣки ще работи, както намира за добръ. Тѣй ще работите, че ще прѣвърнете лошия човѣкъ въ добъръ. Това ще бжде една отъ важнитѣ задачи въ вашия животъ.

Мнозина хора искатъ да имъ говорятъ утѣшителни думи, да имъ се говори за придобивкитѣ на съврѣменната наука. Наистина, съврѣменната наука разрѣшава единъ великъ въпросъ — социалния — но разрѣшението на този въпросъ е въ ржцѣтъ на най-благороднитѣ хора — хората на шестата раса. И въ сегашната наука има едно ядро отъ учени, които работятъ върху разрѣшението на този въпросъ, но и тѣхнитѣ ученици трѣбва да го подемаатъ. Не е достатъчно само да каже човѣкъ за себе си, че е добъръ или лошъ и да се оправдае за това съ закона на наслѣдствеността, да каже, че се е родилъ такъвъ. Споредъ условията, при които си дошълъ на земята, дали си добъръ или лошъ, всичко това е за добро, но за тебе е важно да из олзувашъ разумно своя животъ. Изучавали ли сте подробно закона за наслѣдствеността? Който разбира добръ този законъ, той може да прѣвърне и най-лошитѣ си качества въ добри; който не го разбира, той може да прѣвърне и най-добритѣ си качества въ лоши. Има редъ статистически сведѣния, споредъ които добри, способни ученици, като влѣзатъ въ живота, свършватъ злѣ, фатално; и обратно: слаби, мързеливи ученици въ училището, като влѣзатъ въ живота, проявяватъ се добръ, и работитѣ имъ трѣгватъ напредъ. Тѣй щото, трѣбва да знаете, че законътъ за наслѣдствеността не е Божественъ. Това, което се отнася до на-

шитѣ дѣди и прадѣди, се прѣдава и върху насѣ по наслѣдство. Обаче, щомѣ дойдемѣ до основата на Божествената душа, която е създадена отъ Божествения Духъ, тя съдържа въ себе си велики възможности.

И тъй, всѣки човѣкъ трѣбва да се върне къмъ своята първична форма, къмъ своитѣ първични чисти, възвишени желанія и мисли, които при никакви условия не се измѣнятъ. Затова всѣки трѣбва да прави опити, маневри въ себе си, докато намѣри, кое е онова неизмѣнно желание или чувство въ него. Напримѣръ, обичашъ нѣкого. Не е лошо да обичашъ. Обичѣта е пробниятъ камѣкъ, който опрѣдѣля постоянството на човѣшкия характеръ. Човѣкъ не може да обича всички хора едновременно, затова той ще започне съ провѣрка на своето чувство къмъ дадено лице. Направете слѣдния опитъ: допуснете въ себе си, че лицето, което обичате, взима всичкитѣ ви пари, обира ви. Слѣдъ това наблюдавайте, дали вашитѣ чувства къмъ него се измѣнятъ, или не. Ако не се измѣнятъ, това показва, че чувствата ви сѣ силни, тѣ взиматъ връхъ надъ условията; значи, нищо не може да ви разколебае. Послѣ допуснете, че този, когото обичате, взима службата ви, или ви компрометира съ нѣщо прѣдъ цѣлото общество и т. н.. Значи, ще си прѣдставяте всички отрицателни качества, които може да има любимото ви лице, и ако при всички тия условия любовта ви къмъ него не се разколебава, вие сте надъ условията, вие сте господарь на положението. Като правите редъ маневри, вие ще познаете до колко вашата любовъ е устойчива.

Слѣдъ тия опити, правете маневри въ обратния процесъ. Прѣдставете си, че лицето, което обичате, прави голѣми жертви заради васъ, помага ви, дава ви много нѣща. Наблюдавайте сега, дали вашата любовъ се увеличава само поради това, че получавате облаги отъ туй лице. Ако любовта ви се увеличава само за облагоитѣ отъ любимото ви лице, тя не е силна. Когато обичате нѣкой човѣкъ, лю-

бовъта ви трѣбва да остане непоколебима, една и сѣща, независимо отъ това, дали този човѣкъ ви прави добрини или пакости. Когато той ви прави добрини, ще благодарите, че се проявява въ доброто. Когато ви причинява злини, пакости, пакъ ще благодарите, защото ви дава възможность да научите нѣщо ново. Който иска да изучава Божиитѣ наредби, ще се абстрахира и отъ доброто, и отъ лошото, което му се прави. Това сж външни нѣща. Ако пъкъ искате да изучавате човѣшкитѣ наредби, имате право да се спирате и влияете отъ доброто и отъ злото, което хората ви празятъ. Ако искате да растете и да се развивате, да станете силни, да калите вашия характеръ, да облагородите вашата душа, трѣбва да правите редъ такива опити. Двата опита, които ви давамъ, сж трудни, но трѣбва да ги правите, за да станете герои.

Христосъ казва: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичката си душа, съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърце и съ всичката си сила. Да възлюбишъ ближния си, като себе си. Да възлюбишъ и врага си.“ Да възлюбишъ ближния си, както себеси, това е Божественъ законъ, не е нѣщо обикновено. Да обичашъ врага си, отъ наше гледище, това е много по-мжчно, отколкото да обичашъ ближния си, като себе си. Да проявявашъ любовъта си къмъ своя врагъ, трѣбва да изхарчишъ повече енергия, отколкото за любовъта къмъ своя ближенъ. Да обичашъ брата си, това е естествено, то не съставлява голѣма мжчнотия; да обичашъ онзи, който не ти е братъ, затова се изисква Божествена енергия. Сега ние сме едва въ първата фаза на живота, когато започваме да се самоизучаваме. Напримѣръ, ти постъпвашъ въ университетъ — не ти вързи. Защо? — Не знаешъ, защо не ти вързи. Това е една интересна задача, която трѣбва да разрѣшишъ. Назначаватъ те чиновникъ нѣкъждѣ изъ България и въ продължение на нѣколко години те мѣстятъ най-малко 20 пжти. Защо? — И това не знаешъ. Това е дру-

га задача, която трѣбва да разрѣшишъ. Ако си окултенъ ученикъ, ще трѣбва да разберешъ, защо не ти върви въ университета, защо тѣ мѣстятъ отъ една служба на друга и т. н..

Прочетете историята на Аврама и вижте, прѣзъ какви изпитания е миналъ той. И рече Господъ Авраму: „Излѣзъ изъ земята си и изъ рода си, и изъ дома бащинъ, и и и въ земята, която ще ти покажа.“ Аврамъ послуша Господа и населѣ се въ Ханаанската земя. Послѣ Богъ изпрати при него трима ангели да го посѣтятъ и да му кажатъ, че жена му Сарра ще роди дѣте. Това показва, че човѣшката душа все трѣбва да роди нѣщо, иначе човѣшкиятъ животъ ще се обезсмисли. Когато човѣкъ се обезсърдчава, той се намира въ положението на Аврама, нѣма наслѣдникъ, а душата все трѣбва да роди нѣщо. Хората казватъ: „Женитбата е необходимъ пжтъ въ живота на човѣка“. Казвамъ: три вида женитби има въ свѣта. Първата женитба е физическата, по тѣло; втората женитба е съчетание по души; третата женитба е по духъ, свързване съ Бога. Ако си завършилъ съ физическата жена, свържи се съ душата си, тя да роди нѣкоя основна идея, за която ти трѣбва да пожертвувашъ земния си животъ, да минешъ отъ едно състояние въ друго. Това се нарича възкресение. Онзи, който е възкрѣсналъ, той е родилъ нѣщо. Когато душата ражда, и бащата, и майката, и синътъ се явяватъ въ една и сѣща форма — тѣ не съществуватъ отдѣлно. Значи, на физическия свѣтъ човѣкъ едновременно е и баща, и майка, и синъ: въ едно положение той се проявява като баща, въ друго положение като майка и въ трето положение като синъ. Въ такъвъ човѣкъ ставатъ голѣми прѣобразования, и той казва: „Азъ вече не съмъ онзи човѣкъ, който бѣхъ прѣди години“. Павелъ казва: „Родихъ ви“. Ако се взематъ тия думи въ букваленъ смисълъ, питамъ: мжжъ може ли да ражда? — Мжжътъ не може да ражда по физически на-

чинъ, но духовно може да ражда. Всѣка душа може да ражда. Умътъ може да възприема идеи-тъ, но той не може да ги ражда - душата ражда. Затова, именно, хората се мжчатъ, докато душата роди нѣкоя идея. Нѣкой казва: „Животътъ ми нѣма смисълъ.“ — Животътъ на човѣка нѣма смисълъ, докато още нищо не е родилъ, но щомъ душата му роди нѣщо, и животътъ се осмисля. Дѣ е тогава душата на човѣка?

„Богъ е Духъ“. Значи, задъ сегашния животъ, задъ всички промѣни, които ставатъ въ него, задъ злото и доброто въ свѣта седи разумното, великото, безграничното, първичното съзнание. Слѣдователно, намѣришъ ли се прѣдъ противорѣчия, прѣдъ несполуки, прѣдъ смъртъта въ живота, кажи: „Задъ противорѣчията седи разумния животъ; задъ несполукитѣ седятъ сполукитѣ; задъ смъртъта седи безсмъртието. Щомъ поставите тази велика мисълъ въ душата си, веднага ще ви олекне. Сега нѣкои казватъ: „Дали дѣйствително съществува Божественъ свѣтъ?“ Най-малкото колебание по този в ъ п р о с ъ е прѣкъсване на вашето радио съ Бога. Не е достатъчно човѣкъ да вѣрва само съ ума си, но цѣлото му същество трѣбва да е пропито отъ вѣра въ Бога и да каже: „Задъ всички явления въ свѣта седи Богъ, Божественото съзнание.“ Не схващайте Бога като нѣкаква форма, но знайте, че задъ безграничността седи едно Възвишено Съзнание, което въ всички случаи бди за васъ. Всѣкога може да опитате това съзнание. Порѣжешъ ржката или крака си, веднага почувствуващъ болка. Това съзнание иде при тебе и те пита: „Защо направи така? Защо разваляшъ това, което азъ направихъ?“ Ти започвашъ да роптаешъ, да обвинявашъ другитѣ хора около тебе. Не, кажи: „Господи, порѣзахъ се; какво да правя сега?“ — Не пипай раната! Прѣвържи я и я остави на спокойствие! Инаистина, не се минава день, два или три, раната оздравява — това съзнание ти е помогнало. Обаче, ти казвашъ: „Раната прѣмина отъ само себе

си, това е естественъ процесъ“. — Не, това е съзнателенъ, разуменъ процесъ. Какво ще направишъ, когато твоята инсталация се развали? — Ще извикашъ единъ разуменъ техникъ, а не нѣкой простъ човѣкъ, който нищо не разбира отъ тази работа. Когато се разглежда едно дѣло, въ което те обвиняватъ за нѣщо, ти ще извикашъ нѣкой опитенъ адвокатъ да те защитава, защото той добръ разбира законитѣ. Това е много естествено! Нѣма да извикашъ нѣкой простъ човѣкъ да те защитава. Простиятъ човѣкъ нищо не разбира отъ адвокатство.

Божественото съзнание всѣкога ни нашепва, какво трѣбва да правимъ. Нѣкога хората прѣкъсватъ течението на хубавитѣ мисли въ себе си, но Божественото въ тѣхъ ги запитва: „Защо прѣкъсна хубавото, красивото въ себе си?“ — Какво да направимъ, Господи? — Прѣстанете да прѣкъсвате течението на хубавитѣ мисли въ себе си, и азъ ще поправа всичко. Сѣщото нѣщо става и съ чувствата на човѣка. Прѣкъсне ли течението на красивитѣ чувства въ себе си, той веднага ще почувствува нѣкаква болка, и Божественото въ него ще му каже: „Защо прѣкъсвашъ връзката на хубавитѣ чувства въ себе си?“ — Какво да направя, Господи? — Не прѣкъсвай инсталацията, която азъ съмъ направилъ! Внимавай да не прѣкъснешъ нѣйдѣ жицитѣ! Който не служи на Бога, ще страда единъ, два, три, хиляди животи подъ редъ, докато най-послѣ главата му побѣлѣе и каже: „Искамъ да Ти служа, Господи!“ Богъ ще каже: „Настана спасението на твоята душа. Отсега нататкъ твоята рана ще почне да заздравява.“ Съ тия и редъ други опитности вие ще провѣрите, какъ работи Божественото съзнание въ свѣта. То работи моментално и се проявява чрѣзъ ума и сърцето на човѣка.

Каззате: „Има редъ философски системи, които ни даватъ методи да познаваме Божественото въ насъ. — Хубави сж тия методи, но вие трѣбва

да правите малки опити, да видите, какъ се проявява Богъ въ вашия всѣкидневенъ животъ. Когато Божественото съзнание работи въ насъ, ние ставаме меки, внимателни, и хората започватъ да ни обичатъ; когато направимъ нѣкаква погрѣшка, Божественото съзнание се отделячава отъ насъ, и хората прѣставатъ да ни обичатъ. Обичята на хората къмъ насъ се дължи на Божественото съзнание, което работи въ душитѣ ни. Когато нѣкои хора страдатъ много, тѣ започватъ постепенно да съзнаватъ своитѣ погрѣшки и се стараятъ да ги изправятъ. Тогава близкитѣ имъ започватъ да ги обичатъ да имъ съчувствуватъ. Нѣкой човѣкъ се подигне въ живота си, започва да се държи гордо прѣдъ другаритѣ си, съ което иска да имъ обърне внимание, че е ученъ човѣкъ, отъ високо произхождение, заема високъ постъ въ обществото и г. н.

Въ свѣта има само едно високо произхождение — произхождение отъ Бога. Ако нѣкой човѣкъ е отъ царско произхождение, а не работи, какъвъ смисълъ има неговото високо произхождение? Въ такъвъ случай, ако нѣкой човѣкъ е роденъ отъ бѣдно сѣмейство, но работи, той ще има всички условия да надмине царския синъ. Обаче, ако царскиятъ синъ учи, той ще има по-голямъ успѣхъ отъ бѣдния. Слѣдователно, ако ние учимъ, и при най-бѣднитѣ условия на живота да сме, пакъ ще можемъ да надделѣемъ трудноститѣ; не учимъ ли, и при добри условия да сме, нищо нѣма да направимъ. При сегашнитѣ условия на живота човѣкъ не е въ състояние да използва богатствата, които се криятъ въ него. Напримѣръ, той не е въ състояние да използва силата на своитѣ очи, на своя мозъкъ, на своето сърце. Знаете ли, какви сили се криятъ въ човѣшкото сърце, напримѣръ! Когато човѣшкото сърце свърши своята работа, въ него винаги остава излишна енергия, съ която човѣкъ би могълъ да направи чудеса. Кога? — Когато знае, какъ да я използва. И отъ мозъка на човѣка винаги изтича грамадно количество енергия,

която, разумно използвана, би направила човѣка щастливъ, богатъ, уменъ. Днесъ хората очакватъ да дойде богатството имъ нѣкъдѣ отвънъ. Тѣ не се спиратъ върху богатството, което Богъ е вложилъ въ тѣхното сърце и въ тѣхния умъ и него да разработватъ. Знаете ли, какво богатство, каква динамическа сила, какви блага сж скрити въ мозъка на човѣка? И слѣдъ всичко това съвременитѣ хора чакатъ, дано дойде нѣкой отвънъ да ги спаси. Онзи, който може да спаси хората, той ще имъ покаже начинъ, какъ да използватъ своята мозъчна енергия; той ще имъ покаже начинъ, какъ да използватъ своята сърдечна енергия; той ще имъ покаже, какъ да използватъ своята мускулна енергия; и най-послѣ той ще имъ покаже начинъ, какъ да използватъ своята нервна енергия. Причината за неврастенията въ сегашнитѣ хора се дължи на това, че тѣ не знаятъ, какъ да използватъ излишната енергия, която изтича отъ организма имъ.

И тъй, утѣшителното, което ще ви кажа е, че сте много невѣжи. Ще ме извините за тази искреностъ, но трѣбва да знаете Истината. За този свѣтъ вие сте много учени, но за онзи сте много невѣжи. Щомъ сте много невѣжи, вие сте и много нещастни. Нека това невѣжество ви послужи като импулсъ за влизане въ Божественото училище. Дѣцата влизатъ въ училището невѣжи и слѣдъ 12 годишни усилия тѣ излизатъ съ дипломъ за завършено сръдно образование. Който съзнава, че е невѣжа, той е издържалъ вече първия конкурсъ за влизане въ училището. Първото условие за влизане въ Божественото училище е да съзнаете, че сте невѣжи. Съзнаете ли това, ще ви дадатъ всички благоприятни условия да учите. Ако кажете, че знаете, че сте ученъ човѣкъ, ще ви отговорятъ: „Вие не сте за това училище. Излѣзте вънъ въ свѣта да работите!“ Нѣкои ще кажатъ: „Какъ смѣ този човѣкъ да ни нарича невѣжи, простаци?“ —Такъвъ е Божествениятъ законъ. Пи-

санието казва: „Богъ счита всички народи за нищо“. Това не е за обезсърдчение. Павелъ казва: „Отчасти знаемъ, отчасти тълкуваме, отчасти обясняваме, но когато дойде съвършеното у насъ, когато дойде Духътъ на Истината, тогава всичко ще знаемъ“. Това ще бжде, когато душата се съедини съ Духа. Писанието казва: „Тогава и ние ще познаемъ, както сме били познати“.

„Богъ е Духъ“. Богъ, това е вѣчността, това е безграничното, това е великиятъ изворъ на всичко въ живота. Духътъ, това е проявениятъ Богъ, Който ни се прѣдставя въ своята пълнота. Проявата на Духа, това е нашата душа. Слѣдователно, душата ще ни говори за Духа, а Духътъ — за Бога. Душата ще говори на сърцата и умоветъ ни. Това е цѣла наука! Съврѣменнитъ хора не могатъ още да възприематъ Истината напълно. Защо? — Тѣ не сж отворили още душитъ си за нея. Когато човѣкъ отвори душата си за Истината, той ще може да я възприеме или чрѣзъ ума, или чрѣзъ сърцето си. Различни сж пжтищата за възприемане на Истината, но тия пжтища трѣбва да обединятъ въ себе си всички явления и да покажатъ на хората, че задъ границата на видимия свѣтъ сжествува единъ интересенъ свѣтъ, населенъ съ свѣтли, възвишени и разумни сжщества. Този свѣтъ се интересува отъ нашия животъ тѣй, както ние се интересуваме отъ състоянието на нашитъ плодни и зеленчукови градини. Нѣкое отъ тия сжщества дойде при единъ човѣкъ отъ земята, погледне къмъ него и вижда, че го нападнали малки бубулечки, гжсеници и други. Веднага взима мѣрки да го изчисти. Отива при другъ човѣкъ, вижда, че и той е малко изсѣхналъ. Веднага взима вода, полива го огорѣ, докато се ободри.

Въ това отношение, молитвата, къмъ която прибѣгваме, има за цѣль да ни избави отъ неблагоприятнитъ условия на живота. Молитвата прѣдставлява връзка между насъ и възвишенитъ сжщества отъ невидимия свѣтъ. Щомъ дойдатъ при

насъ, тѣ започватъ да ни учатъ. Човѣкъ трѣбва да се моли, ако иска да учи. Животътъ е красивъ, когато и млади, и стари учатъ. Ние не трѣбва да мислимъ, че сме стари, или че много знаемъ, или че нѣма кой да ни обича въ свѣта. Да мислишъ, че никой не те обича, това е първата лъжа въ свѣта. И при най-неблагоприятни условия да си, благодари, че живѣешъ. Да живѣешъ, струва повече, отколкото да си заровенъ въ земята. Израсналото сѣме е при по-благоприятни условия, отколкото онова, което седи въ хамбара.

Сега нека остане у васъ слѣдната мисль: има кой да ви обича въ свѣта; има кой да мисли и кой да се грижи за васъ; има кой да урежда живота ви. Не разваляйте това, което Богъ нарежда! Никждѣ по тѣлото си не правете разрѣзи, за да не чувствувате болки. Пазете ума си, пазете сърцето си, пазете душата си, като зеницата на око̀то! Това, което Богъ пази, и ние трѣбва да пазимъ. Туй, което ние можемъ да пазимъ, това сж нашитѣ мисли и чувства. Това е задачата на нашия животъ. Всичко друго, което ви говоря, се отнася за ангелитѣ, за светиитѣ, за великитѣ души, които сж прѣдъ васъ. Вие трѣбва да пазите вашитѣ мисли и чувства; трѣбва да пазите и вашето тѣло, разбирамъ духовното тѣло, защото то е, което ще ви придружава навсѣкждѣ — и въ този, и въ онзи свѣтъ. Отъ физическото си тѣло единъ день ще се освободите — то е прѣходното у васъ.

Ако постѣпвате така, вие ще се убѣдите, че надъ васъ има единъ красивъ, великъ, обилень животъ, въ който имате приятели, които работятъ за васъ и ви помагатъ. Когато влѣзете въ този животъ, ще имате най-благоприятни условия за работа. Ако ви кажа, че при условията на живота ви тукъ на земята ще станете великъ поетъ, или великъ музикантъ, или голѣмъ милиардеръ, нѣма да ви кажа Истината. Това могатъ да постигнатъ само 10-20-30 души, не повече, а

останалитѣ ще бждатъ обикновени хора, ще водятъ обикновенъ животъ. Колко учени хора може да има днесъ, при тия условия на земята? — Най-много хиляда души. Азъ ще се радвамъ, ако единъ день всички хора станатъ учени. Какво отговори Мойсей на хората, които дойдоха да му кажатъ, че се явили много пророци като него? Той имъ каза: „Защо ви смущава това? Азъ бихъ желалъ всички хора да станатъ пророци, които да вършатъ волята Божия.“

Сега и азъ ще ви кажа: „Богъ е Духъ.“ Азъ бихъ желалъ всички да станете пророци, да разберете, че има душа, на която Богъ е написалъ най-хубавитѣ нѣща. Отворете тази книга и започнете да четете отъ нея!

Бесѣда отъ Учителя, държана на
27 май, 1928 г. въ гр. София

13. XII 1929

Въчно веселие.

ВЪЧНО ВЕСЕЛИЕ

СЕРИЯ ЕДИНАДЕСЕТА

7

София — 1929

13. XII. 1946—

Вѣчно веселие.

„Вѣчно веселие ще бжде тѣмъ“*)

Това изречение е изъ книгата на единъ отъ най-виднитѣ израилски пророци и поети; при прѣвода то губи своята вжтрѣшна красота. Често при прѣвода мисълта се опорочава. Изобщо, когато формитѣ се материализиратъ, тѣ изгубватъ своята вжтрѣшна, духовна красота. Великото въ живота не седи въ външната форма. Красивото въ живота не се изразява въ силата, която се съдържа въ него. Силата не дава красота въ живота. Силниятъ човѣкъ не може да бжде красивъ; той може да бжде добъръ или лошъ. Любещиятъ човѣкъ пъкъ може да бжде красивъ, но може да бжде и грозенъ. Тѣй щото, Любовта може да се изрази въ красота и въ грозота. Силата, т. е. разумното въ живота може да те направи или добъръ, или лошъ.

Значи, разумността дава съдържание на нѣщата, а Любовта — тѣхната форма. Когато любишъ, ти не трѣбва и не можешъ да търсишъ съдържание на Любовта. Който търси съдържание на Любовта, той погрознява. Хората погрозняватъ по единствената причина, че започватъ да чоплятъ, дали близкитѣ имъ ги обичатъ, както трѣбва. Слѣдователно, всички грозни хора се съмняватъ; тѣ сж хора на съмнѣнието, понеже въ характера имъ има нѣщо неустойчиво, или казано на наученъ езикъ: естеството на тия хора не се е доразвило, тѣ не разбиратъ причинитѣ и послѣд-

*) Исайя 61:7

ствията на нѣщата. Ние не обясняваме причинитѣ и послѣдствията на нѣщата, но засѣгаме само тѣхната форма, тѣхното съдържание и тѣхния смисълъ, като казваме: ако искашъ да бждешъ красивъ, не търси съдържанието на Любовта. Ако искашъ да бждешъ добъръ, не търси и смисъла на силата. Силата, сама по себе си, може да се употреби и за зло, и за добро. При това, дали ще се употреби за зло, или за добро, тя не се опорочава. Сѣщото нѣщо се отнася и до Любовта. За каквото и да се употреби тя, за умраза, или за любовъ, за прѣстѣпления, или за добрини, сама по себе си, тя не се опорочава, но винаги остава дѣвствена. Ако нѣкой употреби енергията на Любовта за умраза или за прѣстѣпление, той самъ ще се опорочи, но не и Любовта. И силата, сама по себе си, не може да изгуби смисъла си, нито да се опорочи, но всѣки човѣкъ, който злоупотреби съ нея, може да се опорочи.

Често хората изгубватъ своето здраве, сила, щастие, но това не става произволно. Не мислете, че човѣкъ може да стане добъръ или лошъ, когато пожелае. Нѣкои хора искатъ да станатъ добри, но не могатъ; други искатъ да станатъ лоши, но не могатъ. Нѣкой казва: „Натеглихъ се да бжда добъръ“. Другъ казва: „Натеглихъ се да бжда лошъ“. Единиятъ иска да стане лошъ, другиятъ иска да стане добъръ — и двамата иматъ своя философия. Този, който иска да бжде добъръ, той е търговецъ, който не е намѣрилъ мѣсто да пласира стоката си и затова фалира. Онзи, който иска да бжде лошъ, той е вече фалиралъ търговецъ. Значи, въ края на краищата, и двамата сж фалирали търговци. Срѣщатъ се тѣ, и единиятъ отъ тѣхъ казва: „Не струва човѣкъ да е добъръ“. Другиятъ казва: „Не струва човѣкъ да е лошъ“. Тѣ спорятъ помежду си. Първиятъ казва: „Отъ толкова години насамъ азъ правя само добрини, но какво придобихъ отъ това? Нищо не придобихъ. Затова, именно, казвамъ, че не струва

човѣкъ да бжде добъръ! Кой каквото ще да ми разправя, азъ имамъ вече своя вжтрѣшна опитностъ, изработилъ съмъ своя философия за живота“. Вториятъ казва: „Отъ толкова години насамъ азъ правя само злини. Какво придобихъ отъ това? Нищо не придобихъ. Затова, именно, казвамъ, че не струва човѣкъ да бжде лошъ. Такава философия си изработихъ отъ своята вжтрѣшна опитностъ“. Какъ ще примирите тия двама философи, единиятъ отъ които не видѣлъ полза отъ доброго, а другиятъ не видѣлъ полза отъ злото? Защо тия двама души не сж придобили нищо отъ доброто и отъ злото въ живота? — Защото единиятъ не е знаелъ, какъ да прави добро, а другиятъ не е знаелъ, какъ да прави зло.

Тѣзи двѣ течения въ свѣта се прѣплитатъ, кръстосватъ въ два вжзла. Тѣ се срѣщатъ отъ редъ поколѣния въ цѣлокупния животъ на човѣка: въ неговия личенъ, умственъ, сърдеченъ, духовенъ и общественъ животъ. Въ този смисълъ, когато нѣкой човѣкъ казва, че иска да бжде лошъ, това подразбира, че иска да бжде енергиченъ, силенъ, всестранно да се прояви въ живота. Този човѣкъ, като прѣкаралъ дълго врѣме на земята, изгубилъ е смисълътъ и значението на силата; и днесъ, понеже иска да бжде силенъ, придава на силата качество, което тя не съдържа — лошевина. Когато нѣкой човѣкъ казва, че иска да бжде добъръ, това подразбира, че той иска да бжде любещъ човѣкъ. Значи, той е изгубилъ смисъла на Любовта въ живота. Безъ любовь доброто не сжествува. Не можешъ да направишъ добро на човѣка, ако нѣмашъ любовь.

Въ прочетената глава пророкътъ описва състоянието на хората, когато Духътъ Господень дойде между тѣхъ. Въ цѣлата глава се прозиратъ условията, при които се намиралъ израилскиятъ народъ. Обаче, ние знаемъ, че Божиитѣ разпоредби сж съвсѣмъ други отъ тия, които се нареждатъ отъ хората. Богъ е далъ много блага

и много обѣщания на израилския народъ; въпрѣки това, нѣма другъ народъ въ свѣта, който да е страдалъ толкова много, както израилскиятъ. Той е получилъ много блага, но и много тояги. Като говоримъ за израилтянитѣ, ние не разбираме всички съврѣмenni израилтяни по плътъ, които сж разпрѣснати по цѣлия свѣтъ. Ние говоримъ за духовнитѣ израилтяни, които сж пазили, па и до днесъ пазятъ Божиитѣ закони. Казвате: „Избранъ народъ бѣха израилтянитѣ“. Всѣки духовенъ човѣкъ е Божий човѣкъ, той принадлежикъмъ народа Божий. Сега, когато нѣкой каже, че принадлежи къмъ народа Божий, той трѣбва да има извѣстни качества, които опрѣдѣлятъ този народъ. Като разглеждате единъ скжпоцѣненъ камѣкъ, вие го оцѣнявате по неговитѣ специфични качества. Диамантътъ, напримѣръ, има свои специфични качества, по които се отличава отъ другитѣ скжпоцѣнни камѣни: по своята твърдостъ и по силното прѣчупване на слънчевата свѣтлина. Сжщо така има и различни газове, които се отличаватъ едни отъ други по начина на горението и по свѣтлината, която се образува при горението имъ.

И тъй, истинскиятъ човѣкъ се познава по това, че радостта му е вѣчна. Думитѣ „вѣчна радостъ“ не подразбиратъ проявление на радостта въ бждещи врѣмена, т. е. за всѣкога, въ всички врѣмена и епохи, но докато човѣкъ постжпва разумно, и радостта му ще бжде разумна, дълга; въ момента, когато той постжпи неразумно, неговата радостъ изчезва. Всички хора иматъ такава опитностъ. Тя е една и сжща и за свѣтскитѣ хора, и за ученитѣ, и за проститѣ, и за духовнитѣ хора. Най-малкото нарушение въ законитѣ на радостта и въ свѣтския, и въ културния, и въ духовния човѣкъ, който е свързанъ съ Бога, води къмъ намаление на неговата радостъ. Най-малката дисхармония, която се явява въ живота на човѣка, нарушава неговата радостъ. Обаче, нарушението на радостта не показва отдалечаване отъ Бога.

Това е единъ важенъ въпросъ, който само добрите хора могатъ да разбератъ. Но какво придобихъ отъ това? Нищо не придобихъ. Затова, именно, казвамъ, че не струва

Има два метода, по които човѣкъ познава, дали се отдалечава отъ Бога, или не се отдалечава. Когато се отдалечава отъ Бога, мракъ и тъмнина го нападатъ. Тъмнината е спжитникъ въ живота на такъвъ човѣкъ. Когато човѣкъ се приближава къмъ Бога, свѣтлината му се увеличава. Слѣдователно, когато свѣтлината въ тебе се увеличава, ще знаешъ, че ти печелишъ едноврѣменно и друга цѣнностъ — ти се приближавашъ къмъ Бога. Когато свѣтлината въ тебе се намалява, ти се отдалечавашъ отъ Бога. Ще кажете: „Какъ става приближаването и отдалечаването отъ Бога?“ — Това е дълбокъ философски въпросъ, който не може да се обясни. Защо човѣкъ при единъ случай се приближава къмъ Бога, а при другъ се отдалечава, този въпросъ ще остане неразясненъ. Може ли да попитате кацаря да ви обясни, защо е събралъ толкова дъски на едно мѣсто и направилъ отъ тѣхъ една каца? Могатъ ли самитѣ дъски да ви кажатъ, по силата на какъвъ законъ сж събрани заедно да образуватъ кацата? Тѣ ще ви кажатъ: „И ние сами не знаемъ дълбоката причина, която е накарала кацаря да ни събере всички заедно“. Знаемъ само, че единъ законъ ни държи така здраво, че никой не може да ни разедини. Освѣнъ желѣзнитѣ обржчи, едно здраво дѣно така ни е стегнало, че никакво съдържание не може да се извади изъ тази каца. Питамъ: отъ ваше гледище, щастливи ли сж тѣзи дъски? — Не сж щастливи. Едно нѣщо е важно и отличително за тѣзи дъски: веднѣжъ поставени въ това положение, тѣ вече нито гниятъ, нито се разсѣхватъ и за дълго врѣме запазватъ своя физически животъ. Подобно е състоянието на човѣка, когато физическиятъ му животъ е въ зависимостъ отъ неговия духъ. Тази връзка между физическия и духовния човѣкъ сжществува само тогава, когато той има будно съзнание.

Много хора сж будни, когато се тревожатъ. Това, обаче, не е будностъ на съзнанието. Когато

човѣкъ се радва, той е сѣщо така буденъ, но и това състояние не може да се нарече будностъ на съзнанието. Когато човѣкъ се радва, или когато се тревожи, това сѣ странични явления, които не можемъ да наречемъ будностъ на съзнанието. Даватъ нѣкому сто хиляди лева да си направи една къща. Той взима паритѣ, радва се, буденъ е. Тази радостъ не е негова. Тя е прѣдизвикана изкуствено. Причината за радостта сѣ паритѣ, които той е получилъ. Утрѣ взиматъ паритѣ или къщата му, и радостта изчезва. Както е придобита, така ще се изгуби. Има единъ законъ, който гласи: това, което се придобива, се изгубва; и това, което се изгубва, се придобива. Нѣкой казва: „Азъ спечелихъ“. — Ще изгубишъ. Другъ казва: „Азъ изгубихъ“. — Ще спечелишъ. Печалбитѣ и загубитѣ вървятъ периодически. Статистиката показва, че радоститѣ и скърбитѣ въ живота вървятъ по опрѣдѣленъ законъ. Когато дойде радостта, тя постепенно се качва, докато стигне най-високия върхъ. Слѣдъ това, тя започва бавно да слиза, докато дойде до една долина, дѣто съвършено изчезва. Тукъ човѣкъ се намира въ долината на мрака, г. е. въ долината на скръбта. Понѣкога той слиза и до най-голѣми дълбочини, отдѣто слѣдъ време започва малкъ подемъ, възкачване нагорѣ, къмъ върха на радостта. При качването се образува крива линия. Човѣкъ се качва по сѣщия начинъ, както живакътъ въ барометритѣ. Такова качване, повишение има и въ сеизмографа. Колкото спадането на барометритѣ е по-голѣмо, толкова и промѣнитѣ въ атмосферата сѣ по-голѣми; колкото спадането е по-малко, толкова и промѣнитѣ въ атмосферата сѣ по-малки.

Човѣкъ трѣбва да съпоставя явленията въ разумната природа и въ живота, да намира връзка между тѣхъ. Нищо въ природата не става произволно. Щомъ е тъй, и скърбитѣ, и радоститѣ вървятъ по опрѣдѣленъ законъ. Съврѣменнитѣ хора живѣятъ въ свѣтъ, дѣто скърбитѣ и радоститѣ се

редуватъ правилно; затова, ако човѣкъ знае закона, на който тѣ се подчиняватъ, той ще може да опрѣдѣли, кога ще му дойде нѣкоя радостъ или скръбъ и кога ще си отиде. При сегашното развитие на човѣка, скърбитѣ и страданията сж неизбѣжни за него. Разумнитѣ хора могатъ да избѣгватъ скърбитѣ и страданията, защото тѣ знаятъ другъ единъ законъ, споредъ който ги прѣдвигдатъ. Разумниятъ човѣкъ, като прѣдвигда страданията, може и да ги избѣгва. Обикновениятъ човѣкъ, като не може да ги прѣдвигда, той трѣбва да изучава закона на отклонението; щомъ знае този законъ, като дойде страданието, той ще може чрѣзъ огъване да избегне най-големия му ударъ. Днесъ всички хора се стремятъ да избегнатъ страданията, или поне да ги намалятъ. Това се постига съ изучаване закона на отклонението, т. е. закона на огъването.

Пророкътъ казва: „Вѣчно веселие ще бжде тѣмъ“. Какво е искалъ да каже пророкъ Исая съ тѣзи думи? — Всѣки човѣкъ, който е разбралъ смисъла на живота, радостта му ще бжде трайна, животътъ му ще бжде вѣчно веселие. Да разреши живота, не значи да се примиришъ съ него. Нѣкой казва: „Азъ се примирихъ съ живота“. — Човѣкъ нито може да се примирява съ живота, нито да го отрича. По сжщия начинъ човѣкъ нито може да възприеме Любовта, нито да я отрича. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да се е борилъ съ Любовта и да е придобилъ нѣщо добро. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да се е борилъ съ силата и да е придобилъ нѣщо добро. Любовта, силата сж абсолютни нѣща, съ които не можете да се борите. Въ Писанието се казва, че Яковъ се борилъ съ Бога, но Той го бутналъ само съ малкия си прѣстъ, и Яковъ окуцѣлъ. Слѣдъ като се борилъ цѣла нощъ съ Бога, отъ тази борба той доби голѣмо прозрѣние и много знания. Слѣдъ това той се обърна къмъ Бога и каза: „Господи, Ти ме направи куцъ. Сега поне ме благослови!“ Яковъ имаше братъ

на име Исавъ, но между тѣхъ сѣществуваше нѣкакво недоразумѣние, нѣкакво неразбиране, вслѣдствие на което Яковъ напусна бащиния си домъ. Исавъ, по-голѣмиятъ синъ на Исака, бѣше косматъ, като кожена дреха. Той стана човѣкъ изкусенъ на ловъ, полски човѣкъ. Исакъ обичаше Исава, защото ядѣше лова му. Яковъ бѣше човѣкъ мекъ, незлобивъ по характеръ, и живѣеше въ шатри. Ревека, майка му, обичаше Якова.

Единъ день Яковъ си варѣше леща. Исавъ дойде отъ полето, изнемощѣлъ и гладенъ, безъ никакъвъ ловъ. И рече Исавъ Якову: „Я ми дай малко отъ твоята леща, защото съмъ изнемощѣлъ!“ И рече Яковъ: „Продай ми днесъ първородството си“. Исавъ рече: „Ето, азъ съмъ на умиране, защо ми е това първородство?“ И рече Яковъ: „Закълни ми се днесъ!“ И закле му се и продаде първородството си Якову. Яковъ, като сегашнитѣ адвокати, направи договоръ съ брата си и му каза: „Подпиши се тукъ!“ И той се подписа, като мислѣше, че тази работа е на шега. Отъ този день Яковъ стана богатъ, щастливъ човѣкъ, придоби сила. Той взе полица отъ брата си и отиде да я шкантира въ банката на майка си, но паритѣ трѣбваше да се изтеглятъ отъ бащата. Обаче, бащата нищо не знаеше за този договоръ. Ако знаеше, той не би го подписалъ. Остарѣ Исакъ и започна да не довижда. Той повика Исава и рече му: „Сине мой, азъ вече остарѣхъ, не знамъ деня на смъртъта си. Вземи сега оржжията си, излѣзъ на полето и улови ми ловъ: сготви ми вкусно ястие и донесъ ми да ямъ, за да те благослови душата ми прѣди да умра“. Отиде Исавъ на полето да улови ловъ и да го донесе.

Ревека чу това, което говорѣше Исакъ на Исава. Тя извика Якова и му рече: „Чухъ всичко, което отецъ ти говори на Исава. Сега, прочее, сине мой, послушай гласа ми въ това, което ти поръчвамъ. Иди въ стадото, вземи отъ тамъ двѣ ярета, да направя вкусно ястие за отца ти. както той

обича; и ще ги принесешъ на отца си да яде, за да те благослови прѣди смъртъта си“. Рече Яковъ на майка си: „Исавъ е мжжъ косматъ, а азъ — мжжъ гладъкъ. Баща ми може да ме попиа и ще се явя прѣдъ очитѣ му като прѣлѣстникъ и ще навлѣка на себе си проклятието му, а не благословението“. Майка му знаеше, какъ да го прѣобрази и каза: „На мене да бжде проклятието! Ти само послушай гласа ми и донеси двѣ ярета!“ Послуша я той и донесе двѣтѣ ярета; и сготви майка му вкусно ястие, както обичаше баща му. И взе Ребека по-добритѣ дрехи на Исава и облѣче съ тѣхъ Якова. И даде въ ржцѣтѣ на Якова вкусно ястие и хлѣба, който приготви.

Яковъ отиде при баща си и рече му: „Отче мой, ето ме! — Кой си ти? — Азъ съмъ Исавъ, първородниятъ ти синъ. Сторихъ, каквото си ми рекълъ, за да ме благослови душата ти. И рече Исаакъ Якову: „Приблѣжи се, чадо мое, да те попиамъ, дали си ти Исавъ, или не. Гласътъ е Якововъ, а ржцѣтѣ — Исавови. Ти ли си моя синъ Исавъ?“ — Азъ съмъ. — Донеси ми да ямъ отъ лова ти, за да те благословя“. Бащата яде отъ лова на сина си и го благослови. Тукъ Яковъ си послужи съ една дипломатическа лъжа. Той взе паритѣ отъ баща си — благословението — и си отиде радостенъ и богатъ.

Като свърши Исаакъ да благославя Якова, дойде Исавъ отъ лова си. Сготви и той вкусно ястие и донесе на отца си и рече му: „Да стане отецъ ми да ме благослови!“ И рече му Исаакъ: „Кой си ти?“ — Азъ съмъ Исавъ, твойтъ първороденъ синъ. И разтрепери се Исаакъ и рече: „Кой ще е този, който улови ловъ и ми принесе, та ядохъ и го благословихъ?“ Като чу бащинитѣ си думи, Исавъ извика съ голѣмъ и горестенъ викъ: „Благослови и мене, отче мой! Не си ли задържалъ за мене поне малко благословение?“ Баща му рече: „Поставихъ вече господаръ надъ тебе; ще дойде день, когато ще скжсашъ този яремъ, но ще ми

не дълго време още“. Както виждате, голѣмъ ловджия, силенъ човѣкъ бѣше Исавъ, но заплака, като дѣте.

Сега, отъ гледището на съврѣменнитѣ хора, вие ще кажете: „Яковъ е постѣпилъ умно, а Исавъ, който продаде първородството си за една чиния леща, постѣпи глупаво“. Но слѣдъ това, понеже Яковъ си послужи съ измама спрѣмо Исава, въ отношенията на двамата братя се зароди умраза. Исавъ се закани срѣщу Якова, искаше да му отмъсти, като казваше: „Нека умре само баща ми, азъ ще ти дамъ първородство! Ще употребя оржието и сила ще взема първородството си“. И като чу това Ревека, повика Якова и рече му: „Чадое, послушай гласа ми и стани, та бѣгай при брата ми Лавана въ Харанъ.“ Яковъ взе своята тояжка и трѣгна на пѣтъ. Отиде той при вуйчо си Лавана и трѣбваше да му слугува цѣли 14 години за двѣ жени. Той бѣше надъ 40 годишна възраст, когато напусна бащиния си домъ. Тѣзи изпитания му бѣха необходими, за да развие хубавото, което бѣше вложено въ неговата душа.

И излѣзе Яковъ отъ Вирсавее и отиде въ Харанъ. И стигна на едно мѣсто и прѣнощува тамъ, защото бѣше залѣзло слънцето. И видѣ сънъ: „И ето, стълба, поставена на земята, на която върхътъ стигаше до небето; и ето, ангелитѣ слизаха и възлизаха по нея“. Така той видѣ славата Господня, видѣ реда и порядъка, който царува въ небето и разбра, че Божието око бди навсѣкждѣ. Той почувствува, че това мѣсто е Божествено, священо и принесе жертва Богу, като направи обрекъ и рече: „Ако бжде Богъ съ мене и ме упаци въ ози пѣтъ, по който отхождамъ и се върна съ миромъ въ дома на отца си, тогазъ Господъ ще бжде Богъ мой. И отъ всичко, каквото ми дадешъ, ще дамъ десѣтъкъ на Тебе“. Господъ обѣща да го благослови.

Отиде Яковъ при вуйча си Лавана, който постѣпи съ него така, както той се отнесе съ Исава

Тукъ Яковъ се влюби въ по-малката дъщеря на Лавана — Рахила, и поиска я за жена. Лаванъ му отговори: „Ще ти дамъ Рахила, но ще ми работишъ седемъ години заради нея“. Слѣдъ изтичането на тия седемъ години Лаванъ му даде за жена по-голѣмата си дъщеря Лия. Той постѣпи съ Якова като търговецъ на дребно. Такъвъ бѣше той по характеръ. И рече Яковъ на Лавана: „Що е това, дѣто ми стори ти? Не ти ли слугувахъ за Рахила? Защо ме излѣга?“ — „Ще ми служишъ още седемъ години, ако искашъ да ти дамъ Рахила. Тѣй щото, Яковъ трѣбваше да служи на Лавана 14 години, да му пасе овцетѣ, за да изучи Божиитѣ закони и отъ тѣхъ да разбере, какви сж човѣшкитѣ закони и разпоредби. Не само Яковъ, но всѣки човѣкъ трѣбва да мине прѣзъ тази вжтрѣшна опитностъ.

Яковъ прѣкара 14 години на работа при Лавана и рѣши най-послѣ да се върне въ бащиния си домъ. Той рече на Лавана: „Пусни ме да си отида на моето мѣсто, и на моята земя“. Лаванъ му отговори: „Забѣлѣзвамъ, че Господъ ме благослови заради тебе. Затова, опрѣдѣли ми заплатата си, и ще ти я дамъ!“ Яковъ знаеше изкуството да застава овцетѣ да раждатъ все прѣчкави и шарени агнета, затова каза на Лавана: „Всички прѣчкави и шарени овци и кози сж мои, а останалитѣ — твои“. Лаванъ се съгласи на този договоръ, но скоро слѣдъ това измѣни на условията. Тогава Яковъ се обърна къмъ Господа и получи отговоръ на своята молитва: „Видѣхъ всичко, що ти прави Лаванъ. Стани сега, та излѣзъ изъ тази земя и се върни въ земята на рода си“. Той взе женитѣ си, дѣцата си и богатството си и тръгна при баща си въ Ханаанската земя. И въ третия день обадиха на Лавана, че Яковъ побегна. И гони го Лаванъ седемъ дни пѣтъ и стигна го въ гората Галаадъ, дѣто се примириха. Яковъ продължи пѣтя си и проводи вѣстителѣ до брата си Исава, да му съобщатъ, че се връща въ бащиния си домъ. Но

понеже се боеше отъ Исава, изпрати му въ даръ голѣма часть отъ добитѣка си, за да омилостивъ лицето му, да не му отмъщава. Исавъ се зарадва и самъ излѣзе да го посрещне. Двамата брата се примириха по единъ разуменъ начинъ. По сѣщия начинъ иде и благословението на хората.

Съврѣменнитѣ хора, като Якова и Исава, могатъ да се примирятъ по единъ вжтрѣшенъ начинъ. Яковъ и Исавъ прѣдставляватъ два принципа, два елемента, които сѣществуватъ въ самия човѣкъ. Единиятъ принципъ е творчески; той гради, създава. Другиятъ принципъ обработка и съхранява. Яковъ прѣдставлява принципа на обработването и съхранението, а Исавъ — творчески я принципъ. Слѣдователно, когато творческиятъ принципъ вземе надмощие въ човѣка, въ противодѣйствието на него се явява разрушителния принципъ, който го застава да проявява нетърпѣние, да не дочаква реализиране на своитѣ идеи. Такъвъ човѣкъ, като започне една работа, дойде донѣкъдѣ и я напуска. Той ражда идеи, пристѣпва къмъ тѣхното реализиране и слѣдъ врѣме ги напуска, оставя ги недовършени, неразработени. Защо? Пари не му достигатъ. Гледате, нѣкъдѣ започватъ да строятъ голѣма, хубава къща, но скоро я напускатъ — нѣматъ срдства.

Сжщото нѣщо се забѣлѣзва въ живота на много отъ съврѣменнитѣ хора. Тѣ започватъ нѣкакво голѣмо прѣдприятие, но скоро се убѣждаватъ, че нѣматъ срдства, необходими за неговото довършване. Не се минава много врѣме, виждате, тѣ отпадатъ духомъ, изгубватъ всѣкакъвъ смисълъ въ живота. Защо? — Тѣ мислятъ, че щастieto седи въ външнитѣ придобивки на живота. Вѣчната радостъ и веселие седятъ въ вжтрѣшното единение съ общото, съ Божественото съзнание, въ което прониква цѣлото Битие. Въ вселената сѣществуватъ двѣ съзнания: едното е Божественото съзнание, т. е. съзнание на общото, на цѣлото, въ което нѣма разделиние; другото е съзнание на частитѣ, кои-

то се различаватъ една отъ друга по степенъта на своето развитие. Напримѣръ, между съзнанието на кристала, на червея и на птицата има голѣма разлика. Ще кажете: „Кристалитъ иматъ ли съзнание?“ — Иматъ. Въ природата нѣма мъртви нѣща. Това, което считатъ за мъртво нѣщо, то е начало на животъ., т. е. най-малкото, най-слабото проявление на живота. Въ кристалитъ, въ камънитѣ животътъ се проявява въ най-слабия си размѣръ; дойдемъ ли до човѣка, животътъ се проявява въ най-голѣмия си размѣръ. Обаче, за да се прояви животътъ въ най-голѣмия си размѣръ, изискватъ се съотвѣтни условия. Това значи: не всѣка човѣшка форма може да служи за проява на живота въ неговата най-висока степенъ.

Казвамъ: всички, които не разбиратъ основния законъ на живота, искатъ да подчинятъ цѣлото човѣчество на себе си, т. е. тѣ искатъ да подчинятъ цѣлото на частитѣ. Това е немислимо. Частта не може да подчини цѣлото на себе си; нито пъкъ една частъ може да подчини друга частъ на себе си. Между частитѣ има съотвѣтствие, но не и подчинение. Тѣ могатъ само да се хармонизиратъ помежду си. Единството, което прониква и владѣе всичко, това е цѣлото, т. е. съзнанието на Бога. Понѣкога човѣкъ усѣща, че нѣкаква сила го държи въ ржцѣтъ си, и той иска да се освободи отъ нея. Хората, като не разбиратъ закона, считатъ, че тази сила ги заробва, скована. Това показва, че тѣ вървятъ въ разрѣзъ съ тази сила. Дойдатъ ли въ хармония съ нея, никакво робство, никакво сковаване не биха изпитвали. Никой човѣкъ, никое свѣтло сжщество не може да се освободи отъ тази сила. Всички опити и усилия въ това направление сж останали безрезультатни. Извънъ Божественото съзнание народъ не може да сжществува; извънъ Божественото съзнание нито общество, нито домъ, нито човѣкъ може да сжществува. Извънъ Божественото съзнание сжществува робство. Въ Божественото съзнание сжществува истинска

свобода. Всички хора, които психологически не приемат Божественото съзнание, тѣ сж извънъ. Него, и привидно само сж свободни, но нѣматъ съотвѣтствие съ другитѣ хора. Тѣ сами се осжждатъ на вѣчни страдания и недоволства отъ живота и казватъ: „Насъ никой не ни обича; за насъ никой не мисли.“ Възможно ли е единъ разуменъ, единъ любещъ човѣкъ да не намѣри нѣкой да го обича? Щомъ нѣма кой да го обича, това показва, че такъвъ човѣкъ се е откъсналъ отъ Божественото съзнание. Насила може ли да го обичатъ? Нѣкой момъкъ открадне една мома и мисли, че ще може да я застави да го обикне. Физическото може да се вземе чрѣзъ насилие, но духовното — никога. Духовно човѣкъ е свободенъ.

Причината за заблужденията, които създаватъ нещастията въ свѣта, се дължатъ на това, че хората мислятъ, какво духовното може да се подчини на човѣшки закони. Физическото начало въ човѣка, неговото тѣло могатъ да се подчиняватъ на закони, но духовното въ човѣка, неговиятъ духъ никога не се подчинява. Слѣдователно, всѣки човѣкъ, който е съзналъ, че неговиятъ духъ е свободенъ, е правъ въ своитѣ разсжждения. Всѣки човѣкъ, който е съзналъ, че неговата душа е свободна, е правъ въ своитѣ разбирания. Такъвъ човѣкъ може да има вѣчна радостъ и вѣчно веселие въ себе си. Не мислете, че свободата сега се придобива. Тя сжествува като качество, като атрибутъ, като проява на Истината. Всѣки човѣкъ, който обича Истината, той непрѣменно ще бжде свободенъ. Щомъ е свободенъ, той ще може и да обича. Човѣкъ, който нѣма свобода, той не може да обича. Здравиятъ човѣкъ може да обича, а болниятъ ще се учи на Любовьта; той ще се учи да обича, като гледа, какъ другитѣ хора му прислужватъ. Като гледа само, какъ близкитѣ прислужватъ наоколо му, той ще види, какви чудеса върши Божествената Любовь.

И тъй, мѣстото, до което сж достигнали съ-

врѣменнитѣ хора, е изразено въ стремежа имъ къмъ щастие, къмъ радостъ и веселие. Днесъ всѣки човѣкъ иска да бжде радостенъ, затова той трѣбва да се заеме съ изучаване на радостта. Тя трѣбва да се изучава така, както се изучаватъ растенията, които се посаждатъ въ земята. Тя трѣбва да се изучава така, както се изучаватъ условията, при които се градятъ къщитѣ. Питамъ: при какви условия човѣкъ може да бжде радостенъ? — Човѣкъ не може да бжде радостенъ, ако окръжаващитѣ не сж радостни. Човѣкъ може да бжде радостенъ, даже и при скръбни хора, ако той внася между тѣхъ своята радостъ. Този законъ се провѣрѣва навсѣкждѣ въ живота. Единъ човѣкъ може да бжде търговецъ само тогава, когато умѣе да пласира своето производство, или своята стока. Единъ човѣкъ може да бжде ученъ само тогава, когато знае да пласира своето знание между хората. Не може ли търговецътъ да пласира своята стока, и учениятъ — своето знание, и двамата сж осждени да фалиратъ. Въ това отношение, ако човѣкътъ на радостта крие своята радостъ, както банкерътъ — паритѣ си, той неизбежно ще фалира. Обаче, въ духовния свѣтъ сжествува слѣдния законъ: който разумно влага своята радостъ, която е живо нѣщо, той никога нѣма да я изгуби. Радостниятъ човѣкъ всѣкога се стреми да направи и другитѣ хора радостни.

Питате: „Защо хората сж нещастни?“ — Има редъ причини за нещастията на хората: тѣ могатъ да бждатъ отъ физически, отъ духовенъ и отъ умственъ характеръ. Физическитѣ причини за нещастията на хората се дължатъ на това, че въ материално отношение не имъ достига нѣщо. Причини отъ духовенъ характеръ сж, когато хората нѣма дѣ да пласиратъ своитѣ чувства. Напримѣръ, нѣкой човѣкъ нѣма нито майка, нито баща, нито братъ, нито сестра, които да го обичатъ. Умственитѣ причини за нещастията на хората се дължатъ на това, че тѣ нѣматъ знания, а съзнаватъ, че

трѣбва да иматъ; тѣ иматъ идеали, но не могатъ да ги рѣализиратъ. Внесете въ ума на единъ нещастенъ човѣкъ мисълта, че той постепенно може да постигне своитѣ идеали, и нещастieto му ще изчезне. Човѣкъ може да постигне всички идеали на своята душа, но постепенно, не изведнѣжъ. Нѣма законъ въ свѣта, по който нѣщата могатъ да се постигнатъ изведнѣжъ. Ако пуснешъ водата на нѣкой океанъ да изтича прѣзъ единъ отворъ, тя не може да изтече наведнѣжъ, колкото голѣмъ и да е този отворъ. Дълго врѣме ще мине, докато изтече всичката вода на този океанъ. Радостта, щастieto е Божественъ океанъ, въ който живѣятъ хиляди и милиарди сжщества. Ето защо, ще се пуца по малко радостъ отъ този океанъ, да не би сжществата, които живѣятъ въ него, да прѣяпатъ. Както има опасностъ отъ прѣсищане въ яденето, така сжщо има опасностъ отъ прѣтжпяване на чувствата при голѣма радостъ. Който иска да бжде щастливъ на физическия свѣтъ, нека остава винаги недоялъ, да оставя мѣсто въ стомаха си поне за още 20 хапки. Не докарвайте нѣщата до тѣхния краенъ прѣдѣлъ! Не искайте невъзможното отъ живота! Не желайте да бждете по-щастливи, нито по-нещастни отъ другитѣ хора! Бждете нещастни и щастливи поне колкото другитѣ хора!

Казвате: „Защо да не желаемъ повече щастие и по-голѣма радостъ отъ тази на другитѣ хора?“ Ще ви обясня, защо човѣкъ, при сегашнитѣ условия на живота, не може да бжде по-радостенъ и по-щастливъ отъ другитѣ хора. Може ли човѣкъ на земята да прѣживява радостта на херувимитѣ, серафимитѣ и ангелитѣ? — Не може. Защо? — Тѣй както е създадена днесъ нервната система на човѣка, тя не е въ състояние да издържи на трептенията на висшата радостъ, каквато изживяватъ възвишенитѣ сжщества. Попадне ли човѣкъ въ трептенията на такава радостъ, неговата нервна система, както и мозъкътъ му съвършено ще се раз-

строятъ. Тази радостъ ще донесе нещастие на човѣка. Тѣй както е устроенъ човѣкъ, той не може да издържа нито на висшитѣ, нито на низшитѣ трептения на нѣкои сжщества. И отъ еднитѣ, и отъ другитѣ той остава съ лоши послѣдствия, защото нервната му система не е приспособена къмъ тѣхъ.

Единъ български медикъ, който се отличава-ше съ силно критически умъ, разправяше за опитността на една 90 годишна баба. Тя разправяла, че когато била млада булка, единъ змей се влюбилъ въ нея. Змееятъ прѣдставлява сжщество отъ по-низка еволюция отъ човѣшката. Той е астрално сжщество, което не може да сжществува на земята, между обикновенитѣ хора. Споредъ прѣданието, за него се говори, че той ималъ малки крилца подъ мишцитѣ си. Змееятъ се влюбилъ въ тази жена, когато тя била вече женена. Това се случило въ врѣмето на Херцеговинската война. Той ѝ казалъ: „Ако бѣхъ се влюбилъ въ тебе прѣди оженването ти, и слѣдъ това ти се оженѣше, щѣхъ да убия мжжа ти, но сега вече нѣма да сторя това. Въпрѣки всичко, той я посѣщавалъ често и я милвалъ, но неговитѣ милувки оставяли сини петна по тѣлото ѝ. Дълго врѣме слѣдъ отдалечаването на змея, тази жена трѣбвало да лѣкува своитѣ сини петна. По едно врѣме, трѣбвало и той да вземе участие въ Херцеговинската война и затова, прѣди заминаването си се явилъ на своята любима и казалъ: „Тукъ, наблизо, има едно кладенче, отъ което водата ще извира, докато бжда живъ. Убиятъ ли ме въ войната, кладенчето ще прѣсѣхне, и врѣзкитѣ между насъ ще се прѣкъснатъ. Това ще послужи като емблемъ, по който ще познаешъ, дали съмъ още живъ.

Ако нѣкой съврѣмененъ лѣкаръ констатира синитѣ петна по тѣлото на тази жена, той ще каже, че това е нѣкакво паталогическо състояние. Други пъкъ ще кажатъ, че това сж приказки отъ 1001 нощъ. Ако се вслушваме въ такива разкази, ще видимъ, че едни отъ тѣхъ могатъ да бждатъ вѣрни,

а други — невърни. Невърното седи въ това, че радостта и любовта ни се дължат на сжщества отъ този свѣтъ. Такава е опитността на всички добри хора. Когато нѣкое възвишено, разумно сжщество иска да ни прѣдаде своята радостъ, своята любовъ, то избира нѣкоя човѣшка форма, чрѣзъ която я прѣдава. Това възвишено сжщество се вселява, напимѣрь, въ една красива мома, която запалва чергата на нѣкой младъ момъкъ отъ четиритѣ краища. Той ходи, обикаля около нея, но единъ день това възвишено сжщество напуска момата, и любовта на момъка къмъ тази мома изчезва. Сега той намира, че тази мома не прѣдставлява нѣщо особено. По тази причина, именно, ние виждаме, че хората постоянно се влюбватъ и разлюбватъ. Това показва, че Любовта иде отгорѣ. На земята тя се проявява врѣменно, а расте и се развива само въ Божествения свѣтъ. Въ това отношение тя мяза на прѣлетнитѣ птици — дохожда и си отива. Дойде ли Любовта, ти се радвашъ; замине ли, ти скърбишъ. Не скърбете, но гответе се да я посрещнете, тя пакъ ще дойде. Тя идва и си отива периодически. Павелъ е разбиралъ този законъ и затова е казвалъ: „Работете, докато сте въ пролѣтѣта на своя животъ!“

Съврѣменнитѣ хора сж още далечъ отъ Бога. Тѣхнитѣ сърца не сж изпълнени съ Божията Любовъ. Любовта осмисля живота и му придава изразъ. Човѣкътъ на Любовта има творчески духъ. Той е винаги радостенъ и готовъ на подвизи. Нѣма мжнотия, която той не може да прѣодолѣе. Човѣкътъ на Любовта се отличава съ здраве и красота: очи, уста, носъ — всичко въ него е красиво; движенията му сж хармонични и пластични. Дѣто мине, всички се обръщатъ да го гледатъ. Отъ него лъха свѣжестъ и аромат. Любовта не е достояние само на религиознитѣ хора. Всѣки човѣкъ, билъ той свѣтски, или духовенъ, може да придобие Любовта. Обаче, сжществува слѣдниятъ законъ: всѣки, който иска да придобие Любовта, трѣбва

да бжде въ контактъ съ Божественото съзнание, защото То прониква тѣлото на човѣка: въ клѣтките на неговия мозъкъ, на дробоветѣ, на стомаха му и т. н. Всѣки, който разбира това нѣщо, като изучава вжтрѣшнитѣ причини на живота, той е въ състояние да направи най-малкия контактъ съ Бога. Отъ тозъ моментъ той е щастливъ човѣкъ, защото настава обратъ въ неговата сждба. Направите ли най-малкъ контактъ съ Бога, вие изведнѣжъ ще обърнете цѣлъ листъ отъ своя животъ. Достатъчно е да имате най-малкото съприкосновение съ Бога, и кармата ви ще се смекчи.

И тъй, всички усилия на съврѣмнената култура сж насочени къмъ това, да поставятъ бѣлата раса поне за моментъ въ съприкосновение съ Божественото съзнание. Дойде ли до това съприкосновение, между всички народи, между всички хора — свещеници, учители, управници, търговци — ще настане вжтрѣшенъ прѣвратъ; всички хора ще възприематъ идеята за Бога, която ще внесе въ душитѣ, въ умоветѣ и въ сърцата имъ нѣщо ново, свѣтло и възвишено. Когато се говори за развитието на индивида, на обществото или на народа, ние подразбираме, именно, момента на съприкосновение съ Бога, или тъй наречения „вжзелъ“ въ историята на човѣшкото развитие. Нѣкои наричатъ този моментъ „вжтрѣшна точка на съприкосновение“. Ако при това съприкосновение съзнанието на човѣка е будно неговиятъ животъ непрѣменно ще се прѣобрази. Обаче, ако той философствува и се съмнява, животътъ му нѣма да се прѣобрази. Въ положителния животъ човѣкъ трѣбва да има абсолютна вѣра въ доброто, въ Любовта, въ Мждростта и въ Истината, които ржководятъ цѣлия животъ. Тѣ сж козмически сили, споредъ които, между всички явления, въ какъвто редъ и да сж, има вжтрѣшна връзка. Въ това отношение всѣки човѣкъ може да подобри живота си. Мнозина вече сж го подобрили. Тѣ сж направили вжтрѣшна връзка съ Бога. Които не сж я напра-

вили, нека я направятъ. Други нека обработватъ суровия материалъ, който сж придобили. Трети нека го изтъчатъ, а четвърти — да се облѣкатъ съ него. На учения човѣкъ не сж нужни само пари и книги. Той трѣбва да учи, да чете и да пише. На дѣтето не е достатъчно знанието само на една-двѣ букви. То трѣбва да знае цѣлата азбука, отъ която първо да образува срички, послѣ — цѣли думи, слѣдъ това — цѣли изречения и т. н.. Освѣнъ това, не е достатъчно ученикътъ да има само красивъ почеркъ, но въ този почеркъ трѣбва да има съдържание и смисълъ.

Въ духовно отношение мислитѣ и чувствата на човѣка не сж нищо друго, освѣнъ писмо. Мислишъ ли — пишешъ нѣщо; чувствуващъ ли — пишешъ нѣщо. Ако погледнете съ очитѣ на ясновидеца, ще видите, че вашитѣ чувства и мисли сж написали хиляди томове, хиляди книги. Ако отворите една отъ книгитѣ на вашия животъ, тамъ ще намѣрите много нѣща написани. Нѣкъдѣ ще видите еднообразни и слаби отпечатыци; другагѣ ще видите силни отпечатаци. По това се познава, доколко вашитѣ мисли и чувства сж били силни. Нѣкой мисли да си прави кжща. Като погледнете този човѣкъ, на много мѣста ще видите отпечатана мисълъта за кжщата. Когато нѣкой момъкъ обича една мома и силно мисли за нея, обикаля около дома ѝ, ще видите най-малко на хиляда мѣста отпечатана у него мисълъта, че той обича. Тази мисълъ е наредена въ неговата книга много пжти и то систематично, едно слѣъ друго, като броеници. Другъ момъкъ обича нѣкоя мома, но той написалъ тази мисълъ само върху единъ листъ отъ свята книга, а по-нататкъ слѣдватъ други нѣща. Питамъ: кое е по-хубаво, да напишете една и сжща мисълъ 10,000 пжти, или да я напишете само веднъжъ? Ще кажете: „Това сж приказки отъ 1001 нощъ. — Това е наука, която всѣки може да провѣри.

Ние говоримъ за реални, за положителни

нѣща, които сме изучавали. Онѣзи, които се занимаватъ съ записитѣ на природата, знаятъ, че тамъ всичко е напечатано—достатъчно е човѣкъ да знае да чете това писмо. Често отъ невидимия свѣтъ слиза комисиия да разглежда книгитѣ на живота, при което ликвидира съ старитѣ, а отваря нови, неписани още книги. Хсрата наричатъ това сждба. Така свѣтътъ ще бжде сжденъ. Тази комисиия постѣпва така, както постѣпватъ много комисиии, назначавани отъ разни началници на свѣтски учрѣждения. Прѣди години въ Америка било издадено рѣшение да се записва всичко, което американското правителство прѣдприемало и изпълнявало. Въ продължение на 20 - 30 години се напълнили толкова много книги съ всички разпоредби и рѣшения на правителството, че станало нужда да се търси специално здание за съхранение на тия книги. По тази причина станало нужда да се избере комисиия, която да прѣгледа тѣзи книги, и непотрѣбнитѣ отъ тѣхъ да изгори, да бракува; и послѣ, за сжщата цѣль пѣкъ да отвори нови, чисти, ненаписани книги.

Сжщото нѣщо става и въ живата природа. Отъ невидимия свѣтъ слиза комисиия, която взима участие въ ликвидацията на човѣшката карма. Тя ще прѣгледа всички книги на човѣшкия животъ и което може да остане, ще го остави; което е за изгаряне, ще го изгори и ще освободи човѣчеството отъ ненуженъ материалъ. Въ това седи спасението на човѣчеството отъ грѣха.

Въ прочетената глава се описва състоянието на хората, ксгато Духътъ Господенъ дойде между тѣхъ. Когато Духътъ Господенъ дошълъ върху човѣка, той ще се очисти вътрѣшно. Красиво е, обаче, да не чакаме Божествения огнь да дойде и тогава да се чистимъ, но да се очистимъ прѣди да е дошълъ Той върху насъ. Сега отъ човѣка се иска приложение. Приложението седи въ това, да знае човѣкъ, какъ да запазва благата на Любовта, благата на Мждростъта и благата на

Истината. Въ това отношение той трѣбва да изучава състоянието на своя умъ. Умътъ може да се разглежда обективно. Въ нашето съзнание има извѣстни явления, които ние не можемъ да разглеждаме. Ако започнемъ да мислимъ за тѣхъ, изпадаме въ сънно състояние. Казвамъ: тамъ, дѣто човѣкъ е буденъ да разглежда себе си и да разсждава върху извѣстни свои прояви, нека разсждава, нека се учи; дойде ли до една областъ, въ която почва да заспива, да не отива по-нататкъ, тамъ да спре. Това показва, че тия явления не се подаватъ на разглеждане. Попаднешъ ли въ нѣкое дисхармонично състояние, постарай се да го изолирашъ отъ себе, си безъ да го чоплишъ.

„Вѣчно веселие ще бжде тѣмъ.“ Това състояние не зависи отъ самия човѣкъ, но отъ Първичното съзнание. Когато човѣкъ е свързанъ съ Първичното съзнание, ще има вѣчна радостъ въ себе си. Какъ може да се поддържа тази връзка? — Чрѣзъ молитвата. Тя прѣдставлява методъ, чрѣзъ който човѣкъ може да се държи въ постоянно съприкосновение съ Първичното съзнание, отъ което да че пи сили за свѣта. Всички духовни, всички умствено развити хора могатъ да иматъ тази връзка. Тя е много естествена, не прилича на изкуствения връзки, които хората създаватъ помежду си. Първичната Причина на нѣщата не е тази, за която говорятъ съврѣменната религия и култура. Тя е нѣщо подобно на „елексира на живота“, който нѣкога алхимицитѣ сж търсили и изучавали. По какво се различава елексирътъ на живота отъ обикновения цѣръ? Когато човѣкъ употребява обикновенъ цѣръ, той може да вземе отъ него 2 - 3 пѣти наредъ и пакъ да не му подѣйствува. Дадете ли, обаче, на нѣкой умираещъ само една капчица отъ елексира на живота, и то разредена, този човѣкъ веднага ще стане отъ леглото си и ще придобие безсмъртие. Той може да живѣе 100 - 200 - 500 - 1000 - 2000 години, колкото желае, докато се насити на живота. Никой не мо-

же да отнеме живота на човѣкъ, който е пилъ отъ елексира на живота, освѣнъ той самъ. По това се отличава и Божията Любовь, Божията Мъдростъ и Божията Истина. Ако си мъртавъ и се докоснешъ до тѣхъ, ще оживѣешъ. Това не е само идея, но повече отъ идея. Любовта, сама по себе си, е мощна сила, която се приспособява и къмъ условията на земния животъ. Щомъ Любовта се докосне до човѣка, тя осмисля неговия физически, духовенъ и Божественъ животъ. Щомъ се докосне до физическия му животъ, тя му показва, защо и какъ трѣбва да живѣе, като физическо същество; щомъ се докосне до духовния му животъ, тя му показва, защо и какъ трѣбва да живѣе, като духовно същество. Слѣдъ това тя съединява всички тия нѣща въ едно.

Нѣкой казва: „Защо трѣбва да живѣя на земята? Азъ искамъ да живѣя на небето.“ Казвамъ: едно врѣме ти живѣ на небето. Кой те накара да слѣзешъ на земята? Ти дойде отъ небето, безъ да разбирашъ защо ще дойдешъ; и сега, пакъ безъ да разбирашъ, искашъ да бѣгашъ нагорѣ. Качването нагорѣ и слизането надолу още не разрѣшаватъ въпроса. Всѣки, който слиза на земята, трѣбва да знае, защо слиза. Човѣкъ може да слѣзе на земята по три причини: или да се мъчи, да изкупва грѣховетѣ си; или да се труди, да се учи; или да помага на другитѣ хора. Пророкътъ казва: „Тѣзи, които работятъ за другитѣ хора, тѣ сж придобили вѣчната радостъ, или, казано на окултенъ езикъ, иматъ постоянна връзка съ Божественото съзнание. Който има тази връзка, той разполага съ магическата пръчица: щомъ удари съ нея, и палати се образуватъ, дрехи и ядене се приготвятъ — всичко иматъ на разположение. Който е въ връзка съ Божественото съзнание, той всичко може да направи. Европейцитѣ, които ходятъ въ Индия, разправятъ за чудесата на индийцитѣ. Нѣкои факири, съ силата на своята мисль и воля, могатъ да посадятъ сѣмка отъ портокалъ и въ продължение на половинъ часъ да из-

расте портокалово дръвче, да цъвне, да върже плодъ и да узрѣе. Какво искате повече отъ това? Ще кажете, че това е аномално явление. По-скоро, сегашнитѣ условия въ природата сж аномални, но не и тѣзи явления, които хората считатъ чудеса.

Това, което става сега въ природата, е аномално. Напримѣръ, всѣка година плодоветѣ не зрѣятъ по едно и сжщо врѣме. Тази година узрѣзането на плодоветѣ е закъснѣло съ 25 дни; идната година ще узрѣятъ 25 дни по-рано. Понеже пролѣтътъ тази година закъснѣ съ 25 дни, затова хората ще се залюбятъ 25 дни по-късно; нѣкои хора ще се събудятъ 25 дни по-късно и т. н. Това сж изключения, наистина, но статистиката показва, че за всѣка година може да се опрѣдѣли количеството на параходитѣ, които ще потънатъ, на кжщитѣ, които ще изгорятъ, ражданията и умиранията на хората по цѣлия свѣтъ. Нѣщо повече, тия данни могатъ да се изчислятъ даже и за отдѣлни градове, като Парижъ, Лондонъ, Берлинъ и други. Нѣкои хора пъкъ могатъ да опрѣдѣлятъ, колко души, напримѣръ, има въ Бѣлгария, колко въ Англия, въ Америка и другадѣ, които сж въ съприкосновение съ Първичното съзнание.

„Вѣчно веселие ще бжде тѣмъ.“ За да добиете вѣчната радостъ, приемоте дълбоко въ ума си мисълта, че човѣкъ може да бжде въ съприкосновение съ Първичната Причина. Това е задача на всѣки едного. Всичко, което алхимицитѣ сж изучавали, и вие може да изучавате. Това трѣбва да бжде импулсъ за васъ. Не търсете щастието на друго мѣсто, освѣнъ въ връзката ви съ Първичната Причина. Може да четете много книги, да наблюдавате природата, но всичко това сж външни обекти, които могатъ да ви въздѣйствуватъ; обаче, едно трѣбва да знаете: има само единъ пътъ! Има извѣстни състояния у човѣка, които зависятъ напълно отъ другия свѣтъ. Когато обичате Бога, отъ другия свѣтъ ще дойде едно същество отъ висша иерархия да направи връзка съ васъ. Такъвъ примѣръ имаме

съ апостолъ Петра, който бѣше затворенъ и окованъ въ вериги. Единъ ангелъ дойде отъ невидимия свѣтъ, бутна оковитѣ му и каза: „Стани, свободенъ си!“ Като се събуди, апостолъ Петъръ запита ангела: „Какъ ще мина прѣзъ стражаритѣ?“ — Не мисли за това! Ангелътъ махна съ ржката си и стражаритѣ заспаха. Послѣ каза на Петра: „Иди при своитѣ братя и не мисли за римскитѣ войници!“ Като излѣзе вънъ, апостолъ Петъръ се запита: „Сънъ ли е това, или не?“ Като видѣ, че не е въ затвора вече, разбра, че се намира прѣдъ реалността. Значи, докато си въ затвора, това е сънъ; излѣзешъ ли отъ затвора, това е реалностъ. Дойде ли нѣкое възвишено сѣщество при васъ, оковитѣ ви ще паднатъ, и за васъ ще настане вѣчна радостъ.

И тъй, азъ поздравлявамъ всички онѣзи, при които е дошло едно възвишено сѣщество и ги е бутнало да станатъ! На другитѣ, до които това сѣщество не се е докоснало, пожелавамъ да дойде при тѣхъ, да ги бутне и да имъ каже: „Станете сега! Отъ този день ще започне вашата вѣчна радостъ, вашата вѣчна свобода.“ Направите ли връзка съ такова възвишено сѣщество, тя вече не се кжса, понеже е казано въ Писанието: „Привлѣкохъ ги съ нишката на Любовта.“ Свърже ли ви Богъ съ тази нишка, тя никога вече не се кжса. Ако нѣкой се опита да скжса тази нишка, главата му ще пати. Не се кжса тази връзка. Държите ли връзка съ Първичната Причина, Тя ще бжде на ваша страна. Този е най-важниятъ въпросъ за васъ. Всички други въпроси оставете настрана! Тѣ сами по себе си ще се разрѣшатъ.

Връзка съ Първичната Причина — това е радостъта, която вѣчно ще прѣбждва въ васъ.

Бесѣда отъ Учителя, държана на
3 юни, 1928 г. въ гр. София.

16. XII 1940

Кога ражда.

КОГА РАЖДА

СЕРИЯ ЕДИНАДЕСЕТА

8

*) Икона 16-а

София — 1929

Кога ражда.

„Жена кога ражда“.*)

Една ханъмка огъ Цариградъ, която била отъ високо произхождение, дъщеря на бей, веднъжъ запитала: „Какъ се ражда хлѣба по дърветата? Такива голѣми ли сж самунитѣ, каквито ги купуваме?“. Подобни въпроси задаватъ, напримѣръ, и нѣкои отъ съврѣменнитѣ хора; тѣ говорятъ за това, що е животътъ, какъвъ е неговиятъ характеръ и т. н. Ние, обаче, говоримъ за живота като проявление и като форма на Божествения свѣтъ.

Други запитватъ: „Какво нѣщо е човѣкътъ?“ — Човѣкъ е създаденъ по образъ и подобие Божие. Запитайте нѣкой религиозенъ човѣкъ нѣщо за Бога, той ще ви даде всевъзможни обяснения, като че Го е виждалъ. Запитайте нѣкой ученъ човѣкъ нѣщо за Бога, и той, безъ да Го познава, ще ви даде различни опрѣдѣления, ще ви говори за създаването на свѣта така, като че е присъствувалъ при този актъ. За такъвъ религиозенъ човѣкъ се казва, че той глава има, тѣло нѣма; за такъвъ ученъ се казва, че той тѣло има, глава нѣма. Тия хора започнали да третиратъ такива важни въпроси: що е Богъ; какъ е създаденъ свѣтътъ и т. н. Какво струва глава безъ тѣло? Какво струва тѣло безъ глава? Въ този смисълъ човѣчеството прѣдставлява тѣлото на Бога. Богъ прѣдставлява главата, главната идея, намѣстена върху тѣлото. Значи, Богъ — главата — живѣе върху човѣшкото тѣло. Слѣдователно, жилището на Бога е човѣш-

*) Иоана 16:21

ката глава. Богъ живѣе въ главата на човѣка. Като ви говоря за глава, не разбирайте главата на съврѣмения човѣкъ. Добрѣ щѣше да бжде, ако имахме главата на първия човѣкъ, на Адама, да разгледаме черепа му, какъвъ е билъ по форма, по размѣри. Цѣли 8,000 години вече, отъ какъ главата на Адама е била тласкана въ вълнитѣ на морето, та сега вече е обезличенъ първичниятъ видъ, който Богъ му е далъ. За тази първична глава се говори въ Битието: „И направи Богъ човѣка по образъ и подобие свое.“ Едва ли може да се намѣри днесъ човѣкъ въ свѣта, който да е запазилъ първичния образъ на своята глава. Тя днесъ се е напълно изопачила, обезличила. Ако става въпросъ за Любовта на съврѣмения човѣкъ, за нея се казва, че е любовъ отъ картошки. Ако става въпросъ за Мъдростъта, за неговото знание, за тѣхъ се казва, че сж още на много ниско стъпало. Когато майката се радва на своето живо, здраво дѣте, тя има едни разбирания; когато изгуби дѣтето си, тя има други разбирания. Значи, за единъ и сжщъ въпросъ майката има двѣ различни схващания.

Мнозина питатъ: „Защо Христосъ е казвалъ, че когато жена ражда, скърби?“ Това прѣдставлява положението на жената слѣдъ грѣхопадането, затова Христосъ казва, че отъ това врѣме насамъ жената ражда съ скръбъ и страдания. Значи, било е врѣме, когато тя е раждала безъ скърби. Това положение има и символистическо значение. То подразбира: всѣка нова идея, или всѣка нова мисль, която се зачева въ човѣшката душа, срѣща съпротивление още прѣди да се е появила въ свѣта.

Днесъ всички съврѣменни хора разрѣшаватъ въпроситѣ колективно. Затова, именно, всѣки народъ, всѣка държава казва: „Ако е добрѣ на държавата, добрѣ ще бжде и на поданицитѣ ѝ.“ Това правило е вѣрно за държавата, но и обратното е вѣрно: ако е добрѣ на поданицитѣ, добрѣ ще бжде и на държавата; ако не е добрѣ на

поданицитѣ, нѣма да бжде добрѣ и на държавата. Подѣ думата „държава“ ние разбираме сборѣ отъ разумни сжщества, събрани на едно мѣсто, ржководени отъ извѣстни разумни закони, съ цѣль да живѣятъ организиранѣ, разуменѣ животѣ. Такѣвъ животѣ сжществува и въ растително то царство, между растенията. Напримѣрѣ, джбовитѣ дървета, като отдѣленѣ народѣ, живѣятъ въ извѣстна областъ; буковитѣ дървета, като отдѣленѣ народѣ, живѣятъ въ извѣстна областъ; плоднитѣ дървета, като отдѣленѣ народѣ, сжщо тѣй иматъ своя специална областъ — всички дървета и растения, като отдѣлни народи, иматъ свои опрѣдѣлени зони, въ които растатъ и се развиватъ.

Растенето прѣдставлява физическия животѣ на човѣка. До извѣстно врѣме той расте, и послѣ растенето спира. Защо? — Когато растенето спира, настжпва развитието на човѣка. Развитието на човѣка се отнася до неговитѣ сили — проявява се волевата страна на човѣка. Щомъ се създадатъ условия за развитието му, първо се проявява ума, а послѣ Божественото въ него. Божественото, именно, отличава човѣка отъ другитѣ сжщества, поради което е казано въ Битието: „Човѣкъ е направенѣ по образѣ и подобие Божие.“ И въ Писанието се прави разлика между първия човѣкъ, направенѣ отъ прѣстъ, или отъ материя, и вториятъ — отъ духъ. За първия човѣкъ се казва, че е билъ жива душа, а за втория, че е билъ животворещъ духъ. Въ първия човѣкъ Богъ е вдъхналъ жива душа. Това прѣдставлява продължителенѣ процесъ. За втория човѣкъ — за Христа — се казва, че билъ животворещъ духъ, т. е. той прѣдставлява най-възвишеното у човѣка — неговата душа. Христосъ прѣдставлява възвишеното съзнание на човѣка, което, за да се оформи, трѣбва да има вжтрѣшна опора. Вжтрѣшната опора е духътъ на човѣка, който опрѣдѣля неговото безсмъртие. Който нѣма тази вжтрѣшна опора, той не може да бжде безсмъртенѣ. Изобщо, казва се,

че душата е безсмъртна. Това е философски въпросъ, но питамъ: безсмъртни ли сж душитѣ на всички хора? Казватъ, че всички хора сж чада Божии. Да, всѣки човѣкъ, който има Божие дихание, той е чадо Божие, той е Синъ Божий. За онѣзи души, които иматъ Божие дихание, нѣма защо да доказваме това; онѣзи пъкъ, душитѣ на които нѣматъ Божие дихание, ще оставимъ да вървятъ по естествения пътъ на своето развитие.

Често хората изпадатъ въ извѣстни противорѣчия. Защо? — Защото тѣ не съпоставятъ нѣщата. Питамъ: какво ще се ползувате, ако въ аудиторията на нѣкой виденъ съвремененъ професоръ вкарате вашитѣ най-хубави коне и волове да слушатъ лекцията му? Или, какво ще се ползувате, ако ги запишете студенти въ университета? Казватъ: „Има коне, които знаятъ да смѣтатъ, да вадятъ квадратенъ коренъ отъ нѣкои числа.“ Казвамъ: това сж конски квадратни корени! Когато на единъ трънъ се присади нѣкоя благородна присадка, и този трънъ ражда хубави, благородни плодове, отъ кого зависи това? — Това не зависи отъ тръна, а отъ онази благородна присадка, която нѣкой разуменъ човѣкъ е присадилъ.

И тъй, първиятъ въпросъ, който човѣкъ трѣбва да знае за себе си е слѣдниятъ: има ли той душа, или нѣма? Всички души не сж излѣзли отъ Еога изведнѣжъ, въ едно и сжщо врѣме, но послѣдователно, въ врѣме и пространство. Въ тази послѣдователностъ на своето излизане, тѣ се намиратъ помежду си въ такова отношение въ каквото се намиратъ музикалнитѣ тонове единъ спрямо другъ. Въ отношенията си душитѣ съставляватъ помежду си извѣстни хармонични групи. Хората на сегашната еволюция отчасти само разрѣшаватъ въпроса за произхода на човѣка. Тѣ започватъ отъ най-малката клѣтка, прослѣдяватъ пътя на постепенното ѣ развитие, докато стигнатъ до човѣка. Значи, тѣ разглеждатъ въпроса еволюционно. Източнитѣ народи вървятъ по обратенъ

път: тѣ излизатъ отъ най-голѣмата клѣтка, отъ Божественото ѣ произхождение, и постепенно слизатъ до най-малката клѣтка. Тѣ разглеждатъ въпроса инволюционно, т. е. излизане на човѣшката душа и духъ отъ Бога и слизането имъ въ материята. Дотукъ тѣ спиратъ, по-нататѣкъ не разглеждатъ въпроса, защото мислятъ, че знаятъ всичко. Обаче, слѣдъ тѣхъ идватъ западнитѣ народи и казватъ: „Вѣрно е, че отъ това мѣсто, додѣто човѣкъ е слѣзълъ, по-нататѣкъ не може да върви. Но тамъ ли трѣбва да остане? Не, той може да направи малка кривина и да извие нагорѣ, за да започне своето възкачване.“ Значи, западнитѣ народи, въ развитието на всички сѣщества, приеха закона на еволюцията, който се поддържа и до днесъ. И еволюцията, и инволюцията сж вѣрни положения: човѣкъ слиза и се качва; смалява се и се увеличава. Слѣдователно, когато човѣкъ завърши своята еволюция, той ще бжде толкова голѣмъ, колкото е билъ първоначално. когато е слизалъ на земята; той ще има толкова познания, колкото е ималъ първоначално.

Питамъ: защо е трѣбвало човѣкъ да слиза, а послѣ да възлиза нагорѣ? Коя е била вжтрѣшната причина, която е заставила човѣка да се облѣче въ материална дреха и да слѣзе на земята да живѣе, да го събуждатъ, да го учатъ, да му разправятъ, че има рай и адъ, че има небе и земя, че има Господъ и т. н.? Защо му е това учение, когато слѣдъ врѣме той ще започне да отрича всичко това, да казва, че нѣма нито рай, нито небе, че Богъ не сѣществува? Като слѣзълъ въ материята, този човѣкъ става материалистъ и казва: „Когато бѣхъ въ Господа, имаше само единъ Господъ, никакъвъ човѣкъ не сѣществуваше; но сега, като излѣзохъ отъ Бога, Той остана горѣ, а у мене нѣма никакъвъ Богъ.“ Казвамъ: този човѣкъ живѣлъ въ Господа, но като излѣзълъ отъ Него, вече не Го помни. Така може да разсждава и пилето, което се е измжтило отъ яйцето. То каз-

ва: „Ако, наистина, кокошката, майка ми, сжществува, дѣ е тя?“ Питамъ: трѣбва ли тази кокошка да слѣдва подиръ пилето прѣзъ цѣлия му животъ и постоянно да му показва, какъ трѣбва да се храни, и какъ трѣбва да мисли? Ако вие имате материалистични схващания за Бога, тогава вашитѣ отношения къмъ Него ще се продължатъ само докато ви измъти и научи, какъ да се храните, а слѣдъ това Той нѣма да ви обръща никакво внимание, ще ви остави сами да си изкарвате прѣхраната. Коя кокошка се интересува за своитѣ пилета? Докато сж малки, тя ходи слѣдъ тѣхъ, учи ги да се хранятъ, да си търсятъ сами храната, но като израснатъ, тя започва да ги кълве и казва: „Отъ днесъ вече вие сами можете да се храните.“ Нѣкои хора казватъ: „Богъ ще промисли за насъ.“ — Да, Богъ промисля за васъ, докато сте малки, докато сте пилета, но щомъ станете пѣтли, по-голѣми отъ баща си, и кокошки, по-голѣми отъ майка си, трѣбва ли да промисля за васъ?

По този начинъ ние идваме до разумнитѣ положения въ свѣта, до Божествения Промисълъ. Само така ще разберемъ, че сжществува Божественъ пжтъ за възпитание на душигѣ. Всѣка душа ще мине прѣзъ този пжтъ, като спазва за това всички Божествени правила и закони. Като влѣзе въ този пжтъ, душата ще се запретне на работа, като слугиня. Тя нѣма да чака като царската дъщеря, да ѝ слугуватъ други наоколо. Тя е попаднала вече въ периода на самовъзпитанието. И когато хората завършатъ своето самовъзпитание, всички противорѣчия въ тѣхния животъ ще изчезнатъ. Противорѣчията въ свѣта се дължатъ на това, че хората искатъ да имъ слугуватъ. Ако се откажешъ да слугувашъ на нѣкое дѣте, което е привикнало да му служатъ, то веднага ще заплаче. Бащата на това дѣте може да е князь, или царь, то не иска да знае и казва: „Дали си царь, или князь, това не ме интересува. Ще ми слугу-

вашъ на общо основание; храната трѣбва да ми се даде на врѣме"! Плаче това дѣте и заповѣдва. На какво се дължи този плачъ? Когато нѣкой човѣкъ плаче, докато не е изтеглилъ още вложени-тъ си пари въ банката, той има право да плаче. Не слѣдъ като изтегли паритѣ си, има ли право да плаче и да задѣва касиера?

Да допуснемъ, че споредъ степенъта на твое-то развитие, споредъ економията на твоя животъ, Богъ ти дава 5,000 лева, но ти си недоволенъ отъ тѣхъ и казвашъ: „Не се живѣе съ 5,000 лева. Трѣбва да се намѣрятъ още нѣкакви ресурси!“ Казвамъ: за да намѣришъ отнѣкъдъ още ресурси за себе си, това значи да ощетишъ економически друго нѣкое сѣщество. Питамъ: съ това ощетяване ти помагашъ ли поне малко за човѣшкото развитие? Тази е страшната економическа борба, която става между всички народи въ Европа. Днесъ на всички народи не достигатъ паритѣ. Като прѣд-приематъ война, или нѣкакво въоръжение, тѣ харчатъ милиарди левове. Отдѣ взиматъ тѣзи ресурси? — Народитѣ се взаимно ощетяватъ. Често голѣмитѣ народи ощетяватъ малкитѣ. Такова оше-тяване се отразява и на природата. Разумно ли е то? — Не е разумно. Съврѣменнитѣ народи малко мислятъ върху лошитѣ послѣдствия отъ тѣзи ощетявания, защото, прѣди всичко, много отъ тѣхъ сж безвѣрници. Малко народи днесъ вѣрватъ въ вѣтрѣшната връзка, която сѣществувa между живота и разумната природа. Повечето народи вѣрватъ само въ себе си. Англия вѣрва въ себе си. Германия вѣрва въ себе си. Франция вѣрва въ себе си. България сжщо вѣрза въ себе си. Кой отъ старитѣ народи не вѣрваше въ себе си? Нима Римъ не вѣрваше въ себе си? Нима Асирия не вѣрваше въ себе си? Нима Персия не вѣрваше въ себе си? Това сж частични схващания, но тѣ съставляватъ само половината отъ Истината. Човѣ-чеството съставлява едно цѣло, а отдѣлнитѣ наро-ди сж негови удове. Окултната наука поставя

всѣки народъ като отдѣленъ удъ на единъ общъ организмъ — на човѣшкия организмъ.

Мнозина се интересуватъ да знаятъ, на кой органъ отъ човѣшкия организмъ отговаря всѣки народъ. Азъ ще ви кажа само тия органи, които съответствуватъ на българитѣ и на евреитѣ, а за другитѣ народи нѣма да ви кажа. Окултиститѣ казватъ, че славянитѣ прѣдставляватъ стомашната система отъ общия организмъ; българитѣ прѣдставляватъ черния дробъ, специално жлъчката, а евреитѣ прѣдставляватъ единъ малъкъ вжзелъ, който се намира близо до сърцето. Тази е била службата на евреитѣ въ общия организмъ още отъ най-старитѣ врѣмена на човѣчеството, но сегатѣ се мжчатъ да запушатъ отвърстието въ гърдитѣ на Христа, което се е образувало при пробождането Му на кръста. Значи, въ бжде евреитѣ трѣбва да станатъ запушалки на дупки. Ще попитате: „На какво величие може да се надѣва единъ народъ, който се използва за запушване на малки дупки? — Това е голѣма привилегия! Ако ти можешъ да запушишъ една дупка, която зѣе въ раната на нѣкой човѣкъ, това е голѣма привилегия за тебе. Този човѣкъ ще ти благодари, че си му облекчилъ болката.

Съврѣменнитѣ хора искатъ да спасятъ своитѣ тѣла, да придобиятъ безсмъртие. Тѣхното желание не е правилно. Безсмъртието на тѣлото зависи отъ душата. Да се спаси човѣкъ, да получи безсмъртие, това е една отъ великитѣ задачи на окултната наука. Всѣки знае, какво значи да бжде спасенъ; не е достатъчно да бжде човѣкъ спасенъ за година, двѣ или повече, но за цѣлата вѣчностъ. И като влѣзе въ живота на безсмъртието, той трѣбва да бжде въ хармония съ цѣлото Битие, да бжде въ хармония съ всички разумни същества. Вземете, напримѣръ, нѣкой светия, прослѣдете живота му и ще видите, че всички негови мисли, чувства и дѣйствия сж насочени къмъ единствената цѣль — да подържатъ тази връзка и хармония съ

сжществата отъ невидимия свѣтъ. Всѣки народъ има не само по единъ, а по нѣколко светии. И въ България има не по малко отъ десетъ души светии. Ние наричаме светиитѣ „гении“ на своя народъ. Тѣ не искатъ да бждатъ турени на високи мѣста, да служатъ като икони на своя народъ, но работятъ за народа, всрѣдъ който живѣятъ. Тѣ носятъ своята култура, повисока отъ тази на народа, всрѣдъ който сж дошли. Българскитѣ светии работятъ за българския народъ, но единъ день, когато завършатъ работата си, ще задигнатъ чуковетѣ си и ще заминатъ. Ако отидете при нѣкой отъ тия светии и поискате да ви даде половината отъ своето имущество, ще го даде ли той? Светията не дава пари на заемъ; кесия въ джобъ не носи; пари въ ржка никога не държи. Единственото нѣщо, което той може да ви направи е, да ви нагости хубаво и да ви даде отличенъ приемъ. Той ще ви даде легло, съ копринени покривки; сламеникътъ ще бжде пълень съ най-хубавата трѣва, нерѣзана съ ножъ, а кжсана съ ржка; юрганътъ ви ще бжде отъ най-финъ ленень платъ, дебелъ 5 м. м., който държи много топло. Слѣдъ като се нахраните и прѣнощувате тамъ, на другия день той ще ви изпрати любезно и ще ви каже: „На добъръ часъ! Богъ да бжде съ васъ!“ Речете ли да му поискате пари, той ще ви отговори: „Щомъ Богъ е съ васъ, и безъ пари се живѣе въ свѣта.“ — Ама имамъ жена, дѣца, какво да правя съ тѣхъ? — Дѣцата и жена ви нека се учатъ да служатъ на Бога. Вижете, какво правятъ птицитѣ! Прѣди два дни единъ господинъ намѣрилъ нѣкаква малка птичка, която дава на една позната, като казва: „Вземете тази малка птичка, хранете я, докато израсне. Тя се храни само съ хлѣбъ.“ Госпожата взима птичката и започва да я храни. Дава ѝ хлѣбъ, но тя не си отваря устата. Послѣ тя ѝ отваря човката и туря трошицитѣ хлѣбъ близо до гърлото. Сега пѣкъ не искала да глѣтне хлѣба. Чудѣла се госпо

жата, какво да прави съ тази малка птичка. Тя не могла да намѣри методъ, какъ да я храни. Какво заключение можемъ да извадимъ отъ този примѣръ? — Само онзи човѣкъ може да разбере Истината, който има вътрѣшна жажда, вътрѣшенъ импулъсъ да учи.

Нѣкои казватъ: „Ние не се нуждаемъ отъ знания.“ Защо? — Понеже тѣзи хора мислятъ само за прѣхраната си. Добрѣ е да мислите за прѣхраната си, но Богъ, като ни е далъ животъ, Той сжщеврѣменно ни е осигурилъ. Той ни осигурява само за единъ день, а не за повече. За другия день пакъ ни осигурява. Обаче, пристѣпимъ ли Неговитѣ закони, Той нищо не ни дава. По сжщия начинъ постѣпва и светията: като отидешъ при него, той ще те нахрани, ще ти даде приемъ, но само за единъ день. Питамъ съврѣменнитѣ хора: всичкото изобилие на жито, на плодове и на много още храни, случайни явления ли сж на земята? Значи, въ сегашната еволюция на човѣчеството има достатъчно, даже прѣизобилно храна, отъ която всички живи сжщества могатъ да се хранятъ умѣрено. Обаче, поради голѣмата лакомия на хората, днесъ храната не е правилно разпрѣдѣлена. Впрочемъ, и това има своя добра чѣрта. Нѣкога човѣкъ се е хранилъ изобилно, а сега трѣбва да се храни умѣрено, за да развие своитѣ морални сили. Въ сиромашията човѣкъ се развива морално повече, отколкото въ богатството. Гладътъ продължава живота на човѣка, води го къмъ безсмъртие. Онзи, който не е гладувалъ, не може да разбере, какви блага носи гладътъ, и колко врѣме може да се гладува.

Единъ английски инженеръ направилъ слѣдния опитъ: той зазидалъ паякъ въ единъ камѣкъ, като циментиралъ добрѣ камѣка, отнийдѣ да не влиза въздухъ, и го оставилъ така цѣли 14 години. Слѣдъ този срокъ той отваря камѣка и намира паяка живъ. Значи, паякътъ можалъ да прѣкара 14 години въ този камѣкъ, лишенъ отъ въздухъ и храна.

Питамъ: ако единъ паякъ може да живѣе 14 години безъ храна и слѣдъ това веднага пакъ да продължи всички функции на живота си, какво остава за човѣка?

Хората на съврѣменната култура минаватъ за много учени, за много духовни и се хвалятъ, че се разговарятъ съ Бога, че иматъ откровения отъ невидимия свѣтъ. Но биха ли могли да издържатъ като този паякъ 14 години затворени въ камъкъ, лишени отъ въздухъ и храна? При тѣзи условия тѣ не биха могли да издържатъ. Има случаи, дѣто светии били заравяни въ гробищата, но слѣдъ извѣстно врѣме ги разравяли и не намирали нищо отъ тѣхъ. Значи, светиитѣ позволяватъ да ги заравятъ, но слѣдъ това сами излизатъ внѣ отъ гробоветѣ си. Обаче, това, което става съ светиитѣ, е непонятно за единъ съврѣмененъ умъ, който е привикналъ да разсждава материалистически за явленията въ живата природа. Той не може да си обясни, какъ е възможно човѣкъ, който е умрѣлъ веднѣжъ и е заровенъ въ гроба, да излѣзе самъ отъ него. Това нѣщо знае само онзи, който излиза отъ гроба. Какво казва Писанието за Христа, когато излѣзълъ отъ гроба? Казва се, че ангелъ Господенъ слѣзълъ отъ небето и дигналъ камъка, който билъ върху гроба на Христа. Този ангелъ не дигналъ самъ камъка, но внесълъ нѣщо ново въ тѣлото на Христа. Той свали прѣврзкитѣ, съ които бѣше обвито тѣлото на Христа, и така Христосъ излѣзе отъ гроба.

Значи, има сила въ свѣта, която възкресява хората. Азъ наричамъ тази сила съ едно източно име „Лемру“. Тази сила съдържа Първичния Законъ, чрѣзъ който Богъ е създалъ цѣлото човѣчество. Въ този Първиченъ Законъ сжществуватъ извѣстни условия, при които животътъ може правилно да се развива. При тѣзи условия само най-разумни сжщества взиматъ участие въ развитието на човѣка. Човѣкъ не може да стане разуменъ, великъ и гениаленъ, ако не е свързанъ съ тѣзи

разумни сжщества. Това прѣдставлява вжтрѣшна връзка на живота.

Христосъ казва: „Жена кога ражда, на скръбъ е“. Той подразбира разумния, Първичния законъ, при който човѣкъ може самъ да се роди. Скръбъта произтича отъ условията, които ни се налагатъ. За да роди човѣкъ нѣщо, непрѣменно трѣбва да мине прѣзъ ограничителнитѣ условия на живота. При всѣки даденъ случай скръбъта не се отнася до зародиша, но до самия законъ. Майката скърби, понеже се опасява, че не ще може да роди дѣтето, както трѣбва, и съ това ще напакости на себе си и на Първичния законъ. Понѣкога у човѣка се заражда вжтрѣшно съмнѣние, да не изгуби душата си. Това не е обикновеното съмнѣние, но разговоръ между Първичната Причина и душата на човѣка, както майката се разговаря съ дѣтето, което е въ утробата ѝ. Тя му казва: „Докато си въ мене, ти ще кротувашъ, нѣма да дигашъ шумъ, защото условията, при които живѣешъ, сж опасни. Дигашъ ли шумъ, ще напакотишъ и на себе си, и на мене. Прѣзъ брѣмения си периодъ майката трѣбва да се стреми да не събуди прѣждеврѣменно съзнанието на дѣтето. Цѣли деветъ мѣсеца то спи дълбокъ сънъ и се събужда, само слѣдъ като се образува първата нишка на дихателната система. И затова, когато дѣтето излѣзе отъ утробата на майка си, чува се първата вдишка. Чрѣзъ тази вдишка става съединение на дѣтския животъ съ великия животъ. Отъ този моментъ то става свободно, а майката се радва, защото започватъ вече отношения между нея и дѣтето. Майката скърби, докато дѣтето е въ нея, докато нѣма отношения съ него, но щомъ се зародятъ отношения и нейниятъ животъ се съедини съ живота на дѣтето, тя се радва.

Слѣдователно, всѣки човѣкъ скърби за своитѣ идеи, докато сж у него; щомъ излѣзатъ отъ него, той се радва. Сжщото нѣщо се забѣлѣзва и въ живота. Търговецътъ скърби, докато паритѣ

му не сж пласирани; щомъ ги пласира, той се радва. Земледѣлецътъ скърби, докато изоре нивитъ си; щомъ ги изоре, ожъне и прибере житото, той вече не скърби. Военачалникътъ скърби, докато не е влѣзълъ въ бой; щомъ влѣзе въ бой и побѣди, той се радва. Всѣки човѣкъ се радва на идеитъ си, слѣдъ като тѣ принесатъ плодъ.

Казвамъ: при сегашното развитие на човѣчеството, хората скърбятъ, докато придобиятъ капиталъ; като го придобиятъ и пласиратъ, скръбта имъ се прѣвръща въ радостъ. Днесъ всички хора се стремятъ да придобиятъ Божията Любовь, т. е. капитала на Вѣчния Животъ. Питамъ: като придобие Божията Любовь, за какво ще я употреби-те? Достатъчно ли ви е само да знаете, че Богъ ви обича? — Не. Щомъ Богъ обича хората, Той ще ги изпрати въ свѣта на работа. Не е ли сжщото и въ свѣта? Когато момъкъ и мома се обичатъ, единиятъ отъ тѣхъ казва: „Или азъ ще дойда да живѣя при тебе, или ти ще дойдешъ при мене.“ Тогава и момата напуска майка си и баща си, и момъкътъ напуска майка си и баща си — двамата напускатъ своя домъ. Не е добро положението на онзи, който остава при майка си и при баща си. Всѣки човѣкъ трѣбва да се стреми да роди Божественото добро, да придобие своята свобода. Не е въпросътъ въ женитбата по форма, но това подразбира законъ за сливане, за обединение на хората въ едно цѣло. За насъ всѣка форма трѣбва да бжде тѣй свещена, както душата е свещена. Засега човѣкътъ, като форма, като физическо тѣло, не е свещенъ. Съврѣменнитѣ хора сж изгубили тази святостъ, затова, именно, всички религиозни и свѣтски хора ще минатъ прѣзъ голѣмъ изпитъ. Човѣкъ трѣбва да дойде до това положение, че като срещне подобния си, да вижда Божественото въ него. Така трѣбва да схващатъ нѣщата и страдащиятъ, и онзи, който не страда. И двамата еднакво трѣбва да съзнаватъ положението си, като братя, за да спомогнатъ

при създаване на новата култура, новото възпитание. Тъй както живѣят хората днесъ, тѣхнитѣ мисли и чувства раждатъ само условия за смъртъ и страдания. Днесъ и при най-благоприятнитѣ условия на живота, всички хора лѣгатъ и ставатъ съ страхъ, умиратъ и се раждатъ съ страхъ и казватъ: „Какво ли има на онзи свѣтъ? Ние сме грѣшни; като отидемъ на онзи свѣтъ, ще има мъчения и страдания.“ Умътъ на съвременнитѣ хора е изпълненъ само съ отрицателни мисли. Питамъ: какво може да се постигне отъ единъ такъвъ животъ, пълненъ само съ отрицателни мисли?

Казвамъ: всички непотрѣбни нѣща въ човѣшкия умъ и въ човѣшкото сърце трѣбва да се изхвърлятъ навънъ. Човѣкъ трѣбва да се освободи отъ всичкия киръ, отъ всички физически нечистотии; човѣкъ трѣбва да се освободи отъ всички нечисти мисли и желания. Той трѣбва абсолютно да се освободи отъ тѣхъ и да се прѣчисти, като вземе очистително, по всички правила на науката. Разбира се, това не става съ насилие. Онѣзи, които постъпватъ по този начинъ, ще иматъ прогресъ въ своя животъ, ще се развиватъ еволюционно. Онѣзи, които не постъпватъ по този начинъ, всѣкога ще иматъ загуби. И затова Писанието казва: „Божие то благоволение е само върху онѣзи, които вървятъ съобразно Неговитѣ закони“.

Христосъ казва: „Ако моето разумно Слово прѣбжда въ васъ, и вие прѣбждате въ Мене, Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ и жилище ще направимъ въ васъ. И слѣдъ това Азъ ще ви се изявя.“ Изявяването е законъ на безсмъртие. Това подразбира да се освободишъ отъ всички тягости на живота, или казано на съвремененъ езикъ: да имашъ свободенъ билетъ да пътувашъ разумно навсѣкждѣ, дѣто пожелаешъ. Разумностъ се иска отъ хората! Една религиозна жена се качила единъ день на трена безъ билетъ, искала да пропътува България безплатно. Идва кондукторътъ.

иска билета ѝ. Тя му казала: „Азъ съмъ царска дъщеря, дъщеря на Бога и пжтувамъ безплатно.“ Кондукторътъ не хваналъ вѣра на това, че тя била царска дъщеря и я свалилъ още на първата станция, като ѝ съставилъ актъ за нарушение на законитѣ въ държавата. По сжщия начинъ нѣкой човѣкъ казва: „Знаешъ ли кой съмъ азъ?“ — Кой си ти? — Царски синъ съмъ. — Не, ти си човѣкътъ, съ когото кондукторътъ лесно ще се справи. Съврѣменнитѣ хора трѣбва да се освободятъ отъ своитѣ заблуждения. Ако нѣкой човѣкъ иска да покаже, че е духовенъ, прѣди всичко, той трѣбва да има въ себе си сила и мощъ, да прави чудеса, каквито обикновенитѣ хора не могатъ да правятъ.

Единъ човѣкъ разправялъ, че прѣди 20 години могълъ да лѣкува болни, да възкресява мъртви и т. н.. Казватъ му: „Хайде, опитай се и сега да излѣкувашъ нѣкой умиращъ или да възкрѣсишъ нѣкой умрѣлъ, както си правилъ това прѣди 20 години! — Сега вече изгубихъ силата си. — Не е така. Защо прѣди 20 години си ималъ сила, а сега си я изгубилъ? Това не говори добръ за тебе. Човѣкъ, койго има сила да лѣкува, той и сега ще има сила да лѣкува, както и прѣди 20 години. Законътъ и въ миналото, и сега трѣбва да бжде единъ и сжщъ. Не може да има изключения отъ този законъ. Изключенията говорятъ, че има нѣкакво нарушение на Божиитѣ закони, а нарушения има всѣкога въ личния животъ на човѣка. Когато човѣкъ помисли за себе си, че е факторъ въ свѣта, той е вече на погрѣшната страна. Човѣкъ трѣбва да знае, че Богъ е начало и край на нѣщата, и когато започва нѣкаква работа, той трѣбва да съзнава, че Богъ дѣйствува чрѣзъ него. Отиде ли при нѣкой боленъ, нека първо се обърне къмъ Господа и каже: „Господи моля ти се, помогни ми да излѣкувамъ този боленъ!“ Не може ли да го излѣкува, той трѣбва да знае, че между Бога и неговото съзнание нѣма никаква

връзка. Щомъ съзнае това, веднага трѣбва да потърси причината на неговия неуспѣхъ. Свърже ли се човѣкъ съ Божественото съзнание, Богъ работи вече чрѣзъ него. И като отиде този човѣкъ при нѣкой боленъ, достатъчно е да постави ржката си върху главата на болния, и слѣдъ три минути болниятъ ще стане отъ леглото си. Този човѣкъ вече вижда, че между него и Божието съзнание има връзка. Ако единъ духовенъ човѣкъ успѣе да излѣкува сина на нѣкои богати хора, той трѣбва да имъ каже: „Сега вие трѣбва да продадете вашето имане, да го раздадете на сиромаситѣ и да заживѣете новъ животъ.“ Отъ този моментъ и болниятъ, и здравитѣ около него ще станатъ слуги на Бога. — Ами ти колко искашъ? — Нищо. Това, което давате на другитѣ, правите заради мене. Тѣй трѣбва да постѣпва всѣки човѣкъ, който се наема да лѣкува въ името Божие. Не постѣпва ли така, той все ще говори за своята сила, която е ималъ прѣди 20 години. Да излѣкувашъ днесъ единъ боленъ, а утрѣ да не можешъ да лѣкувашъ, това не е лѣкуване. Не може да се разчита на човѣкъ, който губи своята сила.

Казвамъ: за да имаме прогресъ, трѣбва да придобиемъ Божията Любовь. Мнозина искатъ да иматъ Божието благоволение и Божията Любовь, но не сж готови за жертви. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това да бжде човѣкъ свързанъ съ Божественото съзнание и да влѣзе като ученикъ въ Божествената Школа. Свързанъ ли си съ Бога, и бѣденъ да си, ще се чувствувашъ богатъ въ съзнанието си: и въ който градъ влѣзешъ, на която врата да похlopашъ, навсѣкждѣ ще ти отворятъ, ще те приематъ въ своитѣ обятия. Дѣто и да идешъ по свѣта, навсѣкждѣ ще намѣришъ свои братя. А сега, на една врата хлопате — не ви отварятъ; на друга врата хлопате — пакъ не ви отварятъ. Защо? — Вие търсите само богатитѣ банкери, но трѣбва да знаете, че богатитѣ банкери не раждатъ лесно. Тѣ само помѣтатъ. Заченатъ

нѣщо, поносятъ го 2-3 мѣсеца и послѣ го помѣтатъ. И най-послѣ какво става съ тѣхъ? — Умиратъ и оставятъ всичката работа на синоветѣ си, тѣ да я довършатъ. Слѣдъ това синоветѣ питатъ: „Сега какво да правимъ съ паритѣ?“ — Раздайте ги на бѣднитѣ! Ето едно отъ разрѣшенията на економическия въпросъ. Като казвамъ, че паритѣ трѣбва да се раздадатъ на бѣднитѣ, не подразбирамъ раздаване въ букваленъ смисълъ на думата, но имамъ прѣдъ видъ това злато да се разтопи по алхимически начинъ и да се разтвори въ вода. И като дойде при мене нѣкой бѣденъ да иска пари на заемъ, ще му дамъ три лъжици отъ този разтворъ сутринъ една, на обѣдъ една и вечеръ една. Приеме ли той три лъжици отъ разтвореното злато, нищо друго не му трѣбва. Който не може да приеме златото по такъвъ начинъ, той ще се стреми да го придобие по външенъ пжтъ, но това злато ще му коштува живота. Ако има такова злато въ джоба си, дѣто и да бжде, все ще се озърта, да не го слѣди нѣкой. Отиде ли нѣкждѣ въ странство, щомъ разбератъ, че има пари, веднага апашитѣ ще тръгнатъ подиръ него, и въ нѣкое затънтено мѣсто ще го наложатъ. Тамъ той трѣбва да рѣши: или живота си да даде, или златото — едно отъ двѣтѣ трѣбва да пожертвува. Малко хора ли сж били задушавани и убивани само поради това злато? Ако дойде единъ апашъ при мене да иска пари, азъ ще му кажа: „Ти искашъ пари, нали? Добрѣ, ще ти дамъ, но първо ще те попитамъ: „Съгласенъ ли си да се простишъ съ своя занаятъ? Ако той каже, че е съгласенъ, ще му дамъ три лъжици отъ разтвореното по алхимически начинъ злато. Изпие ли три лъжици отъ алхимическото злато, той веднага ще се откаже отъ своя старъ занаятъ.

Вие казвате: „Лесно се говори така, но мжчмжно се живѣе“. Съгласенъ съмъ съ васъ, че мжчмжно се живѣе въ свѣта. Какво подразбираме подъ думитѣ „мжчмжно се живѣе?“ Тѣ означаватъ:

мжно се живѣе безъ Бога, т. е. мжно се живѣе безъ глава, но мжно се живѣе и безъ тѣло; мжно се живѣе съ пари, но мжно се живѣе и безъ пари; мжно се живѣе съ здраве, но мжно се живѣе и безъ здраве. Ако си здравъ, държавата ще те вземе войникъ и ще те тури въ казармата. Оттамъ ще те праща на работа: шосета да правишъ, улици да регулирашъ, релси на желѣзницитѣ да прокарвашъ, да взимашъ участие въ нѣкои държавни постройки и т. н. Ако пкъ дойде нѣкоя болестъ, туря те на легло да лежишъ на гърба си не можешъ да се обърнешъ нито налѣво, нито надѣсно. Викать лѣкари; тѣ правять една, втора, трета инжекция, нищо не ти помага. Кое е най-лесното въ живота? Турцитѣ казватъ: „Най-лекиятъ животъ е да се намирашъ прѣдъ наргелето, да си пиешъ едно слѣ т друго кафенцата и за нищо въ свѣта да не мислишъ.“ Казвамъ: турцитѣ изпиха толкова хиляди наргелета, но не можаха да съградятъ Турция, не можаха да направятъ прѣобразованія. Като си отидоха старитѣ турци, и наргелетата отидоха. Дойдоха младотурцитѣ, и Турция взе да се съвзима. Най-първотѣ се заеха да освободятъ Турция отъ кучетата, които се бѣха много размножили. Дойдоха младотурцитѣ, и нови врѣмена, нови идеи дойдоха въ Турция.

И тъй, всички съврѣменни християни трѣбва да се освободятъ отъ своитѣ наргелета. Защо? — За да придобиятъ Любовъта. Само по таквъ начинъ човѣкъ може да добие Любовъта. Любовъта на земята може да се изрази чрѣзъ нѣкой човѣкъ, който ви обича. Той може да бжде вашата майка или вашиятъ баща, вашитѣ братъ или сестра, вашата жена или вашитѣ дѣца, и най-послѣ нѣкой вашъ приятель, или нѣкое животно. Само при такива условия човѣкъ може да придобие щастие. Въ това направление всѣки отъ васъ може да направи единъ опитъ, за да се убѣди, че смисълътъ на живота не се крие въ сегашнитѣ врѣменни

блага, за постигането на които може да си разбие главата. Не, има новъ начинъ, по който може да се живѣе; има новъ начинъ, по който женитѣ могатъ да раждатъ — да раждатъ безъ скръбъ. Започнатъ ли хората да живѣятъ по новия начинъ, тѣ ще трѣбва да постѣпятъ въ първо отдѣление на живота и да възприематъ и слушатъ като дѣца това, което имъ се прѣподава. Днесъ всички хора казватъ, че народитѣ трѣбва да съществуватъ. — Така е, народитѣ трѣбва да съществуватъ, но за да бжде единъ народъ здравъ, той трѣбва да постави Божията Любовь като основа на своя животъ. Когато тази Любовь дойде между хората, тя дѣйствува навсѣкждѣ по единъ и сжщъ начинъ. Дойде ли Любовта между хората, майкитѣ ще раждатъ добри, разумни, здрави дѣца. Всички добри, всички гениални дѣца, били тѣ поети, музиканти или художници, се раждатъ при условията на Любовта. Азъ наричамъ тия състояния „Лемру.“

За да дойде човѣкъ до това състояние, той трѣбва да е направилъ редъ усилия въ живота си, да се е трудилъ и работилъ съ постоянство. Мнозина казватъ: „Ние се молимъ.“ — Да, молите се, но не учите. Да се моли човѣкъ, това не е още всичкото; то е само приготвление за работа. Когато ученикътъ влѣзе въ училището, той не трѣбва прѣзъ цѣлия день само да се моли, но трѣбва и да учи. Ако той се моли, но не учи, учителътъ ще му каже: „Ти трѣбва да се молишъ, но едноврѣменно съ това трѣбва и да учишъ.“ Ученикътъ казва: „Като излѣза на дъската, азъ ще се моля, и задачата ми ще се рѣши.“ — Не, задачата не може да се разрѣши само по този начинъ. Молитвата и учението трѣбва да вървятъ паралелно. Молитвата е само единъ актъ въ разбирането. Когато азъ разрѣшавамъ една задача, трѣбва да се моля, но сжщеврѣменно и да работя, като се радвамъ, че рѣшавамъ задачата си по единъ правиленъ начинъ. Когато правя едно добро дѣло,

не само азъ трѣбва да се радвамъ, но и този, на когото правя доброто; и слѣдъ това, всѣки, който види това дѣло извършено, да каже: „По-добро дѣло отъ това не може да бжде!“

Христосъ казва: „Жена кога ражда, на скръбъ е“. Това се отнася за сегашнитѣ врѣмена. Ние виждаме, че днесъ човѣкътъ е дошълъ до положение да чувствува само своигѣ страдания и нещастия. Затова хората казватъ: „Родили сме се, но слѣдъ това ще умремъ.“ Човѣкъ се е родилъ, така е, но азъ не съмъ съгласенъ съ това, че ще умре. За човѣшката душа има раждане, но нѣма смъртъ. Човѣшката душа трѣбва да се ражда, безъ да умира. Това е радостта. Когато човѣкъ дойде до положението да съзнае, че е излѣзълъ отъ смъртта, отъ ограниченията, въ него настава вжтрѣшна радостъ.

Казвамъ: ние трѣбва да се върнемъ къмъ първичния животъ. Какъ ще се постигне това нѣщо? — Когато дойдатъ голѣмитѣ страдания въ свѣта, голѣмиятъ недоимъкъ. Прѣдставете си, че нѣкой човѣкъ иска да направи добро, но се чувствува ограниченъ, съ голѣма тъмнина на съзнанието, недоволенъ отъ себе си и не знае, какъ да направи доброто. Този човѣкъ се пооглежда натукъ-натамъ, позамисля се, но нѣщо му не достига, не разбира, какъ и отдѣ да започне работата. Обръща се за съвѣтъ къмъ единъ, къмъ втори, къмъ трети, но положението му не се улеснява. Най-послѣ дохожда въ свѣта нѣкакво общо страдание, и той обръща мисълта си къмъ него. Не се минава много врѣме, мисълта му се прояснява, и този човѣкъ започва да разбира, какво трѣбва да направи, какъ да пристъпи къмъ разрѣшението на своята задача.

Ще ви приведа другъ примѣръ. Единъ американски милионеръ ималъ синъ ученикъ, който билъ много слабъ по математика. Когато трѣбвало да се яви на изпитъ по този прѣдметъ, той се чудѣлъ, какъ да подкупи учителя си, за да

прѣмине въ по-горенъ курсъ, но никога не успѣвалъ въ това. По едно врѣме, когато трѣбвало втори пѣтъ да се яви на изпитъ по математика, съобщаватъ му, че бащата изгубилъ всичкото си имане и остава послѣденъ сиромасъ. Като чулъ тази новина, синътъ се стресналъ силно, понеже до това врѣме всѣкога уповавалъ на богатството на баща си, и вслѣдствие силното сътресение, въ мозъка му става голѣмо прояснение. Отъ този моментъ синътъ на богаташа започналъ да разбира задачитѣ и самъ да ги рѣшава. Слѣдъ продължителни усилия въ това направление, той успѣлъ да стане даже виденъ математикъ. Докато бащата билъ богатъ, синътъ билъ послѣденъ ученикъ по математика; щомъ бащата изгубилъ имането си, синътъ станалъ пръвъ ученикъ по този прѣдметъ. На това основание, докато човѣкъ е богатъ, той не може да стане гений или светия. Това не показва, че богатството е лошо нѣщо, но докато човѣкъ е богатъ, върху него се натрупватъ мислитѣ на хората, които сковаватъ ума му, и той не може да работи. Изгуби ли богатството си, той се освобождава отъ натрупанитѣ мисли върху него, умътъ му се избистря и започва да работи. Нѣкой казва: „Защо да не бжда богатъ човѣкъ?“ — Ако искашъ да бждешъ обикновенъ човѣкъ, можешъ да бждешъ богатъ; но ако искашъ да се подигнешъ, да придобиешъ знания, трѣбва да се освободишъ отъ богатството, което смущава твоя умъ, и по този начинъ спѣва твоето развитие. Ако си богатъ, хората постоянно ще ти даватъ проекти, какво да правишъ; и ако ги слушашъ, главата ти ще се забърка. Нѣма гений въ свѣта, който да е разширилъ своето богатство. Той го е оставилъ на други, тѣ да се занимаватъ съ него. Затова всички Велики Учители на човѣчеството сж казвали: „Който иска да придобие Вѣчния Животъ, трѣбва да се отрече отъ своето богатство, да го раздаде на бѣднитѣ, а той самъ да работи за своето усъвършенствуване.“

Христосъ казва: „Продай имането си и го раздай на сиромаситѣ.“ Това не се отнася до обикновенитѣ хора. Тѣ нека държатъ имането си вързано въ деветъ възла, както казватъ българитѣ. Това се отнася до онѣзи, които искатъ да се подигнатъ, които искатъ да станатъ гении, светии. Тѣ трѣбва да бждатъ доволни въ себе си отъ условията, които разумното Провидѣние имъ е наложило. Такъвъ човѣкъ трѣбва правилно да разрѣшава задачата си и всѣка сутринь, като стане, той трѣбва да знае, има ли връзка съ разумнитѣ същества отъ невидимия свѣтъ, или нѣма; той трѣбва да знае още, ще може ли да свърши работата, която започва. Това нѣщо може да знае и всѣки обикновенъ човѣкъ. Много отъ съвременнитѣ хора страдатъ отъ това, че започватъ една работа и я оставатъ недовършена. Смисльтъ седи въ това, когато една жена зачне, тя трѣбва да роди! Започнешъ ли съ образованието си, трѣбва да имашъ резултатъ; започнешъ ли съ Любовта, трѣбва да имашъ резултатъ; започнешъ ли съ Мъдростъта, трѣбва да имашъ резултатъ; започнешъ ли съ Правдата, трѣбва да имашъ резултатъ; започнешъ ли съ Добродѣтелята, трѣбва да имашъ резултатъ. Всички резултати въ земния животъ трѣбва да бждатъ свързани въ едно **цѣло**.

Казвамъ: първиятъ човѣкъ, Адамъ, е ималъ съвсѣмъ друга форма отъ тази на сегашния човѣкъ. Първитѣ хора сж имали знания, тѣ сж били ясновидци и сж виждали нѣщата, които ставатъ не само въ настоящето, но и тия които ще станатъ въ бъдеще. Първитѣ хора сж боравили съ чистата наука; и това, което виждаме въ съвременната математика, както и въ другитѣ отрасли на науката, е останало отъ тѣхъ. Съвременната наука дължи на тия хора, които сж заминали вече отъ земята. Азъ подразбирамъ, че тѣ живѣятъ въ друга сфера, по-висока отъ земята. Нѣкои отъ тия хора живѣятъ на височина около 6,000

километра надъ земята; други живѣятъ на височина 10 · 15 хиляди километра надъ земята, а има такива, които живѣятъ и на 120 хиляди километра височина. Онѣзи пѣкъ, които живѣятъ на слънцето, тѣ се явяватъ много рѣдко на земята. Обаче, всички тия сщщества взиматъ колективно участие въ развитието на човѣчеството, понеже иматъ любовъ къмъ първичния човѣкъ. Значи, на земята сщществува единъ човѣкъ, който служи за образецъ на другитѣ, а всички останали хора съставляватъ неговото тѣло. По причина на този общъ човѣкъ, всички разумни сщщества иматъ любовъ къмъ цѣлото човѣчество, което съставлява неговото тѣло. Този, когото тѣ обичатъ, ние наричаме проявления Богъ, или Господъ, или Спасителъ. Подъ тѣзи имена ние подразбираме козмичния човѣкъ, който включва всичко въ себе си.

Споредъ положителната религия, за да вървятъ работитѣ на човѣка добръ и въ материалния, и въ духовния, и въ Божествения свѣтъ, той трѣбва да бжде свързанъ съ козмичния човѣкъ. Свърже ли се съ него, нѣма защо да ходи изъ цѣлия свѣтъ да търси това, което му е необходимо. Защо? — Защото, каквото му потрѣбва, той ще го поиска отъ козмичния човѣкъ, и веднага ще го получи. Този човѣкъ не строшава никому думата на двѣ. Искате ли нѣщо отъ него, пожелайте го само единъ пжтъ, нѣма защо да го искате 20 пжти. Натиснете ли веднѣжъ звънеца, чакайте вече за отговоръ. Козмичниятъ човѣкъ ще стане, ще се облѣче хубаво, ще вземе книгата си, и докато ви отговори, може да минатъ часъ - два — нищо отъ това; не бързайте и не се безпокойте за отговора му. Слѣдъ това той ще отвори вратата на стаята си и ще каже: „Заповѣдайте въ моя палатъ!“ Казвамъ: онѣзи отъ васъ, които иматъ тази опитностъ, ще повѣрватъ; онѣзи, обаче, които нѣматъ тази опитностъ, ще кажатъ: „Това не се отнася до насъ.“

Едно е вѣрно, че всички ще дойдатъ до тази опитностъ.

Казва Христосъ: „Жена кога ражда, на скръбъ е.“ Момата казва: „Какво ме интересува скръбта на родилката?“ Казвамъ: и ти ще дойдешъ до това положение, и ти ще трѣбва да родишъ! Момъкътъ казва: „Какво ме интересува тази скръбъ? Баща ми да му мисли!“ — Не, и ти ще дойдешъ до това положение. Има хора, които не сж женени, но Господъ нѣма да ги остави така, все ще ги застави поне една жена да хранятъ. На нѣкои хора ще даде десетъ жени да гледатъ. Една лека жена дойде при нѣкой светия и му казва: „Нѣма какво да правишъ, ще ме гледашъ, ще ме хранишъ, ще се молишъ за моето спасение!“ Той, горкиятъ, не може да се освободи отъ нейнитѣ лоши мисли. Обръща се къмъ Господа, моли се, казва: „Моля Ти се, Господи, освободи ме отъ тази жена!“ Тъкмо се освободи отъ нея, дойде друга нѣкоя. Вие мислите, че като станете светии, ще се освободите отъ тѣзи жени. Не, десетъ паднали жени ще се изредатъ при васъ, че коситѣ ви ще побѣлѣятъ отъ чудо. Косата на светията е бѣла, но като мине послѣдния изпитъ, като се освободи и отъ послѣдната жена, косата му става черна, лъскава, като на младъ момъкъ.

„Жена кога ражда, на скръбъ е, но като роди, скръбта ѝ се прѣвръща въ радостъ.“ Това подразбира, че тя се свързва съ Бога. Тази е идеята. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да се свърже човѣкъ съ Бога. Ние, обаче, не разбираме да се направи връзка съ обикновения Богъ, както Го схващатъ религиознитѣ хора, но подразбраме връзка съ възвишеното, тихото състояние у човѣка, което всѣкога му посочва правия пѣтъ въ живота. Това Божествено начало говори въ всички хора, били тѣ царе, князе, министри, светии, или най-послѣдни бѣдняци. Това сж служби само, които човѣкъ изпълнява въ своя вѣремененъ животъ на земята. Великиятъ Господъ може да ви постави на различни служби — всички сж почтени. При всѣка служба човѣкъ има

възможност да изучава хората, а едновременно съ това да проучава и себе си. Чрѣзъ тѣзи служби Богъ ви изпраща нѣкждѣ да прѣдадете Неговото благословение. Богъ ви изпраща да прѣдадете нѣкое писмо отъ Него. Който получи това писмо отъ васъ, ще каже: „Има праведни хора въ свѣта!“

Къмъ тази връзка, именно, трѣбва да се стремите! Направите ли тази връзка, вие ще бждете сигурни, че никой не може да ви вземе това, което имате. То не значи, че ако сте свързани съ Бога, нѣма да имате мжнотии. Ще имате мжнотии, но ще бждете силни да ги разрѣшавате. Сега, при прѣсъздаване вашия характеръ, турете си като задача, въ продължение на една година да рѣшавате правилно и съ радостъ мжнотиитѣ си. Като дойде нѣкоя мжнотия, кажете си: „Жена кога ражда, на скръбъ е, но като роди, не помни скръбъта си. Щомъ е така, и азъ мога да родя. Сега скърбя, защото съмъ заченала нѣщо, но като родя, ще се радвамъ.“ Казвате: „Кой знае, дали е така!“ — Вие знаете, че е така; щомъ сте заченали, ще родите. Христосъ казва: „Овцитѣ, които Богъ ми е далъ, никой не може да ги отнеме, понеже нѣма по-голѣмъ отъ Отца ми.“ Богъ е най-голѣмъ въ цѣлото Царство. Питамъ: кой може да попрѣчи на вашитѣ идеи? Ако нѣкой може да попрѣчи на идеитѣ ви, тѣ не сж силни.

За обяснение на мисълта си, ще ви приведа слѣдния примѣръ. Единъ човѣкъ се заелъ да поддържа правото навредъ по свѣта. На десетъ мѣста поддържалъ правото, и на десетѣтѣ мѣста го били. По едно врѣме чува едного, че пита: „Нѣма ли право въ този свѣтъ?“ Той му отговорилъ: „Азъ поддържамъ правото, но не смѣя да го изповѣдамъ, понеже на десетъ мѣста ме биха, а тебе само на едно мѣсто сж те били.“ Днесъ хората сж наплашени, и всѣки отъ тѣхъ казва: „И азъ поддържамъ правото, но понеже на десетъ мѣста ме биха, повече не смѣя да го поддържамъ, сега ще мълча.“ Не е важно да поддържаеме правото на думи, но да го устоя-

ваме въ дѣла, Въ турско врѣме българитѣ съ мисълта си кжсахъ вжжетата, на които бѣсѣха тѣхнитѣ братя. Мощна бѣше тѣхната мисълъ! Турцитѣ имаха обичай, като се скжса вжжето, на което бѣсѣхъ нѣкого, сваляха го отъ бѣсилката. Въ сегашнитѣ врѣмена, между съврѣменнитѣ християнски народи, и десетъ пѣти да се скжса вжжето, пакъ ще обѣсѣхъ човѣка. Старитѣ българи, обаче, спазваха обичая на турцитѣ. Днесъ много хора се интересуватъ да гледатъ, какъ бѣсѣхъ. Питамъ: какъвъ е този човѣкъ, който иска да гледа зрѣлища, който се интересува да види, какъ бѣсѣхъ нѣкого? Мисълта на всѣки човѣкъ трѣбва да бѣде толкова силна, че да кжса вжжетата, съ които бѣсѣхъ. Никакви вжжета не трѣбва да се турятъ на врата на човѣка! Мисълта на всѣки човѣкъ трѣбва да бѣде насочена къмъ слѣдното: да кжса вжжетата, да разрушава затворитѣ, да разтопява веригитѣ отъ краката и рѣцѣтъ на затворницитѣ. Такава мощна мисълъ и такова мощно чувство трѣбва да има въ ума и въ сърцето на праведния. Така трѣбва да мислятъ и чувствуватъ всички хора, та като ги види Господъ, да каже: „Тѣзи хора мислятъ и чувствуватъ така, както азъ ги създадохъ първоначално. Тѣ живѣятъ споредъ моя законъ.“ Кой създаде бѣсилкитѣ, затворитѣ, веригитѣ? — Нѣкой създаде и бѣсилкитѣ, и затворитѣ, и веригитѣ. За него Христосъ казва: „Той отначало бѣше човѣкоубиецъ, но дерзайте, Азъ побѣдихъ свѣта!“ Ако сегашнитѣ християни иматъ такава мощна мисълъ, каквато имаха старитѣ българи, всички вжжета на бѣсилкитѣ щѣха да се скжсатъ, както това ставаше въ турско врѣме. Трѣбва ли да чакате да дойде нѣкой да прѣрѣже вжжетата? Въ Индия има факири, които владѣятъ закона чрѣзъ силата на мисълта да прѣрѣзватъ вжжета, да разтопяватъ желѣзни вериги. Мощна е човѣшката мисълъ! Тя може и желѣзни вериги да разтопява, вжжета на бѣсилки да кжса, и пѣтя на хората да отваря. Това е резултатъ на мощната сила Божия, която дѣйствува въ насъ. Богъ, Който

живѣе въ насъ, казва: „Продай всичкото си имане и го раздай на сиромаситѣ!“ Но ти се усъмнишъ, прѣкъснешъ връзката си съ Него, и тѣлото ти остава безъ глава, обѣсватъ те. Нѣкой човѣкъ има глава, която се търкала, а тѣло нѣма. Какво ще прави само съ една глава?

Казвамъ: религиознитѣ хора говорятъ днесъ само върху Библията. Тѣ казватъ: „Знаете ли, какво е казалъ пророкъ Иезекиилъ? Знаете ли, какво е казалъ пророкъ Исайя?“ — Знаемъ, какво сж казали пророцитѣ, но най-важно е, какво сж въплотили въ думитѣ си; важно е, какъвъ примѣръ сж оставили съ своя животъ на човѣчеството. Пророкъ Данаилъ бѣше въ рова между лъвоветѣ. Изядоха ли го тѣ? Тримата момци, Сидрахъ, Мисахъ, Авденаго, бѣха въ огнена пещъ. Изгорѣха ли тамъ? Такъвъ трѣбва да бжде религиозниятъ човѣкъ: нито лъвове да го ядатъ, нито огънъ да го гори! Истински религиозенъ човѣкъ е този, който има такава силна мисълъ, която прѣдъ никакви прѣпятствия не се спира. Като отиде при нѣкой богатъ човѣкъ, той нѣма да му се моли за пари, но съ мисълъта си само ще го застави да даде, колкото му трѣбватъ. Ще кажете: „Тогова ще ставатъ голѣми злоупотрѣбления.“ — Не, само мисълъта на абсолютно чистия човѣкъ е въ състояние да прѣодолява всички спънки и мжнотии въ живота.

И тъй, правете опити, да видите, каква е силата на вашата мисълъ. Виждате въ паяжината на паяка една муха. Концентрирайте мисълъта си къмъ паяжината и слѣдете, ще можете ли да скъсате паяжината и да освободите мухата. Ако можете да освободите мухата, вашата мисълъ и вашето християнство сж силни; не можете ли да я освободите и мисълъта ви, и християнството ви, като идея, сж слаби. Това индуситѣ могатъ да правятъ. Единъ българинъ, който се занимавалъ съ тайнитѣ науки, правилъ опити за усиление на мисълъта си и дошълъ до убѣждението, че съ

мисълта човѣкъ може да прави различни чудеса. И наистина, съ силата на своята мисълъ той моголъ да прѣнася малки прѣдмети отъ едно мѣсто на друго.

Христосъ казва: „Всѣки, който вѣрва въ мене и изпълнява моитѣ заповѣди, ще прави чудеса, като моитѣ, и по-голѣми отъ моитѣ.“ Ние не говоримъ за чудеса, които залъгватъ хората, но за такива, отъ които можемъ да добиемъ пълна самоувѣреностъ, че сме свързани съ Бога, и съ Неговата помощъ само можемъ да разрѣшимъ голѣмитѣ мжнотии, които сега идатъ въ свѣта. Изобщо, въ сегашната култура, ученицитѣ на християнството или на Божествената Школа, ще прѣминатъ прѣзъ голѣмо прѣсѣване, за да се опита, додѣ е стигнала тѣхната вѣра, тѣхната интелигентностъ и тѣхнитѣ способности. То ще бжде генерално прѣсѣване, генераленъ изпитъ. Това наричаме край на една епоха, която завършва и начало на друга, нова, въ която сега влизаме.

„Жена кога ражда, на скръбъ е.“ И ако вие сега скърбите, причината е, че раждате великата идея, която е дълбоко скрита въ васъ. Като родите, нѣма да помните скръбъта си. Това подразбира, че ще имате единъ завършенъ плодъ. Това подразбира още и закона на безсмъртието. Който придобие безсмъртието, той ще стане ученикъ на Божествената Школа, или приятель на Бога, както се е наричалъ Аврамъ.

„Жена кога ражда, на скръбъ е, а като роди, забравя скръбъта си и се радва, че се е родилъ човѣкъ на свѣта.“

Разумното въ насъ съзнава, че Богъ живѣе въ нашата глава; ние вървимъ по Неговитѣ пѣтища, прилагаме Неговитѣ закони и затова, каквото поискаме, можемъ да постигнемъ.

Бесѣда отъ Учителя, държана на
10 юний, 1928 г. въ гр. София.

Съдържание на бесѣдитѣ отъ 11 серия:

1. За сждба дойдохъ.
 2. Който се отмѣта.
 3. Гласъ отъ града.
 4. Работникътъ и неговата прѣхрана.
 5. Той дойде при Пилата.
 6. Богъ е Духъ.
 7. Вѣчно веселие.
 8. Кога ражда.
-

